

Cảnh Thiên

Đặng Quân dịch

ĐỪNG LỰA CHỌN AN NHÀN KHI CÒN TRẺ

ĐÙNG LỰA CHỌN AN NHÀN KHI CÒN TRẺ

“Đối diện với gian nan khôn khổ không thể tránh khỏi, nghĩ thấu chính là thiên đường, nghĩ quẩn chính là địa ngục.” _ Cảnh Thiên

_Đặng Quân dịch

MỤC LỤC

LỜI TỰA

TÀI NĂNG KHỒ LUYỆN MÀ THÀNH MỚI LÀ ĐẠO LÍ ĐÍCH THỰC

Thế sự vô thường, tương lai khó có thể giống như dự liệu
Tại sao bạn luôn tràn đầy năng lượng tiêu cực?
Trên đời này, chẳng có trở ngại nào là không thể vượt qua
Nhẫn耐 là một chiến lược, không phải là sự sợ hãi
Mỗi người trưởng thành đều có một khoảng thời gian vô cùng khó khăn
Vấp ngã làm nên sự kiên cường

BẠN TÍNH CHÔN VÙI TUỔI TRẺ TRONG SỰ AN NHÀN HAY SAO?

Mọi nỗ lực phấn đấu đều có ý nghĩa
Trên thế gian không có nơi nào bán thuốc hồi hận
Đừng phụ bạc quãng thời gian đẹp nhất cuộc đời bạn
Sự an nhàn, dễ chịu thực ra rất nguy hiểm
Từ bỏ an nhàn nhất thời, bay đến huy hoàng tương lai
Thoát khỏi ràng buộc, vượt qua nghịch cảnh của nội tâm
Những điều bạn muôn, trước sau cũng đến tay
Bạn không thể thay đổi ngày hôm qua, nhưng có thể thay đổi hôm nay và ngày mai

ĐIỀU KHIẾN NGƯỜI KHÁC CHÊ CƯỜI KHÔNG PHẢI LÀ ƯỚC MƠ CỦA BẠN, MÀ LÀ THỰC LỰC CỦA BẠN

Nhân khi còn trẻ, hãy phấn đấu vì ước mơ
Giọt mồ hôi ngày hôm nay chính là giọt nước mắt của ngày mai
Mơ hồ - bởi tài hoa không giữ nổi ước mơ
Thực lực rực sáng ước mơ
Trước khi vút bay, phải chuẩn bị sẵn một đôi cánh

Ước mơ không phải giấc mơ, cũng không chỉ đơn thuần là suy nghĩ
Xây cuộc đời trong mơ bằng viên gạch thực tại
Không cầu hư danh, chỉ cầu thực học

KHI BẠN ĐANG PHÍ HOÀI THỜI GIAN, BIẾT BAO NGƯỜI NỖ LỰC PHÂN ĐẦU

Thời gian trôi đi đâu rồi?
Ai cũng muốn làm bạn với một người đúng giờ
Bạn có thể dừng chân, nhưng thời gian sẽ không đợi chờ
Sống trong “sự trọn vẹn của ngày hôm nay”
10.000 giờ đồng hồ - con đường từ bình thường đi đến phi thường
Bắt đầu hành trình, hết mình đi đến
Thì ra trên thế gian này, lại có nhiều thứ mà ta không cần đến thế
Ngày hôm nay, bạn hãy chịu trách nhiệm cho thời gian của cuộc đời mình

CẢI SỬA BẢN THÂN - KHÔNG BAO GIỜ LÀ QUÁ TRỄ

Chỉ khi tìm đúng phương hướng, chúng ta mới không hoài công tốn sức
Nhận thức bản thân, phát hiện chính mình
Dám khiêu chiến với khiếm khuyết của bản thân, chúng ta trở nên mạnh mẽ
Định mệnh của những người không biết chia sẻ là trở thành kẻ cô độc
Chẳng ai thỏa nguyện cho cuộc đời của bạn, chỉ bạn mới có thể thỏa nguyện chính mình

NGƯỚC NHÌN TRỜI CAO, TRƯỞNG THÀNH CÔ ĐỘC

Trong cô độc, chúng ta có thể tìm được phiên bản chân thực nhất của bản thân
Càng là những tháng ngày ảm đạm, càng phải chuyên tâm tu luyện
Trầm tĩnh – thực sự vượt lên chính mình
Chỉ khi kiên trì chờ đợi, chúng ta mới có thể nhìn thấy phong cảnh đẹp đẽ nhất của cuộc sống

Chỉ trong sự tĩnh lặng khi ở một mình, chúng ta mới có thể nghe thấy thanh âm trí tuệ của tâm hồn

NỖ LỰC, KIÊN CƯỜNG – SỐNG MỘT CUỘC ĐỜI NHU' Ý NGUYỆN

Người khác đối xử với bạn ra sao, nhân tố mấu chốt quyết định nằm ở chính bạn

Nếu giây phút này còn chưa bắt đầu, giây tiếp theo sẽ không bao giờ đến

Lên hết con dốc là đỉnh núi nơi những nỗ lực của bạn tựu thành

Bạn còn có thể làm gì ngoài nỗ lực ra

Rời nước mắt nỗ lực chạy về phía trước, quãng đường xa dần sẽ nở nụ cười

Đứng dậy từ thất bại như phượng hoàng hồi sinh từ biển lửa

Không phải mọi nỗ lực đều đạt được kết quả, nhưng mỗi kết quả đều đòi hỏi nỗ lực

Mỗi “khoản lỗ” đều mang tới một sự trưởng thành

Điều bạn nên làm không phải là dốc lòng kể chuyện, mà là chịu khó lắng nghe

KHÔNG GIỮ NỖI THANH XUÂN, CHÚNG TA VẪN CÓ THỂ TRỞ THÀNH PHIÊN BẢN TỐT NHẤT CỦA BẢN THÂN

Trong tim của mỗi người đều có một đứa trẻ

Trước khi gặp được đúng người, hãy trở thành phiên bản tốt nhất của chính mình

Những điều bạn muốn, chỉ có thể tự mình tìm kiếm

Đừng mù quáng so sánh với người khác

Đừng tự ti, hãy tĩnh tâm đi theo con đường của mình

Hãy biết ơn những tháng ngày đã qua và những người đã mất đi

LỜI TỰA

Rất nhiều người luôn ngưỡng mộ phong thái rạng ngời của những nhân vật thành công, thậm chí có người thầm nghĩ: Phải chi Mã Vân¹ là cha của mình thì tốt biết bao!

Bạn đã bao giờ nghĩ như vậy chưa? Khi nghĩ như vậy bạn bao nhiêu tuổi? 15 tuổi? 20 tuổi? 25 tuổi? 30 tuổi?

Bạn vẫn còn trẻ như vậy, trong độ xuân xanh phơi phới đó, bạn không dám mạo hiểm, không dám nỗ lực kiếm học bổng, không chịu tìm tòi những thử thách trong công việc, không phấn đấu hướng đến ước mơ của mình. Bạn vừa kết bạn trên WeChat, lướt Taobao mua đồ, ngủ nướng đến trưa, vừa mơ mộng rằng tốt nghiệp xong sẽ vào làm ở một công ty nổi tiếng, làm một thời gian sẽ được thăng quan tiến chức. Mơ mộng rằng tốt nghiệp xong sẽ lập tức nhận được tiền đầu tư, cầm được tiền đầu tư sẽ niêm yết trên sàn chứng khoán. Mơ mộng rằng muốn gì sẽ có đó, không thiếu tiền cũng chẳng thiếu tình, an hưởng những năm tháng êm đềm trong cuộc đời mình.

Nhưng dựa vào gì chứ? Dựa vào gì mà bạn cho rằng chẳng cần bỏ ra chút công sức nào, cuộc sống sẽ dâng đến tận miệng những thứ mà bạn muốn?

Năm xưa, khi thành lập Công ty Phiên dịch Hải Bác, Mã Vân luôn trong tình trạng thu không đủ chi. Để duy trì công ty, ông đã phải đi bán quần áo lót, quà tặng, thuốc men và các món đồ lặt vặt, tự mình bôn ba khắp nơi bán hàng, ném đủ đắng cay tủi nhục, chịu đủ vất vả khổ sở. Trong suốt ba năm trời, công ty phiên dịch sống sót nhờ công việc bán buôn của Mã Vân.

Sau này, khi thành lập Alibaba, Mã Vân vẫn rất gian nan. Đi công chuyện bên ngoài đều phải đi bộ, rất ít khi gọi taxi. Nghe nói có một lần, ông cùng nhân viên ra ngoài mua đồ, do phải xách rất nhiều đồ nên chẳng còn cách nào khác là phải gọi taxi. Họ đứng bên lề đường, lúc sao có một chiếc ô tô hiệu Santana ghé nào, họ liền xua tay không đi, đợi mãi cho đến

¹ Mã Vân (Jack Ma) là tỉ phú, doanh nhân trong ngành thương mại điện tử của Trung Quốc. Ông là người sáng lập và chủ tịch điều hành của tập đoàn Alibaba.

khi thấy một chiếc hiệu FAV mới chịu lên xe. Lý do là vì taxi hiệu FAV mỗi ki-lô-mét rẻ hơn 2 tệ so với xe Santana.

Chúng ta chỉ nhìn thấy mặt hào nhoáng, đẹp đẽ của những người thành công mà không hề biết rằng trước khi đạt được thành công, rất nhiều người trong số họ đã phải chong đèn thức đêm suốt bao năm tháng, để làm việc cật lực, mỗi ngày chỉ ngủ 2-3 tiếng đồng hồ. Rồi bao nhiêu lần ngã xuống bùn đen, thậm chí còn bị kẻ khác dẫm đạp lên. Lại gấp phải biết bao tình cảnh trớ trêu, lâm vào đường cùng bế tắc.

Khi mải miết đi tìm một công việc với mức lương cao, ổn định và không phải làm thêm, bạn cần hiểu rằng: Không bao giờ có công việc nào vừa nhiều tiền, vừa nhàn hạ lại gần nhà. Bạn cho đi bao nhiêu sẽ nhận lại bấy nhiêu. Bạn hoàn toàn có thể thành công, nhưng thành công đó không thể đạt được chỉ trong ngày một ngày hai.

Khi vẫn rằng mình không có một người cha giàu có, bạn phải biết rằng: Thời đại này không thể dựa vào cha vào mẹ, mà phải dựa vào thực lực của bản thân. Nhà chính trị học người Pháp – Raul Amoros đã thống kê nguồn gốc tài sản của những nhân vật giàu có nhất ở các quốc gia khác nhau, ông phát hiện ra rằng tỉ lệ những người giàu có nhất “nhờ cha nhờ mẹ” với những người giàu có nhất “nhờ năng lực của bản thân” về cơ bản là 1-1. Cũng có nghĩa là nếu bạn không có một ông bố giàu, bạn vẫn có cơ hội đạt được điều mình mong muốn nhờ vào năng lực của bản thân.

Khi đánh mất ước mơ của mình trong những tháng ngày đơn điệu, lặp đi lặp lại, bạn cần phải biết rằng mơ ước vẫn ở đâu đó, nhưng bạn có bắt tay vào thực hiện nó không? Bạn có thấy những ước mơ thuở nhỏ của mình thật mơ mộng hão huyền, bây giờ nghĩ lại thấy nực cười biết bao? Khi trưởng thành, những ước mơ đó đã bị cám áo gạo tiền gặm nhấm dần, mất đi thứ hào quang lung linh vốn có? Bạn không còn hi vọng gì vào ước mơ của mình nữa sao? Nếu bạn chưa từng nỗ lực đi tìm kiếm nó, làm sao biết mơ ước không thể thành hiện thực?!

Khi ca thán rằng hoàn cảnh bất lợi, công việc khó khăn, bạn cần phải biết rằng kiếm tiền chưa bao giờ là dễ dàng. Bất kì thời đại nào, kiếm tiền luôn giống như lao vào rừng rậm để khai phá và mở ra một con đường mới. Lắm khi trải qua muôn trùng khó khăn, nǎm gai ném mệt, vật vả cả nǎm trời mà chẳng thu được đồng nào, thậm chí mất cả vốn liếng. Mã Vân

từng nói rằng, những ai bảo làm ăn dễ dàng đều là những kẻ bịp bợm. Thời đại nào cũng thế, làm ăn đều phải mạo hiểm, đều phải đổ rất nhiều mồ hôi, phải đầu tư công sức và trí óc... Những chuyện như trở thành tỉ phú sau một đêm chỉ có trong phim truyền hình mà thôi. Những công việc tốt đều đòi hỏi tích lũy thời gian và tâm huyết. Bỏ thời gian và tâm huyết chưa chắc đã giúp cho công việc thuận lợi, nhưng không chịu bỏ thời gian và tâm huyết thì chắc chắn không thể có công việc thuận lợi!

Khi bước trên hành trình của mình, hết ngó trái lại ngó phải lúc nào mới về đích, bạn cần phải hiểu rằng: Con đường đi đến thành công có vô số trở ngại và khó khăn, chỉ cần một vấn đề không thể giải quyết là rất có thể mọi công việc trước đó đều đổ sông đổ bể. Hấp tập muôn mau chóng thành công rất dễ khiến chúng ta đi vào mê lộ.

Thanh xuân là khoảng thời gian đẹp đẽ nhất trong đời, cũng là những năm tháng then chốt có thể quyết định tương lai của một người. Nếu bạn lựa chọn an nhàn trong 10 năm, tương lai sẽ buộc bạn phải vất vả 50 năm để bù đắp lại. Nếu bạn bươn chải vất vả trong 10 năm, chắc chắn bạn sẽ thu được 50 năm hạnh phúc.

Tháng 11 năm 2015, Mã Vân – tỉ phú thích đi giày vải đã nói rằng: “Tôi nguyện dùng toàn bộ tài sản của mình để đổi lấy thanh xuân.”

Để nói, điều quý giá nhất không phải là tiền bạc mà là thời gian. Đừng lựa chọn cuộc sống an nhàn trong những năm tháng cần sự phấn đấu. Nhân khi còn ở độ thanh xuân, với sự nhiệt tình, năng động và những bài học thất bại, hãy bước về phía trước, dựng xây một cuộc đời khác biệt.

TÀI NĂNG KHỎ LUYỆN MÀ THÀNH MỚI LÀ ĐẠO LÍ ĐÍCH THỰC

Trên hành trình đi đến trưởng thành, mỗi người trẻ đều phải trải qua những tháng ngày trầm luân, vất vả.

Những tháng ngày đó có thể là một năm, cũng có thể là ba năm, năm năm.

Xét cho cùng, muốn một đời không khổ nhọc, chúng ta phải chịu khổ nhọc một thời.

THẾ SỰ VÔ THƯỜNG, TƯƠNG LAI KHÓ CÓ THỂ GIỐNG NHƯ DỰ LIỆU

Có cô bạn hỏi tôi rằng, cậu sẽ ở lại Bắc Kinh luôn chứ?

Tôi trầm ngâm hồi lâu, thở dài nói: “Mình cũng chẳng biết nữa.”

Có thể hôm nay tôi vẫn ở Bắc Kinh, nhưng ngày mai tôi sẽ rời đi vì lý do nào đó. Ai mà biết được? Tương lai khó có thể dự liệu trước.

Tôi tin rằng không ít người cũng có cảm xúc giống như tôi: quán ăn vừa tháng trước cùng bạn bè ăn cơm ở đó, giờ đã giải tỏa, xây thành nhà ga; tuần trước nơi đây là cửa hàng quần áo, tuần này đã biến thành tiệm ăn vặt cây ngô đồng cổ thụ trước hiên nhà, bỗng một ngày người ta đào gốc chuyển đi; hôm qua thấy anh ấy vẫn còn khỏe mạnh, hôm nay đã ngậm ngùi vào viện gặp mặt lần cuối. Chúng ta vẫn vừa cảm thán thế sự vô thường, vừa ngày ngày “thấu chi” sức khỏe, “thấu chi” cuộc sống, “thấu chi” thế tín dụng... Xung quanh chúng ta, nào là “hội hút hít”, “hội say xỉn”, “hội đua xe” rồi “hội hết tiền” không phải hiếm gặp.Bạn họ biết rõ rằng hút thuốc, uống rượu không tốt cho sức khỏe, biết rõ đua xe nguy hiểm thế nào, biết rõ phải tiết kiệm, phải nhìn về tương lai lâu dài... nhưng vẫn chẳng làm được.

Tagore¹ từng viết:

Khoảng cách lớn nhất trên thế giới

Là khoảng cách giữa cá và chim

Một thì bay lượn trên bầu trời

Một thì tận cùng dưới đáy biển.

Còn tôi thì cho rằng khoảng cách lớn nhất trên thế gian là khoảng cách của thế sự vô thường. Hôm nay hào hoa phong nhã, ngày mai đã tóc rủi đầu bù; hôm nay sự nghiệp thành công, gia đình viên mãn, ngày mai đã nhà tan cửa nát... Không phải tôi cố nói những lời kì quặc để gây sự chú ý, mà tôi biết căn bệnh lớn nhất của con người chính là không có khả năng nhìn nhận sự vô thường.

Một lần nọ, Phật Đà dẫn theo vài thi giả xuất hành. Khi đó đương lúc giữa trưa, tiết trời oi nóng, Phật Đà thấy khát nước vô cùng, bèn dặn thị giả A Nan: “Khi nãy chúng ta vừa đi qua một con suối nhỏ, ngươi hãy quay lại đó múc một chút nước về đây.”

A Nan quay lại tìm con suối kia, nhưng con suối quả thực quá nhỏ, nước vẫn lên rất nhiều bùn cát, trở nên đục ngầu, không thể uống được. A Nan quay về kể với Phật Đà: “Nước dưới suối rất bẩn, không thể uống được, đệ tử biết có một con sông chỉ cách đây vài dặm, để đệ tử đến đó múc nước về.”

Phật Đà đáp: “Không, ngươi hãy quay lại con suối kia.”

A Nan ngoài mặt thuận theo, nhưng trong lòng thì không phục, ông cho rằng dòng nước đó làm sao thay đổi được, chỉ thêm lãng phí thời gian, mất công đi lại. Khi quay lại nơi đó, ông phát hiện ra nước đã sạch hơn một chút, nhưng còn vẫn lên rất nhiều bùn cát, vẫn chẳng thể uống được, thế là ông đành quay về, hỏi: “Có sao Ngài lại kiên trì như vậy?”

Phật Đà không giải thích, chỉ nói: “Hãy quay lại thêm lần nữa.”

A Nan bất đắc dĩ nghe theo.

Khi ông đến nơi, quả tình con suối trở lại trong sạch như lúc mọi người mới đi qua, bùn cát đã lắng hẳn xuống đáy. A Nan bật cười sung

¹ Rabindranath Tahore, hay Rabindranath Thakur, là một nhà thwo Bengal, triết gia Bà-la-môn và nhà dân tộc chủ nghĩa được trao giải Nobel Văn học năm 1913, trở thành người châu Á đầu tiên đoạt giải Nobel.

sướng, nhanh chóng gánh nước trở về, quỳ bái dưới chân Phật Đà nói: “Ngài đã dạy đồ đệ một bài học vĩ đại, cho dù con suối nhỏ trong rừng hay dòng suối trong cuộc đời, sẽ chẳng con gì là mãi mãi.”

Nước suối bị bẩn chỉ là nhất thời, cùng với dòng chảy của thời gian, nó sẽ gội sạch bùn cát, một lần nữa trở lại trong sạch như vốn có. Nếu chỉ nhìn vào sự thay đổi nhỏ nhặt diễn ra trước mắt, chúng ta sẽ không thể nắm bắt được toàn cảnh. Thế nên, dõi mắt theo tổng thể và ứng biến tùy giai đoạn mới là cách lược tốt nhất.

Cuộc đời vô thường. Rất nhiều người ngây thơ cho rằng “Được ngày nào hay ngày đó, có gì mà không tốt?”, “Chắc tai bay vụ gió sẽ trừ mình ra”, “Nghĩ nhiều vậy làm gì, chẳng phải khó khăn vẫn chưa đến hay sao?”... Họ đã quên mất một điều: Thảy những chuyện tốt xấu đều không xảy ra một cách chậm rãi, có quy luật như chúng ta tưởng.

Lão Tử từng nói: “Họa là chỗ dựa của phúc, phúc là chỗ nấp của họa.” Trên thế gian không có cái họa tuyệt đối, cũng chẳng có cái phúc tuyệt đối, hai thứ đó nương tựa lẫn nhau, cùng nhau chuyển hóa. Nói cách khác, việc xấu đang xảy ra trước mắt chúng ta có thể sẽ mang lại kết quả tốt, và chuyện tốt cũng có thể diễn tiến thành kết quả xấu. Trang Tử từng nói: “An nguy tương dị, phúc họa tương sinh”. Có nghĩa là: An định và nguy nan có thể thay nhau chuyển hóa, tai họa và hạnh phúc cũng có thể trở thành nhân quả của nhau.

Asse – kỹ sư người Anh ban đầu dự tính sẽ đáp một chuyến bay của hãng hàng không Pháp, nhưng do đã kín chỗ nên đành mua vé chuyến bay AF447, nào ngờ AF447 lại trở thành chuyến bay tử thần, Asse không bao giờ trở về nữa. Con Stephan – người Hà Lan vốn định về nước trên chuyến AF447, nhưng vì bạn bè ngăn cản, nên cuối cùng anh đã không đáp chuyến đó...

Có lẽ ai đó sẽ cảm thán rằng đây chẳng phải là ý trời hay sao? Không! Đây chính là thế sự vô thường. Ai dám đảm bảo bầu trời sẽ mãi trong xanh vời vợi? Ai dám đảm bảo máy bay sẽ không xuất hiện bất cứ sự cố nhỏ nào? Chẳng ai dám đảm bảo! Cũng đạo lý tương tự, chẳng ai có thể đảm bảo rằng cuộc đời của bạn, chỗ dựa của bạn sẽ mãi thuộc về bạn.

Tô Đông Pha² từng nói: “Người có bi, hoan, li, hợp. Trăng thì sáng, tỏ, khuyết, tròn.” Đây chính là quy luật của vô thường. Nhà văn Tam Mao³ cũng từng nói: “Hợp rồi tan của đời người cũng chỉ trong một ý niệm, cái chết chỉ để dẫn bước vào một tầng khác của sinh mệnh, hợp ta vô thường cũng là một hiện tượng tự nhiên, chúng ta không cần quá đau buồn.”

Liz Murray sinh ra trong một khu ổ chuột ở thành phố New York, từ nhỏ đã phải sống trong môi trường khắc nghiệt của thuốc phiện, AIDS và đói khát. Cho dù cha mẹ không thể “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn” nên cũng bị nghiện, nhưng Liz vẫn rất yêu thương họ. Do gia cảnh khốn khó, Liz luôn trong bộ đồ rách rưới, bẩn thỉu, đầu tóc lúc nào cũng đầy chấy, thường phải chịu đựng sự chê cười và bắt nạt của các bạn. Năm 15 tuổi, cô đã dốc sức để duy trì sự tồn tại cho ngôi nhà vốn đã mục nát của mình. Cô bắt đầu lưu lạc nơi đầu đường xó chợ, lang thang nhặt rác kiếm sống, cả đêm ngồi trên tàu điện ngầm, bởi chỉ khi ngồi trên tàu điện ngầm, cô mới có được những giấc mơ ấm áp.

Không lâu sau, mẹ của Liz qua đời vì AIDS, cô thực sự đau buồn. Cô quyết định mình phải thay đổi vận mệnh, nắm bắt mọi cơ hội! Không lâu sau, Liz quay lại trường học. Do không có một gia đình tốt nên cô chỉ có thể học tập và ngủ trên tàu điện ngầm hoặc hành lang. Với sự nỗ lực phi thường của mình, Liz chỉ mất hai năm để hoàn thành xong giáo trình bốn năm, nhận được học bổng của *Thời báo New York* và được nhận vào Đại học Harvard với thành tích xuất sắc.

Ngay cả bà hoàng talkshow nước Mỹ – Oprah Winfrey cũng vô cùng cảm động trước sự điềm tĩnh và nghị lực vượt lên số phận của Liz, và đã trao giải thưởng “Fearless” (Không biết sợ hãi) cho cô.

Trong cuốn sách *Homeless to Harvard* (*Từ không nhà đến Harvard*), Liz nói: “Tại sao tôi phải cảm thấy tủi thân? Đây chính là cuộc sống của tôi. Tôi thậm chí phải cảm ơn nó, bởi nó khiến cho tôi trong bất cứ tình huống nào cũng phải tiến về phía trước. Tôi không có đường lùi, tôi chỉ có thể không ngừng nỗ lực, bước về phía trước.”

Lời Liz nói rất có lí, không có một gia đình tốt, cũng không có môi

² Tô Thúc (1037-1101), tự Tử Chiêm, hiệu Đông Pha cư sĩ nên còn gọi là Tô Đông Pha, là nhà văn, nhà thơ nổi tiếng Trung Quốc thời Tống.

³ Bút danh của nữ tác giả người Đài Loan, tên thật Trần Bình.

trường học tập đầy đủ, nhưng như vậy cũng không phải là lí do khiến bản thân cô chán nản, từ bỏ. Chính vì phải trải qua vô vàn khó khăn trong cuộc sống, nên mới phải khắc phục những khó khăn đó, tiến về phía trước. Giống như Pavel Korchagin⁴ từng nói rằng: “Với con người, điều quý giá nhất là cuộc sống. Mỗi người chỉ có một cuộc sống mà thôi. Vậy chúng ta phải trải qua cuộc sống vốn chỉ có một lần duy nhất này thế nào đây?” Đúng vậy, ai cũng biết sự quý báu của cuộc sống, nhưng có bao nhiêu người thực sự trân trọng sinh mệnh, trân trọng cuộc sống?

Đối với vấn đề này, nhà văn người Pháp – Albert Camus⁵ có những kiến giải như sau: “Nếu như có tội, không phải bởi vì bạn cảm thấy tuyệt vọng với cuộc sống, mà là vì bạn kí thác hi vọng vào kiếp sau, từ bỏ những điều tốt đẹp, vô giá trong kiếp này.”

Cuộc sống vốn dĩ tự thân nó đã có vô số những điều được – mất, nếu chỉ nhìn vào điều mà bản thân đã đánh mất, không để tâm tới những điều đáng để tìm kiếm trong tương lai, thì cho dù cuộc sống của bạn vẫn chưa đi tới đoạn kết, thực chất nó đã hoàn toàn khô kiệt, vô vọng ngay từ lúc này. Cuộc sống vô thường, nhưng tư tưởng của chúng ta có thể linh hoạt cùng thời gian. Chỉ cần dám tiến một bước về phía trước, bạn sẽ thấy những sự thay đổi bất ngờ. Kì thực chúng ta phải cảm nhận sự vô thường.

Chính vì những biến hóa khôn lường trong cuộc sống, chúng ta mới có thể sống ở hiện tại, tận dụng từng phút từng giây để quyết định và thay đổi, làm cuộc đời mình phong phú và thêm phần ý nghĩa.

⁴ Pavel Korchagin là nhân vật trong cuốn tiểu thuyết *Thép đã tôi thế đấy* của nhà văn hiện thực Xô-Viết Nikolai A.Ostrovsky.

⁵ Albert Camus là một nhà văn, triết gia, thủ môn bóng đá, viết kịch, lý luận người Pháp nổi tiếng. Cùng với Jean-Paul Sartre, Albert Camus là đại diện tiêu biểu nhất của chủ nghĩa hiện sinh.

TẠI SAO BẠN LUÔN TRÀN ĐẦY NĂNG LƯỢNG TIÊU CỰC?

Nhìn bảng tin trên Facebook, nhiều khi chúng ta thấy năng lượng tiêu cực xuất hiện ở khắp mọi nơi. Nào là môi trường làm việc không ổn. Nhiều chuyện bất công quá đỗi. Điều kiện kinh tế không được sung túc. Có những điều kì vọng để rồi lại thất vọng. Có tâm chưa chắc đã hái được quả ngọt. Bị oan uổng. Bị phê bình... Những nguồn năng lượng tiêu cực này hoặc là trực tiếp, hoặc là ẩn giấu. Trên thực tế, khoảng cách giữa tiêu cực và tích cực rất mong manh, nghĩ không thấu là bởi chúng ta thường nhìn nhận sự việc một cách quá nặng nề, cực đoan.

Trong cô nhi viện nọ có một đôi bạn rất thân, không lâu sau cả hai đều được những gia đình giàu có nhận nuôi. Hai đứa trẻ đều được học ở những ngôi trường danh giá, nhưng sau đó hoàn cảnh của chúng dần dần đổi khác: một người ở tuổi 40 trở thành một thương nhân thành công, hoàn toàn có thể nghỉ hưu hưởng thụ cuộc sống thanh thản, an nhàn; người còn lại làm giáo viên, thu nhập thấp nên luôn cảm thấy bản thân thật kém cỏi, thất bại.

Một ngày nọ, họ tình cờ gặp lại nhau khi đi cầu phúc ở một ngôi chùa. Sau khi tay bắt mặt mừng, họ bắt đầu kể lại những trải nghiệm của bản thân suốt những năm qua. Vị thương nhân nọ đã đi rất nhiều nơi, ông thao thao bất tuyệt kể những câu chuyện thú vị khi chu du thế giới, còn người thầy giáo thì chỉ kể toàn những chuyện bất hạnh của bản thân: ông là một đứa trẻ châu Á mồ côi đáng thương phải theo gia đình cha mẹ nuôi sang tận Thụy Sĩ xa xôi, cảm thấy cô độc đến thế nào, v.v... Nỗi oán thán của ông ta ngày càng nặng nề, vị thương nhân cuối cùng phải ngăn lại: “Đủ rồi! Anh đã nói xong chưa?! Anh nãy giờ toàn kể bản thân đã bất hạnh thế nào, anh đã từng nghĩ xem nếu như trong hàng trăm hàng ngàn đứa trẻ năm đó, cha mẹ nuôi của anh lựa chọn đứa trẻ khác thì bây giờ anh sẽ ra sao?”

Người thầy giáo nói giọng tủi thân: “Anh không biết đây thôi, nguyên do khiếu tôi không vui là bởi...” Sau đó, ông ta lại bắt đầu kể lại tất cả những sự đối xử bất công mà người đời đã dành cho mình.

Vị thương nhân lắc đầu buồn bã: “Thật không thể tưởng tượng được là anh vẫn nghĩ như vậy! Khi 25 tuổi, tôi không thể chịu đựng thế giới xung quanh được nữa, tôi căm hận tất cả mọi thứ, tôi căm hận tất cả mọi người, cảm giác như tất cả mọi người đều đang chống lại mình. Khi đó tôi luôn cảm thấy đau lòng, bất lực và cũng rất mệt mỏi. Khi đó suy nghĩ của tôi cũng giống như anh bây giờ, cũng ta có đủ lí do để oán trách.” Ông cảm khái: “Tôi khuyên anh chờ nên đổi xử với bản thân như vậy nữa. Anh không cần phải sống trong tâm thế như một đứa trẻ mồ côi đã trải qua một cuộc sống bi thảm thực thụ. Trên thực tế, anh đã có được điều kiện giáo dục vô cùng tốt. Anh đang gánh trên vai trách nhiệm giúp đỡ những người khác thoát li cảnh nghèo khổ, chứ không phải tìm những cái cớ than thân trách phận để tự bùa vây chính mình. Sau khi thực sự thoát khỏi cảm giác thương hại bản thân, đồng thời ý thức được mình đã may mắn biết bao, tôi mới đạt được thành công như ngày hôm nay!”

Nghe xong những lời cảm khái, lay động tâm can của vị thương nhân, người thầy giáo cảm động vô cùng. Đây là lần đầu tiên có người gạt bỏ được những suy nghĩ của ông, cắt đứt những hồi ức khôn khổ của ông. Vậy mà tất thảy những hồi ức đó đã từng dễ dàng nhận được sự thương hại của biết bao người.

Người bạn thương nhân đã giải thích một cách rõ ràng, hai người họ đều phải trải qua một hoàn cảnh giống nhau, nhưng điều khác biệt là thông qua việc tự mình lựa chọn một cách sáng suốt, vị thương nhân đã nhìn thấy được mặt hữu ích cho bản thân, còn người thầy giáo lại chỉ nhìn thấy những ảnh hưởng bất lợi đối với mình.

Có câu châm ngôn rằng: “Phàm là tường thì đều có cửa.” Cho dù bức tường trước mặt hoàn toàn kín mít, bạn vẫn có thể coi nó là một con đường để thoát ra.

“Cuộc sống không phải là sự ganh đua, hạnh phúc khởi nguồn từ sự trân trọng.” Nếu có thể điều tiết trọng tâm sự chú ý của mình một cách có ý thức, bạn sẽ lấy lại sự cân bằng mới mẻ cho tâm lí lệch lạc của mình trước kia. Sự cân bằng này chắc chắn sẽ ổn định cảm xúc và tình cảm của bạn. Cái gọi là “ma đạo” từ tâm trí mà ra, thiên đường và địa ngục chỉ các nhau một ý niệm. Chỉ khi thường xuyên gội rửa và cảnh tỉnh tâm trí của mình, bạn mới có thể đảm bảo không bị “tâm ma” khống chế, từ đó tránh được những tai họa vô cùng, không đi đến bước hại mình hại người.

Tư tưởng khác nhau thì đánh giá đối với sự việc xảy ra cũng hoàn toàn khác nhau, tất nhiên nó sẽ ảnh hưởng tới thái độ xử lí vấn đề, cũng ảnh hưởng đến đường đời của chúng ta sau này. Xét cho cùng, sống trên đời cần phải có trí tuệ. Nếu không đủ sáng suốt, vậy chí ít bạn phải có một tư tưởng khoáng đạt. Dùng tư tưởng bi quan, hẹp hỏi, hà khắc để nhìn nhận vấn đề, bạn sẽ thấy thế giới này toàn một màu u ám. Dùng tư tưởng lạc quan, khoáng đạt và thấu hiểu để nhìn nhận vấn đề, bạn sẽ nhìn ra được mặt tốt đẹp của sự vật.

Có hai tù nhân cùng bị nhốt trong một nhà lao, họ phải nhìn cảnh vật bên ngoài qua một ô cửa sắt bé tí. Một người nhìn thấy bầu trời đầy sao vô cùng huyền bí, đẹp đẽ. Người còn lại thì chỉ thấy dưới đất là rác rưởi và bùn lầy. Đây chính là sự khác biệt.

Khi nghĩ một cách thấu suốt, chúng ta mới có thể thấy được hạnh phúc của chính mình. Sinh ra nơi trần thế, mỗi người đều phải trải qua phong ba, khổ nạn.

Đối diện với gian nan khôn khổ không thể tránh khỏi, nghĩ thấu chính là thiên đường, nghĩ quẩn chính là địa ngục.

TRÊN ĐỜI NÀY, CHẲNG CÓ TRỞ NGẠI NÀO LÀ KHÔNG THỂ VƯỢT QUA

Bạn có còn nhớ những lời lẽ hào sáng, khí khái mà mình đã từng nói?

“Không có anh ta, tôi vẫn sẽ sống tốt.”

“Nếu không thành công, chẳng thà tôi chết đi cho xong.”

“Nếu ngay cả chuyện này mà cũng chẳng làm tốt, mình sẽ làm được gì chứ?”

“Nếu cuộc sống này bắt nạt tôi, tôi sẽ giáng trả thật mạnh mẽ”...

Kết quả thì sao?

Không có anh ta bạn vẫn sống tốt, thậm chí còn sống tốt hơn? Bạn không thành công, nhưng vẫn đang kiên trì và khát vọng thành công? Bạn chưa làm tốt một việc gì đó, nhưng bạn không vì thế mà chán nản? Cuộc sống này lừa lọc, bắt nạt bạn, bạn đã giáng trả nó ra sao? Bạn không chỉ không giáng trả, mà còn tiếp tục nỗ lực “phục vụ” cuộc sống.

Giờ đây nhớ về những điều này, chẳng phải sẽ trở thành trò cười hay sao? Đúng vậy, trên đời này chẳng có trớ ngại nào là không thể vượt qua, tất cả đều sẽ trôi qua. Bất luận bạn đã trải qua điều gì, đang trải qua điều gì, đường đời bạn vẫn phải bước tiếp. Nỗi đau sâu đậm đến mấy, khi đã biến thành quá khứ, vết thương cũng sẽ lại lành.

Có một thanh niên nợ làm việc trong chuỗi nhà hàng thức ăn nhanh, mức lương vô cùng bèo bọt, trong ví thường rỗng tuếch. Do không có đủ tiền mua đồ nên thú vui duy nhất của anh ta là đi dạo phố. Anh ta đã sấp 30 tuổi rồi, vậy mà vẫn chưa làm nên trò trống gì, trong mắt của những bạn bè đồng trang lứa, đây quả là một điều rất mất thể diện. Để tránh khỏi những lời đâm tiếu, để tránh đâm bạn thân lần nào cũng giục cưới, anh ta chọn đến nơi đất khách quê người, tiếp tục bươn chải.

Trong một lần liên hoan, anh ta ngồi cạnh ông chủ nhà hàng, lấy hết can đảm kể những nỗi phiền muộn của mình, với hi vọng ông chủ có thể tiết lộ một chút bí quyết làm giàu.

“Cậu biết không? Rất nhiều người từng hỏi tôi như vậy.” Ông chủ nói với anh ta.

“Vậy bọn họ bây giờ ra sao ạ?”

“Khi đến tìm tôi, bọn họ nghèo rớt mùng tơi, lúc nào cũng buồn bã, u sầu, bây giờ họ đều tìm được mảnh đất lập thân của riêng mình rồi.”

“Vậy, ông đã nói gì với họ?” Anh ta vô cùng sốt ruột, muốn biết được câu trả lời.

“Tôi nói với họ rằng ‘Mọi chuyện rồi sẽ qua thôi.’”

“Mọi chuyện đều sẽ qua? Đây đâu phải là bí quyết làm giàu gì chứ?” Anh ta lầm bầm nói, trong lòng thầm nghĩ. Đúng rồi, tại sao ông chủ lại nói điều này với mình chứ?

“Cậu không tin phải không?”

Người thanh niên mỉm cười ngần ngại, không nói không rằng. Ông

chủ cười xòa, nói: “Kì thực ấy mà, chớ để ý đến những gì mà mình chưa có, phải tập trung nhiều hơn vào nguồn lực mà mình đang có, sau đó tận dụng những nguồn lực đó để phấn đấu. Phấn đấu thành công, cuộc sống sẽ trở nên tốt đẹp hơn. Đến lúc đó, nghèo khổ, bất hạnh chẳng phải sẽ trở thành quá khứ rồi sao?

“Nhưng tôi làm gì có nguồn lực nào?”

“Tôi sẽ cho anh 10.000 tệ, anh đồng ý cho tôi một con mắt chứ?”

“Không được, sao có thể như vậy chứ?” Anh ta giật mình, đáp một cách dứt khoát.

“Vậy thì tôi sẽ cho anh 20.000 tệ, anh đưa tôi đôi tay nhé!”

“Không, đôi tay cũng không được!” Anh ta kêu lên kinh ngạc.

“Anh có một đôi mắt, thế nên có thể học hỏi; anh có một đôi tay, thế nên có thể lao động. Bây giờ anh hiểu chưa, anh đã có những tài sản vững vàng như vậy rồi! Đây chính là bí quyết làm giàu của tôi.”

Ông chủ mỉm cười nói.

Chàng trai trẻ nghe xong mà nửa tỉnh nửa mê. Anh ta cảm tạ ông chủ, ngẩng đầu sải bước đi ra, thấy mình đột nhiên trở thành một đại gia. Thì ra mình vốn đã có nhiều tài sản như vậy rồi.

“Mọi chuyện đều sẽ qua” trở thành câu danh ngôn trong cuộc đời của anh ta, chỉ lỗi cho anh bước tiếp. Khi gặp khó khăn, anh ta sẽ nghĩ đến câu nói này để cỗ vũ chính mình. Khi gặp khổ đau, anh ta sẽ nghĩ đến câu nói này để vực dậy chính mình.

Một năm trôi qua, người thanh niên cảm thấy câu nói này thật vô cùng hiệu nghiệm. Từ một nhân viên quèn, anh ta thăng tiến và trở thành cửa hàng trưởng. Anh ta tin rằng mình sẽ có những tiến bộ lớn hơn nữa, bởi vì tất cả gian nan, khổ đau sẽ trở thành quá khứ.

Trong cuộc sống, có không ít người giống với người thanh niên này, họ đều chờ đợi thành công đến gõ cửa, luôn tự lừa dối bản thân với tâm lý rằng “mình không gặp thời”. Thực ra, không phải họ không gặp thời, mà bởi họ không dám dấn thân bước tới.

Có rất nhiều sự việc tựa như gió thoảng mây bay.
Chỉ khi trân trọng những gì mình đang có, chúng ta mới không phải hối tiếc trong cuộc sống.

Giờ đây, khi đã hiểu ra rằng rất nhiều sự việc rồi sẽ qua đi, chúng ta cần phải có một thái độ sống đúng đắn. Nếu vẫn một mực coi giả là thật, u mê lạc lối, cuối cùng chúng ta sẽ chẳng có được gì, ngược lại còn đánh mất chính mình. **Quá khứ tất nhiên có rất nhiều điều mà chúng ta không thể đạt được, nếu đã không có được, chúng ta cần học cách buông bỏ, không nên cố chấp níu giữ.** Cuộc đời ngoài việc sống chết ra, tất cả đều là chuyện nhỏ, nếu đã là chuyện nhỏ thì nhất quyết không được dùng những chuyện nhỏ đó để làm lí do dằn vặt bản thân. Chỉ cần hiểu được điều này, bạn sẽ phát hiện ra thế nào là “sinh ở cửa tử” – dù khốn khổ vẫn có niềm vui.

NHÃN NẠI LÀ MỘT CHIẾN LUỢC, KHÔNG PHẢI LÀ SỰ SỢ HÃI

Trong cuộc sống: có rất nhiều việc cần phải nhẫn nại; có rất nhiều câu nói phải kiềm chế; có những lúc phẫn nộ nhưng phải tự mình chê ngự; cũng có lúc phải kìm nén tình cảm của bản thân. Khi bạn không can tâm trở thành nô bộc của vận mệnh, nhưng lại không nắm được yết hầu của nó, nhẫn nại chính là sự tu luyện khó nhất, nhưng cũng hữu hiệu nhất.

Tiêu Vương là một chàng trai trẻ tuổi vô cùng khí khái, cậu ta vừa tốt nghiệp một trường học nghề ở Thượng Hải, sau đó ứng tuyển vào công tác trong một dàn khoan dầu trên biển. Chú Hoàng, tổ trưởng phụ trách là cấp trên trực tiếp của cậu ta.

Một ngày nọ khi đang làm việc trên biển, chú Hoàng giao cho Tiêu Vương một nhiệm vụ rất gian nan: yêu cầu cậu ta mang theo một cái hộp đã được bọc kĩ, trong một khoảng thời gian nhất định phải leo lên được đỉnh dàn khoan cao vài chục mét, giao cái hộp đó cho giám đốc La.

Tiêu Vương vốn rất cường tráng, cậu lập tức đeo cái hộp kia lên vai rồi rảo bước leo lên những cầu thang nhỏ hẹp, quanh co để lên tới đỉnh dàn khoan. Khi cậu ta thở hổn hển, mồ hôi nhễ nhại đặt chân lên đỉnh, giao cái hộp cho giám đốc La, giám đốc La chỉ lảng lặng kí tên lên trên hộp, rồi lại bảo Tiêu Vương mau leo xuống đưa cái hộp cho chú Hoàng. Thế là Tiêu Vương lại leo xuống dãy cầu thang quanh co, nhỏ hẹp, giao cái hộp cho

chú Hoàng, nhưng chú Hoàng cũng lại kí tên trên chiếc hộp đó, rồi bảo cậu ta leo lên giao cho giám đốc La.

Tiểu Vương hết chịu nổi, cậu ta nhìn chú Hoàng, thắc mắc: “Chú Hoàng, tại sao không kí luôn tên trước khi bảo cháu giao hộp cho giám đốc La? Như vậy chẳng phải sẽ đỡ mất công chạy một chuyến hay sao?”

Chú Hoàng chẳng buồn nhìn Tiểu Vương, chỉ đáp “Bảo đi thì cậu cứ đi, nhanh lên, chớ có làm lỡ việc!”

Tiểu Vương dù cảm thấy bức, nhưng sau một hồi do dự, cậu ta đành quay trở lại cầu thang. Lần thứ hai leo lên đỉnh giàn, cậu ta đã thấm mệt, mồ hôi vã ra như suối, đôi chân bắt đầu run rẩy.

Cũng giống như lần trước, giám đốc La lại kí tên lên chiếc hộp, rồi lại bắt mang hộp xuống. Lần này Tiểu Vương không chịu nổi nữa: “Giám đốc La, tại sao vẫn phải giao hộp xuống ạ? Chẳng phải chú Hoàng cũng đã kí tên rồi hay sao? Nhân đây cũng xin được nhắc rằng: giám đốc đã kí hai lần rồi!” Thái độ của giám đốc La và chú Hoàng cũng giống nhau, chẳng buồn nhìn Tiểu Vương lấy một cái, lạnh lùng nói: “Bảo đi thì cậu cứ đi, nhanh lên, chớ có làm lỡ việc!”

Tiểu Vương lau mồ hôi trên mặt, quay người lách thêch bước xuống cầu thang, giao lại cái hộp. Lần này kí xong, chú Hoàng lại bắt cậu ta giao cho giám đốc La.

Tiểu Vương thật sự úc chế, cậu ta thấy mình chẳng khác nào một món đồ, bị cắp trên đá qua đá lại, hành hạ như một con khỉ. Nhưng làm gì còn cách nào? Ai bảo mình chỉ là một công nhân quèn cơ chứ? Cậu ta cố gắng kiềm chế, lau mồ hôi trên mặt, ngẩng đầu nhìn lên dãy cầu thang đã leo lên leo xuống tới mấy lần, nhắc cái hộp lên vai, bắt đầu uể oải leo lên.

Khi lên đến đỉnh giàn, cả người cậu ta mồ hôi nhễ nhại chảy thành dòng muốt mải từ gò má xuống. Đây đã là lần thứ ba giao hộp cho giám đốc La, lúc này giám đốc La nhìn cậu ta rồi chậm rãi nói: “Chàng trai trẻ, cũng khá phết nhỉ, mau mở hộp ra đi.”

Tiểu Vương vội vàng xé toạc giấy bọc, mở chiếc hộp ra, bèn phát hiện bên trong chỉ có hai chiếc hũ thủy tinh: một hũ là cà phê, hũ còn lại là đường pha cà phê. Cuối cùng cậu ta không nén nổi cơn giận, đưa ánh mắt

uất úc về phía giám đốc La, trong lòng thầm chửi: “Quá đáng, chỉ vì chút cà phê mà bắt tôi leo lên leo xuống mấy lần, lại còn kí tên nữa chứ, thật không thể chịu nổi!”

Giám đốc La dường như chẳng có tâm trạng dò xét thái độ của Tiểu Vương, ông nói một cách hờ hững: “Pha cà phê cho tôi đi, đừng quên thêm đường vào, như vậy mới thơm!”

Lúc này, Tiểu Vương không chịu nổi nữa, ném thẳng chiếc hộp xuống đất, gằn giọng nói: “Tôi không làm nữa!” Dứt lời, cậu ta nhìn chiếc hộp lênh láng dưới sàn, cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm ít nhiều, cơn giận như được phát tiết ra.

Giám đốc La thấy vậy, bèn chậm rãi đứng dậy nhìn vào mắt cậu ta nói: “Cậu có thể đi. Nhưng niệm tình cậu đã leo lên dây tới ba lần, tôi có thể nói cho cậu biết rằng lúc nãy bảo cậu làm việc này là vì có thuật ngữ chuyên môn gọi là “huấn luyện chịu đựng cực hạn”. Chúng ta tác nghiệp giữa biển khơi, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, yêu cầu mọi nhân viên đều phải có sức chịu đựng phi thường trước những thử thách, nguy hiểm, như vậy mới có thể hoàn thành các nhiệm vụ tác nghiệp trên biển. Thật đáng tiếc, cả ba lần cậu đã hoàn thành, chỉ thiếu một chút ở lúc cuối, thành ra không được uống cà phê ngon do chính mình pha. Böyle giờ cậu có thể đi rồi.”

Nghe xong lời của giám đốc La, Tiểu Vương vô cùng sững sót, xem ra cậu ta lại phải chuẩn bị hồ sơ để đi xin việc rồi. Đây quả là một bài học đắt giá về thực tiễn cuộc sống sau khi rời khỏi ghế nhà trường và chính thức bước chân vào xã hội.

Nhẫn nại đồng nghĩa với đau khổ, bởi lẽ nhẫn nại sẽ áp chế tâm tính. Thế nhưng, thành công thường chỉ xuất hiện sau khi bạn chịu đựng được nỗi đau mà người thường không thể chịu đựng. Tuyệt đối đừng từ bỏ khi chỉ còn chút xíu nữa thôi. Rất nhiều khi để nhẫn nại thì sẽ phải đau khổ, nhưng kết quả của nó sẽ là ngọt ngào.

Tôi đã từng xem một thí nghiệm: vỏ chanh sau khi ngâm chiết đầy đủ, vị đắng của nó sẽ thẩm thấu vào nước trà, đó là một hương vị thơm mát, ngọt lành. Nhưng nếu chiết xuất toàn bộ hương chanh ra trong vòng ba phút thì sẽ khiến trà pha có vị nồng đắng, chất lượng trà bị ảnh hưởng

rõ rệt. Cuộc sống cũng vậy, tình yêu cũng thế, chỉ cần có đủ lòng bao dung và sự nhẫn耐, tất thảy sẽ biến thành một hình hài khác.

Charles là người dẫn chương trình của một đài truyền hình, không những ngoại hình ưu nhì, năng lực xuất sắc mà còn chăm chỉ. Charles ban ngày phụ trách phỏng vấn chuyên mục tài chính kinh doanh, 7 giờ 30 tối lại phụ trách mục tin tức trong khung giờ vàng. Trong mắt của những người khác, sự nghiệp của Charles quả thực đang lên như diều gặp gió, thăng chức chỉ là chuyện sớm muộn. Nhưng trên thực tế, Charles lại có những nỗi phiền muộn riêng. Do ứng xử chưa được khéo léo nên đắc tội với trưởng ban tin tức, lúc nào cũng bị cắp trên gáy khó dễ.

Trong một lần họp, trưởng ban tin tức quyết định không để Charles dẫn mục tin tức của khung giờ vàng nữa, thay vào đó phụ trách mục tin tức trực tiếp lúc 11 giờ đêm. Những người có mặt ai nấy đều kinh ngạc, Charles lại càng không tin vào tai mình. Biết trưởng ban đang “lấy việc công để trả thù riêng”, anh ta rất phẫn nộ, nhưng lại không muốn gây thêm mâu thuẫn hơn nữa, dành giữ điềm tĩnh, vui vẻ đón nhận phân công.

Mặc dù bị đối xử bất công nhưng Charles vẫn không hề oán than, ngược lại càng thêm nỗ lực, vừa tan làm là lại đi học bổ túc để chuẩn bị cho việc dẫn chương trình lúc nửa đêm, đã rất lâu rồi anh không được nghỉ ngơi đầy đủ. Cho dù chương trình phát sóng lúc nửa đêm, lượng người xem rất ít, Charles cũng không hề chủ quan, lơ là, bản thảo dẫn tin nào cũng chuẩn bị hết sức nghiêm túc.

Rất nhanh sau đó, sự nỗ lực của Charles đã được hồi đáp. Khách giả không ngót lời khen ngợi chương trình này, lượng người xem cũng tăng lên không ít. Giám đốc đài truyền hình sau khi biết được việc này, bèn phê bình trưởng ban tin tức, hạ lệnh để Charles quay trở lại mục tin tức trong khung giờ vàng. Với thành tích xuất sắc trong công việc, Charles đã được bầu là “Người dẫn chương trình truyền hình được yêu thích nhất toàn quốc.”

Thấy sự nghiệp của Charles ngày càng thăng tiến, trưởng ban tin tức lại càng thêm gai mắt, rất muốn tìm cơ hội dạy cho Charles một bài học. Một ngày nọ, trưởng ban tin tức có tình tuyên bố trước mặt mọi người rằng: “Charles xuất thân từ lĩnh vực kinh tế tài chính, để anh ta phỏng vấn

trong mục tin tức kinh tế sẽ dễ có cái nhìn thiên lệch, tốt nhất sau này vẫn nên để anh ta dẫn mục tin khác.”

Lúc này chuyên mục tài chính kinh tế do Charles phụ trách ít nhiều đã có tiếng tăm, trưởng ban tin tức làm vậy rõ ràng là cố tình gây sự. Charles cố kiềm chế lửa giận, không muốn để mọi người đi quá xa, nếu phản ứng lại, chẳng phải anh sẽ trúng quỷ kế của trưởng ban, rơi vào cái bẫy lớn hơn hay sao? Thê là chấp nhận sự sắp xếp của ông ta.

Một ngày nọ, lãnh đạo cấp cao gọi điện cho trưởng ban tin tức, nói: “Bộ trưởng Bộ Tài chính ngày kia sẽ đến đây tham gia buổi tiệc, anh sắp xếp cho Charles đến tham dự nhé.”

Trưởng ban tin tức giải thích: “Charles hiện giờ không phụ trách mục tài chính nữa, hay là đối người khác được không?”

“Không được! Charles là chuyên gia, bắt buộc phải đến tham dự”. Cấp trên đã ra lệnh như vậy, trưởng ban tin tức đành phải tuân theo. Từ đó về sau, mỗi lần có nhân vật quan trọng trong giới tài chính đến đài truyền hình, Charles đều được phụ trách tham gia, nhân tiện tiến hành phỏng vấn.

Thời gian dần trôi, khán giả đã giúp Charles định vị tên tuổi của mình, ai cũng cho rằng anh mới là người dẫn chương trình tài năng bậc nhất trong lĩnh vực tài chính. Những người được phỏng vấn đều rất vinh hạnh khi được anh phỏng vấn, còn những người chưa được phỏng vấn đều nhất mực chỉ định Charles phỏng vấn. Sau đó, lãnh đạo cấp cao trực tiếp hạ lệnh: “Tất cả những công việc có liên quan đến tài chính đều phải giao cho Charles xử lí, những người khác không được tham gia.”

Dù không muốn nhưng trưởng ban tin tức đành phải “mời” Charles quay về vị trí dẫn chương trình chuyên mục tài chính.

Trong tiếng Hán, chữ “nhẫn” phía trên có một mũi “dao” đậm xuống chữ “tâm”, hàm ý rằng chỉ khi nhẫn nhịn được điều mà người khác không thể nhẫn nhịn, chúng ta mới có thể đạt được những điều mà người khác không thể đạt được.

Chính vì hiểu được chữ “nhẫn” nên Charles mới ngày càng thăng tiến. Nhẫn không phải là từ bỏ, không phải cúi đầu, mà là tìm kiếm cơ hội để chạy càng xa, bay càng cao.

Đương nhiên, nhẫn nại là một chiến lược đối nhân xử thế, không phải là sợ hãi, không phải là hoàn toàn lùi bước một cách bị động, mà là nhẫn nại một cách có ý thức, có mục tiêu. Cho dù là ai, trong cuộc đời đều sẽ có lúc rơi vào tình cảnh khó khăn không thể tránh khỏi, nếu như lúc đó không thể thay đổi được cục diện “chiếu dưới” của mình, vậy thì tốt nhất hãy lựa chọn nhẫn nại chờ đợi thời cơ mới.

MỌI NGƯỜI TRƯỞNG THÀNH ĐỀU CÓ MỘT KHOẢNG THỜI GIAN VÔ CÙNG KHÓ KHĂN

Trong cuộc sống, rất nhiều người khó tránh cảm giác thất bại và không thích ứng được với hoàn cảnh. Thường ngày, tôi hay nghe thấy những lời oán than như “Tâm trạng khi đi làm nặng nề chẳng khác gì đi thăm mộ”, “Nếu cha mình là Mã Vân thì tốt biết mấy”, v.v... Đặc biệt là các bạn trẻ hiện đang làm việc ở những đô thị loại một, về cơ bản ngày nào cũng tinh dậy lúc 6 giờ sáng, 7-8 giờ tối mới về nhà, ăn cơm xong nghỉ ngơi một lát đã hơn 10 giờ. Chờ mãi mới đến cuối tuần, mong ước duy nhất chỉ là vùi trong chăn ấm, ngủ nướng thỏa thích.

Bận đến nỗi không được sống một cách thực thụ, chỉ là sinh tồn mà thôi. Rất nhiều người bất giác tự hỏi rằng: Mình vất cả như vậy, liệu có đáng không? Tại sao những người khác đều có thể sống một cách thoái mái? Liệu mình có nên đổi sang một công việc khác nhẹ nhàng hơn chẳng?

Tiêu Lượng tốt nghiệp năm 2006, chỉ là một học sinh lớp bô túc thông thường. Khi đó chẳng có chuyên môn sở trường gì cả, cũng giống như rất nhiều người, cậu đành phải làm nghề tiếp thị sản phẩm. Lúc mới đầu không có mục tiêu, làm vài năm chẳng tiến bộ là bao. Khi công ty chuẩn bị đuổi việc cậu vì hiệu suất công việc kém, cậu đã tốt nghiệp được hơn 5 năm nhưng mới chỉ tiết kiệm được vài ngàn nhân dân tệ. Sau này do cuộc sống đưa đẩy, Tiêu Lượng vẫn phải nhận làm những công việc tương

tự như nghề tiếp thị. Khi đó cậu có hai lựa chọn: một là làm tiếp thị thuôc với mức lương cứng 800 tệ, phải thường xuyên đi công tác trên thành phố; hai là làm tiếp thị trong ngành tiêu dùng nhanh, mức lương cứng 2.000 tệ, được thêm hoa hồng. Thật đáng kinh ngạc khi cậu lại quyết định chọn công việc đầu tiên.

Tôi cũng vô cùng thắc mắc tại sao Tiểu Lượng lại lựa chọn như vậy, cậu ta nói với tôi rằng cậu ta đã thức cả đêm để suy nghĩ mới đưa ra quyết định. Sở dĩ Tiểu Lượng chọn công việc mức lương 800 tệ là vì so với ngành tiêu thụ nhanh tương đối truyền thống, cậu ta coi trọng ngành y được hơn, cho dù thời kì đầu chắc chắn sẽ vất cả một chút, cho dù phải thường xuyên đi công tác, nhưng những điều đó có thể chấp nhận được. Kì thực, Tiểu Lượng đã hiểu được đạo lí “Cứ cho đi rồi sẽ nhận lại.”

Sau này, chính vì chẳng có chỗ để nương tựa ở nơi đất khách quê người, buộc phải bót thời gian giải trí và an nhàn thường ngày, nên cậu có thể toàn tâm toàn ý dùng phần lớn thời gian của mình để theo đuổi nghề tiếp thị. Nửa năm sau, với nỗ lực bản thân, cậu ta ứng tuyển vào một công ty y dược nước ngoài nổi tiếng. Tiếp tục trải qua 5 năm phấn đấu, giờ đây Tiểu Lượng đã trở thành tổng giám đốc tiếp thị với mức lương hàng năm lên đến 300.000 nhân dân tệ.

Khi cậu ta nhắc đến những chuyện này, cảm xúc tự hào đong đầy, khó có thể diễn tả thành lời. Nhưng hơn hết, cậu ta hiểu được rằng, lần lựa chọn công việc năm xưa chẳng khác gì một ván cược. Quá trình làm việc mới thực sự thể hiện rõ giá trị của quyết định. Trong quãng thời gian làm nghề, đã biết bao lần cậu ta có ý định từ bỏ, nhưng thật may là vẫn giữ được sự kiên trì để theo đuổi đến cùng! Tiểu Lượng nói, bất luận thế nào cũng phải cảm ơn quãng thời gian khó khăn năm xưa. Mặc dù giờ đây chức vị và thu nhập đều đã cao, nhưng cậu ta vẫn rất nhớ những năm tháng rèn giũa đó, nếu không giờ đây có lẽ cậu ta vẫn chỉ là một nhân viên tiếp thị quèn mà thôi!

Trên con đường đi tới sự trưởng thành, mỗi người ai cũng phải trải qua những tháng ngày vất vả và gian nan. Quãng thời gian ấy có thể là một năm, cũng có thể là ba năm, năm năm. Xét cho cùng, nếu không muốn vất vả một đời, thì phải chịu vất vả một thời.

Xin đừng ngưỡng mộ khi người khác được hưởng lương cao lộc hậu, đi làm có xe đưa đón. Với những người đi làm công ăn lương, không có

nền tảng gia đình giàu có, vài năm đầu sau khi tốt nghiệp, có mấy ai không phải trải qua những ngày tháng khổ ái, sống đòi nhà trọ? Có mấy ai chưa từng phải làm thêm giờ, thức trắng mấy đêm liền? Có mấy ai chưa từng vì nơi ở cách công ty quá xa, nên 5 giờ sáng đã phải dậy sớm? Có mấy ai chưa từng trong ngày hè nóng như thiêu đốt, khát khô cả cổ mà chẳng dám mua một chai nước? Những điều mà các bạn trải qua rất nhiều người cũng từng trải qua, thậm chí họ phải trải qua một cách trường kì và vất vả hơn các bạn, chút khổ sở khi phải đi công tác có đáng là gì?

Nữ thi sĩ người Ba Lan – Wislawa Szymborska⁶ từng giải bày trong một áng thơ: “Bốn giờ sáng, nào có ai cảm thấy thanh thản.” Đúng vậy, có bao nhiêu bạn đã từng ra khỏi giường lúc bốn giờ sáng để học tập hay rèn luyện thể chất?

Một phóng viên nọ từng hỏi cầu thủ bóng rổ Kobe Bryant rằng: “Tại sao anh thành công đến vậy?” Kobe trả lời: “Chị có biết Los Angeles lúc bốn giờ sáng trông như thế nào không?” Anh tiếp tục nói: “Bầu trời đầy sao, những ánh đèn đêm cô quạnh, rất ít người đi lại trên phố. Rốt cuộc Los Angeles trông như thế nào, tôi cũng không rõ nữa. Nhưng điều đó đâu quan trọng, phải không nào? Bốn giờ sáng, khi Los Angeles vẫn chìm trong đêm tối, tôi đã bước đi trên những con phố tăm tối của nó...”

Với tư cách là một vận động viên bóng rổ nổi tiếng, Kobe Bryant đã tĩnh dậy vào bốn giờ sáng mỗi ngày, kiên trì tập luyện thể chất và kỹ năng ném rổ. Có lẽ màn đêm tăm tối của Los Angeles lúc bốn giờ sáng sẽ mãi không thay đổi, nhưng Kobe ngày càng nhận được sự chú ý của mọi người.

Trong quãng thời gian tăm tối đó, họ đã nỗ lực
tạo nên “ánh sáng” thuộc về chính mình, làm
cho bản thân tỏa ra ngọn lửa bùng cháy và cuối
cùng là tỏa rực rỡ trong màn đêm.

⁶ Wislawa Szymborska (1923-2012) là nhà thơ người Ba Lan đoạt Giải Nobel Văn học Năm 1996.

Những tháng ngày đẹp đẽ nhất mà các nhân vật thành công thường nhắc đến, kì thực đều là những ngày tháng khổ sở nhất của họ. Bởi những ngày tháng khốn khó đó thực sự đã trở thành nền móng cho thành công trong tương lai.

Trong cuộc sống, mỗi cá nhân mạnh mẽ đều đã từng có những lúc không được ai giúp đỡ, chẳng được ai hỗ trợ, chẳng được ai hỏi han động viên, do đó họ mới càng quyết tâm nặn gai nêm mật, để cuối cùng được trải nghiệm một thế giới mới.

VẤP NGÃ LÀM NÊN SỰ KIÊN CƯỜNG

Trong mắt đa số mọi người, những ai có nhiều bằng cấp, lương cao, chức vị cao, có nền tảng tốt mới được coi là thành đạt trong cuộc sống, còn những người chỉ làm công việc bình thường, mức lương bèo bọt, sống một cuộc đời tạm bợ, mặc dù chưa đến mức bị coi là kẻ thất bại, nhưng vẫn còn cách đích thành công một khoảng cách rất xa.

Vài năm trước, chương trình thời sự đăng tải một thông tin nói rằng sau khi tốt nghiệp, một sinh viên ưu tú của Đại học Bắc Kinh đã lựa chọn làm nghề đồ té (mổ heo). Tin này vừa lan truyền lập tức gây nên cơn bão trong dư luận, tạo ra vô số ý kiến trái chiều trên các phương tiện truyền thông khắp Trung Quốc.

“Tốt nghiệp Đại học Bắc Kinh! Vậy mà lại làm đồ té, đúng là mất mặt!”

“Mát công học bấy nhiêu năm trời, sao không chọn nghề gì tốt hơn cơ chứ?...”

“Haiz, đúng là lãng phí nhân tài!”

...

Trong số những lời bình luận trên, đại đa số tỏ ra tiếc nuối với lựa chọn của chàng sinh viên kia, còn một số ít thì cho rằng đó chỉ là tung tin gây sốc để tạo trào lưu lập nghiệp cho bản thân, một số người chỉ để ý đến

tin này với tâm thái tò mò, cược với nhau xem anh chàng kia có thể kiên trì bao lâu.

Làm đồ té bán thịt lợn, lựa chọn này rốt cuộc là tốt hay xấu, là đúng hay sai?

Đối diện với những thanh âm nháo nhác từ thế giới bên ngoài, nếu là chàng sinh viên ưu tú của Đại học Bắc Kinh kia, nhất định tôi sẽ bắt đầu hoài nghi lựa chọn của chính mình: Bao nhiêu người đều cho rằng mình sẽ chẳng thể kiên trì hoặc sẽ làm không tốt, chẳng phải có nghĩa là mình sẽ thất bại sao? May mà tư duy của cậu ấy không giống như tôi, tư duy của cậu ấy là: **Chắc chắn sẽ có áp lực tâm lí, nhưng tôi sẽ không bao giờ lùi bước bởi những sự hoài nghi này, tôi sẽ kiên trì bước tiếp.**

Vài năm trôi qua, chúng ta hãy xem thành tựu của chàng sinh viên tài hoa Đại học Bắc kinh năm xưa ra sao: Cậu ấy đã mở một chuỗi gần 100 cửa hàng thịt lợn, doanh thu mỗi năm khoảng 200 triệu tệ, được mệnh danh là “Ông vua thịt lợn” của Quảng Châu.

Kết quả này thực sự khiến cho những người đã từng nghi ngờ, chê cười, cảm khái phải “vô cùng thất vọng”. Thì ra bán thịt lợn cũng có thể trở thành sự nghiệp một cách đàng hoàng, quá là khó có thể tin nổi. Thực vậy, trong tiềm thức của chúng ta, có thể bước chân vào những ngôi trường danh giá của cả nước cũng đồng nghĩa là trên đầu đã được đặt một vòng hào quang chói lọi, lại càng đồng nghĩa với việc sau này anh ra không trở thành nhân vật tiếng tăm thì cũng phải thành lãnh đạo. Theo lẽ tự nhiên, khi chàng sinh viên tài giỏi của Đại học Bắc Kinh lựa chọn công việc “tầm thường” là bán thịt lợn, chắc chắn mọi người sẽ dò xét, hoài nghi.

Đối với những ánh mắt hoài nghi này, chàng sinh viên Đại học Bắc Kinh đã phản ứng ra sao? Bỏ ngoài tai những lời xì xào bàn tán, nỗ lực làm tốt công việc của mình, lấy hành động đánh bại hoài nghi.

Nghề nghiệp không phân ra sang hèn, càng không có chuyện phân định bằng cấp cao thì được làm những công việc hoành tráng, không có bằng cấp hoặc bằng cấp thấp thì phải làm những công việc tầm thường. Nếu phải tìm ra sự khác biệt trong vận mệnh và nghề nghiệp giữa người với người, thì chỉ có thành công hay thất bại mà thôi.

Hãy thử nghĩ xem, nếu chàng sinh viên Đại học Bắc Kinh kia chấp nhận từ bỏ vì không chịu nổi áp lực hoặc sự nghi hoặc của những người xung quanh, cậu ấy liệu có được thành công trong hiện tại?

Có bao nhiêu nhân vật giàu ý chí đã phải vấp ngã trong những lời xì xào, đám tiếu của người khác. Còn những người vẫn giữ niềm tin kiên định giữa cơn bão hoài nghi, nỗ lực đến cùng là những người đi đến được tận đỉnh danh vọng.

Câu nói “**Mài kiếm mười năm, dùng trong một khắc**” chính là **tư duy tích cực mà người thành công nào cũng có**. Xã hội bây giờ phát triển ngày càng nhanh, nhịp sống hối hả và khát vọng vật chất khiến cho không ít người trở nên thực dụng, cầu danh hám lợi, bọn họ lúc nào cũng hoang tưởng rằng mình sẽ thành công mà chẳng tốn công sức, không biết rằng chính cái tư duy đó đã chôn vùi tiền đồ và cuộc đời của chính họ. Thành Rome há có thể xây xong chỉ trong một đêm, cũng chẳng có ai một bước lên trời được.

Hành trình vạn dặm
khởi đầu từ từng bước chân nhỏ.

Chúng ta đều biết rằng, Woolworth là chuỗi siêu thị bán lẻ lớn nhất trên thế giới, nhưng rất ít người biết rằng những năm 20 của thế kỷ XX, Woolworth cũng từng phải đối diện với vô số khó khăn.

Năm 1924, Woolworth vay của bạn 300 đô-la Úc, sáng lập nên cửa hàng sáng tạo đầu tiên của mình: tất cả các sản phẩm bên trong đều có giá 5 xu. Chẳng bao lâu sau, lợi nhuận thu được ở mức rất ổn. Thấy cửa hàng làm ăn ngày càng tốt, Woolworth tiếp tục mở thêm bốn cửa hàng nữa, nhưng điều ông chưa từng nghĩ đến là công việc làm ăn nhanh chóng trở nên ảm đạm. Khi tính toán, ông phát hiện ra rằng trong bốn cửa hàng thì có ba cửa hàng thua lỗ.

Woolworth tự nhủ phải bình tĩnh, ông phân tích nguyên nhân thất bại: bản thân chưa từng có kinh nghiệm mở thêm chi nhánh, nguồn lực quá quân tán, không thể kiểm soát cùng một lúc; quy trình quản lý có rất nhiều sơ hở. Đối với những sai lầm này, Woolworth tự kiểm điểm một cách sâu

sắc, tiếp đến ông áp dụng kế hoạch “đánh đến đâu chắc đến đó”. Trong khoảng thời gian hơn 10 năm sau, mặc dù ông chỉ mở thêm 12 chi nhánh, nhưng chi nhánh nào cũng có lợi nhuận và trở thành một trong những đối thủ có năng lực cạnh tranh tốt nhất trong ngành.

Bước quá nhanh sẽ rất dễ vấp ngã, Woolworth chính là một ví dụ điển hình. Vì vậy câu chuyện này đã cảnh tỉnh chúng ta rằng: khi nhìn thấy mặt tốt, cũng nên nhìn thấy mặt không tốt, như vậy trên con đường phía trước, chúng ta mới có thể kiên trì tiến từng bước vững vàng.

Có người từng nói: “Chúng ta ở hiện tại, thực ra đều là sự chắp vá của bản thân trong quá khứ”, những thành công của bạn, những thất bại của bạn, những giọt nước mắt hay những nụ cười, thực ra tất cả vẫn luôn ở đây và không ngừng diễn tiến. Quả đúng như vậy, chàng sinh viên Đại học Bắc Kinh bán thịt lợn và Woolworth đều đã trải qua quãng thời gian từ chỗ “vấp ngã” đi đến “thành công”. Vậy còn bạn, bạn đã biết chặng đường tiếp theo nên cất bước ra sao chưa?

BẠN TÍNH CHÔN VÙI TUỔI TRẺ TRONG SỰ AN NHÀN HAY SAO?

Tôi tin rằng, cho dù làm công việc nào, chức vị nào, chỉ cần được làm điều mình thích, thì chúng ta nhất định sẽ vui vẻ. Đây chính là ý nghĩa của sự nỗ lực.

Ngược lại, nếu phải cố gắng vì thứ mà bạn không muốn thì bạn sẽ không thể nào cảm thấy vui vẻ. Đừng lựa chọn an nhàn khi đang ở độ tuổi cần sự phấn đấu, bởi như vậy cuộc sống của bạn sẽ trở nên vô vọng, bạn sẽ hoài nghi ý nghĩa của nỗ lực.

MỌI NỖ LỰC PHẦN ĐẦU ĐỀU CÓ Ý NGHĨA

Cách đây không lâu, có người hỏi tôi rằng: “Nếu một ngày nhận ra ước mơ của mình không thành hiện thực, cậu sẽ cảm thấy mọi nỗ lực của mình chẳng có chút ý nghĩa nào có phải không?”

Tôi trả lời: “Không hề.”

Cậu bạn kia lại hỏi tiếp: “Nếu đã nỗ lực như vậy mà chẳng có kết quả, cậu cũng can tâm sao?”

“Tôi sẽ tiếp tục nỗ lực chứ!”

Nói ra câu này, chính tôi cũng rất kinh ngạc. Khi đó, thực ra tôi vẫn chưa biết nên đáp thế nào, nhưng câu trả lời cứ thế bật ra khỏi miệng. Ngẫm đi ngẫm lại cũng thấy đúng. Tiếp tục nỗ lực chẳng phải chính là ý nghĩa của nỗ lực hay sao?! Nói cách khác, nỗ lực chính là sự bao đắp của nỗ lực, trả giá chính là sự bao đắp của trả giá, vẽ tranh chính là sự bao đắp của vẽ tranh, sáng tác chính là sự bao đắp của sáng tác. Giống như lời cô bạn thân của tôi từng nói: “Khi cảm thấy mệt mỏi, chỉ cần nghĩ đến tác phẩm của mình liền cảm thấy được tiếp thêm động lực. Mình quả thật chưa hề lãng phí thời gian.”

Sau đó, tôi bắt đầu có niềm tin kiên định vào ý nghĩa của sự nỗ lực phấn đấu. Nỗ lực phấn đấu – đó chính là vấn đề bản chất. Sở dĩ một người lựa chọn phấn đấu, chẳng phải vì họ không muốn phải coi thường bản thân khi những năm tháng thanh xuân đã trôi qua hay sao? Chẳng phải là để lưu lại cho chính mình một quá khứ đã từng huy hoàng hay sao? Chẳng phải để đưa ra câu trả lời của cuộc đời hay sao?!

Một năm nọ được nghỉ lễ, tôi ngồi trên xe về quê chơi, vô tình nghe thấy cô nàng kế bên thút thít gọi điện cho người thân: “Mẹ ơi, con xin lỗi, trước kia con từng nói khi kiếm đủ tiền rồi sẽ về nhà... Mẹ ơi, con đã cố hết sức rồi... Con không hồi hận.” Cô gái mệt mỏi tựa vào cửa sổ, bờ vai chốc chốc lại rung lên. Tôi có thể cảm nhận được, cô ấy đang cố gắng kìm nén tiếng khóc của mình.

Xung quanh tôi có rất nhiều người giống như cô gái ấy, phần lớn sống ở những thành phố nhỏ, thậm chí là vùng núi, thi đỗ đại học là cơ hội duy nhất để thay đổi cuộc đời. Họ đến các thành phố lớn, bám rẽ ở đó, cố gắng để cha mẹ nở mày nở mặt, cũng vì tương lai tươi sáng của chính mình. Trong số đó, người khiến tôi ấn tượng nhất chính là H- đồng nghiệp của tôi.

Theo lời H nói thì nhà anh ấy ở một vùng núi của tỉnh Vân Nam, thiếu thốn đủ bè. Họ rất ít khi xuống núi, nếu phải xuống thì thường để mua nhu yếu phẩm hoặc đồ dùng cho cả năm. Thức ăn của họ là rau củ, thịt lợn, thịt gà tự nhà nuôi tròng. Khi lên cấp hai, H vẫn phải gội đầu bằng xà phòng giặt, anh ấy nói ở quê đó là điều rất bình thường. Có lần trong nhà chỉ còn lại ba khúc củi, mẹ sai H nhóm củi chuẩn bị nấu cơm, chẳng mai tay chân lóng ngóng thế nào mà phí mất hai thanh củi, anh bị mẹ cho ăn một trận đòn.

Nghe anh kể những điều lạ lẫm này, tôi mắt chữ A miệng chữ O hồi lâu.

Sau này H rời khỏi công ty, tìm được chỗ làm tốt hơn, tôi thực lòng mừng cho anh ấy. Dù thế nào đi nữa, tôi cũng đã được chứng kiến niềm tin của anh ấy đối với sự nỗ lực. H cũng nói với tôi rằng, chỉ có nỗ lực, chỉ có kiên trì mới có thể thoát ra khỏi thế giới của mình, bước vào tương lai tốt đẹp hơn.

Tôi tin rằng, cho dù làm công việc nào, ở chức vị nào, chỉ cần được làm điều mà mình thích, thì chúng ta nhất định sẽ vui vẻ, đây chính là ý nghĩa của sự nỗ lực. Ngược lại, nếu phải cố gắng vì thứ mà bạn không muốn thì bạn sẽ không thể nào cảm thấy vui vẻ. Đừng lựa chọn an nhàn khi đang ở độ tuổi cần sự phấn đấu, bởi như vậy cuộc sống của bạn sẽ trở nên vô vọng, bạn sẽ hoài nghi ý nghĩa của nỗ lực.

Nói đến đây, tôi muốn kể câu chuyện về một người họ hàng xa của tôi, tôi phải gọi người đó là chú họ.

Số mệnh của chú họ tôi khá trắc trở, từ nhỏ đã bị cha mẹ ruột vứt bỏ, sau đó được một đôi vợ chồng già dưới thị trấn đem về nuôi, coi như cháu ruột của mình. Khi còn nhỏ, chú đã phải theo đôi vợ chồng già đi xin ăn, nhặt rác khắp nơi, căn nhà họ ở không đến nỗi chỉ có bốn bức tường, nhưng cũng dột nát đủ chỗ. Nhưng đôi vợ chồng già luôn dạy chú rằng: “Cháu nhất định phải đọc nhiều sách, học thật giỏi để rời khỏi thị trấn này. Chỉ khi nào rời khỏi đây, cháu mới có cơ hội thay đổi vận mệnh.”

Mặc dù đôi vợ chồng già không thể đem đến cho chú một cuộc sống vật chất đầy đủ, nhưng họ đã mang lại sự động viên rất lớn về tinh thần. Quả nhiên, chú tôi rất cố gắng học hành, thành tích luôn trong nhóm đứng đầu của lớp, còn được nhận vào trường cấp ba trên thành phố nhờ thành tích đứng đầu toàn huyện. Trải qua ba năm cấp ba, chú thi đỗ vào khoa khí tượng của một trường đại học. Ngày khai giảng, ai nấy đều tay xách nách mang, túi lớn túi bé, vậy mà chú phải mượn một bộ quần áo của hàng xóm, cầm theo giấy thông báo nhập học và tiền lộ phí để lên đường. Ở trường, chú ngày ngày chăm chỉ vừa làm vừa học, chưa từng phải xin tiền của ông bà. Đôi khi, chú còn gửi về biếu ông bà ít tiền hoặc những món ngon. Sau khi tốt nghiệp, chú được nhà trường cử đi làm việc ở viện khí tượng của một thành phố lớn. Theo cách nói thịnh hành bây giờ thì chú quả là một “nam phượng hoàng” đúng tiêu chuẩn. Song có lẽ ngay cả phượng hoàng cũng không đúng, chú chẳng có bất cứ nguồn lực nào, ngay cả bố mẹ cũng không có, chỉ dựa vào sự nỗ lực của bản thân để đạt được tất cả mọi thứ.

Trước khi chú lấy, thím tôi cũng là một phụ nữ nông thôn một chữ bé đôi không biết, sau này lên thành phố mới bắt đầu học hành, có gì không hiểu sẽ lập tức hỏi chú. Giờ đây, thím đã trở thành kế toán trong một đơn vị hành chính sự nghiệp.

Đồng nghiệp H, cùng với chú và thím tôi, họ đều viết nên câu chuyện về sự nỗ lực từ những mảnh đời bình thường. Kì thực, không chỉ có họ, rất nhiều người quanh tôi đều đang tự tay xây đắp cuộc đời mình bằng sự nỗ lực của chính bản thân. Để nói rằng: chỉ cần nỗ lực, chúng ta đều có cơ hội thay đổi vận mệnh.

Không ngừng thay đổi vận mệnh của chính mình – đó chính là ý nghĩa của sự nỗ lực phấn đấu, cũng là sức mạnh của sự nỗ lực phấn đấu, khiến chúng ta cảm động hơn bất cứ lời nói to tát, hào sảng nào!

TRÊN THẾ GIAN KHÔNG CÓ NƠI NÀO BÁN THUỐC HỐI HẬN

Nếu tôi hỏi rằng bạn có hối hận chuyện gì không, hẳn là bạn sẽ thao thao bất tuyệt suốt mấy ngày mấy đêm cũng không hết. Có lẽ bạn sẽ hối hận rằng mình không chịu khó học hành tử tế, hối hận rằng đã không thi vào một trường tốt hơn, hối hận rằng không biết nắm bắt khi cơ hội đến, hối hận rằng đã quyết định sai lầm vì chịu ảnh hưởng của người khác... Có thể bạn nói rằng nếu ông trời cho thêm một cơ hội, tôi chắc chắn sẽ làm thế này, thế nọ.

Thế nhưng, nếu ông trời thực sự ban cho bạn một cơ hội, có chắc bạn sẽ khác bây giờ không?

Có câu chuyện kể rằng, một người nọ cả đời bôn ba, sau khi chết về với Thượng Đế. Thượng Đế đọc xong hồ sơ cuộc đời của anh ta, vô cùng kinh ngạc: “Người sống dưới trần gian hơn 70 năm, sao chẳng làm nên trò trống gì?”

Anh ta không phục, vội vàng biện giải: “Sở dĩ tôi chẳng làm nên trò trống gì, trách nhiệm hoàn toàn là của ngài, ngài chưa từng cho tôi bắt kì một cơ hội nào cả.”

“Hả?” Thượng Đế không hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

“Ví dụ như, nếu ngài cho quả táo rơi vào đầu tôi thì người phát hiện ra định luật Vạn vật hấp dẫn sẽ là tôi, chứ đâu đến lượt Newton!”

Thượng đế lắc đầu thở dài: “Cơ hội ta ban cho mỗi người đều như nhau, sở dĩ ngươi như vậy là vì ngươi không nắm bắt được cơ hội của chính mình.”

“Làm gì có chuyện đó! Nếu ngài cho tôi cơ hội, nhất định tôi sẽ nắm bắt được.” Anh ta vẫn một mực khẳng định.

“Được rồi, vậy ta sẽ cho ngươi một cơ hội nữa.” Nói đoạn, Thượng đế khẽ vung tay, đưa anh ta quay về vài trăm năm trước, ở đúng vườn táo kia. Khi đó anh ta đang ngủ, đột nhiên một quả táo từ trên cây rơi trúng đầu, khiến anh giật mình tỉnh dậy. Anh ta đưa tay xoa đầu, sau đó cầm quả táo lên ngắm nghía, cắn một miếng rõ to. Một lúc sau, một quả táo nữa rơi trúng đầu, anh ta lại ăn hết. Vài phút nữa trôi qua, lại một quả táo khác rơi trúng đầu, lần này anh ta bắt đầu thấy hơi bức bối, lớn tiếng mắng: “Cây táo chết tiệt này, phá hỏng giấc mơ đẹp của ta!”

Thượng đế thấy vậy thì bật cười, bèn đưa anh ta quay trở lại: “Ngươi còn gì để nói nữa không?”

Anh ta nài nỉ: “Xin hãy cho tôi một cơ hội nữa đi!”

Thượng đế lắc đầu nói: “Trên thế gian chẳng có nơi nào bán thuốc hồi hận. Cho dù ta cho ngươi thêm cơ hội, ngươi sẽ lại đánh mất cơ hội mà thôi...”

Thượng đế vốn rất công bằng. Mỗi người trong chúng ta đều sẽ gặp được “quả táo” của riêng mình, nhưng không phải ai cũng có thể biến “quả táo” của mình thành “quả táo của Newton”. Có người biến “quả táo” của mình thành cơ hội ngàn năm có một. Newton thuộc tuýp người thứ hai, nhờ vậy ông đã phát hiện ra định luật Vạn vật hấp dẫn.

Thế nên, xin đừng lặp đi lặp lại câu giả định vô vị: “Sao có thể? Tại sao lại thế? Nếu như... thì tôi đã...” đương nhiên rồi, xét cho cùng con người vẫn là con người, làm sao có thể không một lần hối hận, không đưa ra giả định?! Ngay cả Thôi Kì – nhà khoa học đạt giải Nobel Vật lí người Mĩ gốc Hoa cũng không phải ngoại lệ.

Khi người dẫn chương trình Dương Lan phỏng vấn Thôi Kì, hỏi rằng năm đó nếu ông không rời khỏi Hà Nam thì giờ đây ông sẽ thế nào? Người khác chắc chắn sẽ nói nếu không rời khỏi quê hương, tôi sẽ không thể đạt được giải Nobel ngày hôm nay, vẫn sống ở nông thôn, trở thành một lão nông ngày ngày bán mặt cho đất bán lưng cho trời. Nhưng Thôi Kì trong lòng lại mang một nỗi hối hận khác, ông nói: “Nếu tôi không ra đi, cha mẹ tôi đã không đến nỗi chết đói trong thảm họa tự nhiên năm đó. Nếu thời gian có quay trở lại, tôi nguyện ở cùng cha mẹ, không đi Hồng Kông, cũng không sang Mĩ. Đây là điều khiến tôi hối hận nhất trong cuộc đời.” Nói đoạn, Thôi Kì khẽ cúi đầu, dòng nước mắt lăn dài trên má.

Cha mẹ ông không may qua đời trong thảm họa tự nhiên kéo dài hơn ba năm ở quê nhà. Việc mất cha mất mẹ quá sớm là cú sốc cực lớn đối với ông. Ông cho rằng nếu khi đó ông ở bên cha mẹ, cha mẹ ông sẽ không chết đói, ông sẽ nghĩ trăm phương ngàn cách để tìm đồ ăn, để cha mẹ không sớm qua đời như vậy.

Thế nhưng, thế gian đâu có bán thuốc hối hận... Cho dù ông có thể thực sự quay về thời điểm xảy ra thảm họa đó, vậy thế giới chẳng phải sẽ mất đi một nhà khoa học đoạt giải Nobel Vật lí, Trung Quốc sẽ thiếu đi một nhân tài hay sao?

Bạn có còn nhớ câu chuyện về chú lừa không mau rơi xuống cái giếng nước cạn, sau đó cố gắng đạp lên đủ loại rác rưởi bùn đất để rồi cuối cùng thoát ra không? Kì thực, chúng ta nên học hỏi tinh thần đó của chú lừa. Trong thực tế, cuộc sống sẽ có đủ thể loại “bùn đất” đổ xuống đầu chúng ta, lúc nào cũng chực “chôn sống” chúng ta. Ai chỉ biết khóc lóc hoặc chấp nhận sự an bài của số phận, sẽ tự khiến cho bản thân ngày càng chìm dần. Ai muốn tìm thấy ánh sáng nơi cuối con đường黑暗, phải nghĩ cách “bay” ra từ “giếng cạn”. Cách duy nhất để “bay” ra, đó là giữ bỏ tất thảy những thứ “bùn đất” kia đi, bước lên chúng, biến chúng trở thành con đường giúp chúng ta đi lên.

Cũng đạo lý tương tự, biết rằng trên thế giới không có thuốc hối hận, chúng ta sẽ có thể tự cảnh tỉnh chính mình, không làm những việc khiến bản thân phải hối hận. Hoặc giả, làm bất cứ điều gì, chúng ta cũng có thêm một phần bình tĩnh, thêm một phần lí trí.

Rút cùng, mang thái độ cẩn trọng mỗi khi đối diện với nghịch cảnh, tìm kiếm hi vọng trong tuyệt vọng, chúng ta mới có thể leo lên khỏi giếng thành công như chử lừa kia. Xin chớ quên, nghịch cảnh không đồng nghĩa với tuyệt vọng. Thế gian có câu “Sinh ra ở cửa tử” – rơi vào nghịch cảnh vẫn có thể vượt lên, đó chính là một lần nữa hồi sinh, can trường hơn, mạnh mẽ hơn.

“Trên thế giới không nơi nào bán thuốc hồi hận”, đó không chỉ là lời cảnh tỉnh, còn là lời khích lệ.

Trên con đường phấn đấu của mình, chúng ta nhất định phải ghi nhớ điều này, đừng để sự nuối tiếc giày vò, đeo bám. Hãy để bản thân nhẹ nhõm, an nhiên tiến bước.

ĐỨNG PHỤ BẠC QUÃNG THỜI GIAN ĐẸP NHẤT CUỘC ĐỜI BẠN

Trong bộ phim *Ăn, cầu nguyện và yêu* có một câu nói kinh điển: “Duy chỉ có món ngon và tình yêu là không thể phụ bạc được.” Kì thực chúng ta cũng không thể phụ bạc tuổi xuân của chính mình. Có một câu nói thú vị rằng: “Ai chưa từng đam mê cuồng nhiệt người đó lãng phí tuổi xanh.” Khi đang trong tuổi thanh xuân, độ tuổi đẹp nhất của đời người, chúng ta cần tóm chặt lấy từng giây từng khắc, làm những điều mình muốn làm, làm những việc mình có thể làm. Để nhiều năm sau nhớ về tuổi xuân của mình, chúng ta không phải hoài tiếc mà nói rằng “Nếu năm đó...”

Thanh xuân trải đầy những niềm đau, trải đầy những vấp váp, nhưng đó cũng là quãng đời tươi vui nhất, rực rỡ nhất. Có thể ném trại rọn vẹn những điều áy, nghĩa là chúng ta đã không phụ bạc khoảng thời gian đẹp đẽ này.

Họa sĩ truyện tranh Chu Đức Dung năm 25 tuổi đã rất nổi tiếng ở Đài Loan, ông sáng tác hàng loạt tác phẩm có giá trị thẩm mĩ cao như *Pháo nổ đôi*, *Cô lang*, được giới trẻ và giới mộ điệu hết sức yêu thích, có

một số tác phẩm còn được chuyển thể thành phim truyền hình. Rất ít người biết được rằng khi còn nhỏ, việc học tập của Chu Đức Dung rất kém, thường xuyên bị giáo viên phê bình rằng đầu óc chậm chạp. Vì thế ông bắt đắc dĩ phải chuyển trường.

Chu Đức Dung gặp rất nhiều khó khăn khi học những môn liên quan đến văn tự, những người khác học một tiếng đồng hồ là xong, ông học cả ngày chưa chắc đã hiểu. Khi thi lên trung học, không có trường nào đồng ý nhận ông. Cuối cùng mất rất nhiều công sức, ông mới có thể chuyển cấp.

Lúc đầu, Chu Đức Dung cũng nghĩ rằng mình rất ngốc nghếch, nhưng về sau ông kinh ngạc khi nhận ra bản thân không hề ngốc nghếch, chỉ là không thích học những thứ liên quan đến văn tự. Bù lại ông lại rất nhạy cảm với hình họa, những bức hình người khác xem hồi lâu mới hiểu, Chu Đức Dung chỉ cần nhìn qua liền hiểu được mối quan hệ giữa các hình bên trong.

Sau khi tìm ra sự “độc đáo” của bản thân, Chu Đức Dung bắt đầu vẽ truyện tranh một cách có ý thức. Ông phát hiện ra rằng, chỉ khi vẽ ông mới trở nên bình thường, hoàn toàn giống với những người khác. Nhắc đến quãng thanh xuân của mình, Chu Đức Dung nói: “Con đường học hành của tôi vô cùng gian nan, thậm chí tôi từng cảm thấy mình là một kẻ ngốc, có lúc rơi vào trầm cảm. Chỉ khi cầm bút vẽ, tôi mới cảm nhận được niềm vui... Tôi khó có thể dung hòa với thế giới bên ngoài, cách duy nhất chính là trở về thế giới của chính mình. Trong thế giới ấy có niềm vui của tôi. Khi bị thầy cô mắng mỏ, tôi chỉ nuốt nước mắt vào trong, không biết nói gì. Trở về nhà tôi sẽ vẽ, liền cảm thấy khuây khỏa hơn nhiều.”

Tuổi thanh xuân của ông có nghi hoặc, có phủ định, có kiên trì, có ước mơ. Nhớ về quá khứ, Chu Đức Dung cảm khái: “Nếu cha mẹ tôi ép tôi học văn tự giống như các thầy cô, có lẽ tôi đã không thể theo nghiệp vẽ truyện tranh, và bây giờ chắc hẳn các bạn sẽ bắt gặp tôi trong những khu ổ chuột. May mắn là họ đã phát hiện ra khả năng thiên bẩm của tôi, bắt đầu bồi dưỡng tôi từ nhỏ, vì thế tôi mới có được thành công như bây giờ. Thông qua quá trình vẽ tranh, tôi phát hiện ra mình không phải là hạt đậu không bao giờ nảy mầm, chỉ là chưa vươn ra ánh sáng mà thôi. Tôi tin rằng con người giống như tự nhiên, đều nhờ khả năng thiên bẩm của riêng mình để sinh tồn, như con hổ có hàm răng sắc nhọn, như con thỏ có thể chạy rất nhanh... Con người cũng vậy, nhưng rất nhiều người trong quá trình trưởng thành lại lãng quên tài năng thiên bẩm của chính mình, bị thúc

ép, nhồi nhét vào một cái khuôn mà mình không mong muốn bất đắc chí sống một cuộc đời tầm thường.”

Có lẽ mỗi chúng ta đều nhìn thấy chính mình trong câu chuyện của Chu Đức Dung. Nhìn thấy những va vấp, những loanh quanh trong suốt tháng năm thanh xuân của mình. Chỉ là có những người hoàn toàn biến mất trong “chiến dịch thanh xuân” này, cũng có những người không phụ bạc những tổn thương mà tuổi thanh xuân mang lại, bằng mình vượt lên.

Một ngày hè nọ, một người trẻ tuổi đặt chân đến Paris để tìm kiếm giấc mơ của mình, anh ta dạo bộ trên đại lộ Champs-Élysées, hân hoan thưởng lãm vẻ phồn hoa tấp nập của đô thị hiện đại, khát vọng thành công rực cháy trong tim. Anh ta hiểu rằng thân phận mình rất bé nhỏ, ngoài giấc mơ ra anh ta chẳng có bất cứ ưu thế gì đáng kể. Nhưng nếu chỉ dựa vào sự phấn đấu không ngừng của mình, dường như thành công sẽ đến rất chậm, rất gian nan. Suy đi tính lại, anh ta quyết tâm tìm kiếm nguồn lực bên ngoài hòng đi đường tắt, liền đến khắp nơi thỉnh giáo những nhân vật thành công mà mình ngưỡng mộ. Đáng tiếc thay, thứ mà anh ta nhận được không phải là bệ phóng để bay đến thành công, mà là thất vọng nối tiếp thất vọng: không có một nhân vật thành công nào đồng ý giúp đỡ anh ta.

Chàng thanh niên trẻ lê đôi chân mệt mỏi, rệu rã bước trên hè phố, không biết tự lúc nào đã đến trước khách sạn Hilton. Anh ta đứng đó, nhìn dàn siêu xe đồ sộ bên đường với ánh mắt ngưỡng mộ, dõi theo những vị khách phục sức sang trọng ra vào, nghĩ đến giấc mơ nhỏ bé và xa xôi của mình, anh ta bất giác bật khóc. Một cụ già bỗng chú ý đến anh ta, ông chậm rãi bước đến hỏi: “Chàng trai trẻ, có cần ta giúp gì không?”

Chàng thanh niên thở dài mệt mỏi: “Cháu có một ước mơ rất lớn, hi vọng sẽ có người chịu giúp đỡ, nhưng rốt cuộc chẳng có ai cả.”

“Ước mơ như thế nào? Kể ta nghe được không?” cụ già mỉm cười hiền từ.

“Ôi, không nói đến những ước mơ xa vời nữa, ước mong hiện tại của cháu chỉ là được vào khách sạn này nghe tiếng dương cầm du dương, thưởng thức một bữa cao lương mĩ vị mà thôi.”

“Nếu cháu đồng ý thì hãy đi theo ta, ta có thể giúp cháu thực hiện ước mơ này.”

Cụ già khẽ dang tay, dẫn anh chàng vào khách sạn. Chàng thanh niên không tin vào mắt mình, anh thực sự đang được bước vào phòng tiệc

cao cấp nhất trên thế giới, ngồi trên chiếc ghế da mềm mại, được nghe nhạc du dương còn được thưởng thức một bữa ăn hảo hạng.

Bữa ăn này khiến anh cảm khái vô cùng, ngộ ra nhiều điều. Sau khi dùng bữa, chàng thanh niên nói với cụ già “Xin cảm ơn ông, cháu đã hiểu được mình nên làm gì rồi...”

Hai mươi năm sau, chàng thanh niên nọ trở thành nhân vật nổi tiếng bậc nhất trong giới bán lẻ. Kể về thành công của mình, ông nói rằng: **“Đừng bao giờ kí thác tuổi xuân và mơ ước của mình cho người khác. Người khác có thể giúp bạn thực hiện ước mơ, nhưng họ không thể làm thay bạn. Chúng ta phải gửi gắm giấc mơ của mình vào đôi tay của chính mình, nỗ lực một cách ngoan cường từng chút, từng chút một...”**

Thực hiện ước mơ cần kiên trì như vậy. Tàn nhẫn, khắc nghiệt như thế. Nhưng

Chỉ khi dám trải nghiệm, dám thử sức, chúng ta mới không phụ bạc những năm tháng tươi đẹp của tuổi xuân, mới có thể lưu lại những ký ức tuyệt vời.

SỰ AN NHÀN, DỄ CHỊU THỰC RA RẤT NGUY HIỂM

Cái gọi là không ngừng phản ứng, thử thách bản thân thực ra chính là dám rũ bỏ “vùng dễ chịu tâm lí” vốn đã quá quen thuộc với bản thân.

Các nhà tâm lí học hình tượng hóa nhận thức của con người về thế giới bên ngoài giống như vùng biển, chia ra làm ba khu vực: *bờ biển, vùng biển nóng và vùng biển sâu*. Trong đó, vùng bờ biển chính là “vùng dễ chịu tâm lí”. Nếu không biết bơi, hẳn bạn sẽ thấy lội nước ở vùng bờ biển là dễ chịu nhất, an toàn nhất. Càng ra xa bờ, tâm lí bất an và khủng hoảng càng tăng lên. Vậy nên rất nhiều người chỉ muốn bì bõm loanh quanh vũng dễ chịu gần bờ.

Những người chìm đắm trong “vùng dễ chịu tâm lí” có thể là những nhân viên bất mãn với hiện trạng của bản thân, muốn đổi việc nhưng là không dám; có thể là một thanh niên trẻ độc thân khao khát tình yêu, nhưng hàng ngày chí thích ru rú trong phòng; hoặc có thể chính là chúng ta, những người không hài lòng với vóc dáng bản thân, muốn giảm béo nhưng lại không thể kiên trì, nỗ lực. Ralp Waldo Emerson¹ từng nói: “Ngồi trên ghế nệm êm ái thường dễ ngủ quên.” Thực sự rất có lí! Nguy hiểm nhất trong cuộc sống chính là tưởng rằng luôn có một chiếc quai trượng² có thể chống đỡ, bảo vệ cho bản thân. Nhưng chẳng có chiếc quai trượng nào để chúng ta mãi mãi tựa vào. Muốn đạt được thành công, nhất định phải tự mình phấn đấu.

Đạo lí là vậy, ai cũng biết, nhưng không phải ai cũng có thể thông suốt. Không ít người vẫn ôm suy nghĩ rằng công việc càng nhàn hạ càng tốt, hoạt động càng ít càng tốt, lười vận dụng trí óc, thích an nhàn thảnh thoảng, còn cho rằng được nằm ườn cả ngày trên sofa êm ái mới chính là “hưởng phúc”. Kì thực lối “hưởng phúc” như vậy lại thường ươm mầm tai họa.

Một người nọ sau khi chết được đưa đến điện Diêm La, đó là một cung điện nguy nga tráng lệ. Trông thấy người mới đến, chủ nhân cung điện vô cùng nhiệt tình, mời anh ta ở lại. Anh ta thấy vậy rất vui vẻ, nhưng vẫn nói: “Tôi vất vả làm lụng cả đời, ngài đã nhiệt tình khoản đãi như vậy, tôi cũng chỉ có một yêu cầu.”

“Ô? Yêu cầu gì?”

“Tôi chỉ muốn ăn, chỉ muốn ngủ, không muốn làm lụng!” Anh ta nói dứt khoát.

Chủ nhân cung điện nhếch miệng cười: “Ha ha, đương nhiên! Trên thế gian này, chẳng còn nơi nào thích hợp cho người hơn chỗ này đâu. Ở đây có sơn hào hải vị ăn mãi không hết, muốn ăn thì ăn, chẳng ai đến thúc giục người. Ở đây còn có chăm em nệm ám, muốn ngủ bao lâu thì ngủ, chẳng ai tới quấy rầy người. Quan trọng nhất là người không cần phải làm gì cả.”

¹ Ralph Waldo Emerson là nhà viết tiểu luận, nhà thơ, triết gia người Mỹ và cũng là người đi đầu trong phong trào tự lực cánh sinh và chủ nghĩa siêu việt.

² Quai trượng nghĩa là gậy chống.

Anh ta nghe vậy, bèn vui vẻ ở lại.

Cuộc sống những ngày đầu trôi qua chẳng khác gì đế vương, anh ta bắt đầu hoài nghi, thì ra sau khi chết đi con người quả thực sẽ được lên thiên đàng, thiên đàng quả là tuyệt vời?! So với cuộc sống trần gian khổ cực, thực là khác nhau một trời một vực. Mà cũng đúng thôi, rõ ràng vốn đã là một nơi trên trời, một nơi dưới đất. Nghĩ đến những tháng ngày nhàn nhã sắp tới, anh ta vô cùng thích thú.

Một tuần trôi qua, anh ta bắt đầu cảm thấy cô quạnh và trống rỗng. Trộm nghĩ, có lẽ mình sẽ chưa quen sống những ngày tháng thảnh thoảng như vậy.

Qua một tháng, anh ta quyết định tìm đến chủ nhân cung điện. Anh ta nói: “Sống kiểu này ngày ngày hết ăn rồi lại ngủ thật chẳng có gì thú vị! Mỗi ngày mở mắt tỉnh dậy chẳng có động lực gì. Ngài nhìn tôi béo tròn như lu đê này.” Nói đoạn, anh ta vỗ vỗ lên chiếc bụng mỡ của mình.

“Liệu ngài có thể tìm cho tôi việc gì đó để làm không?” anh ta nhỏ giọng hỏi.

“Cái gì?”

“Tôi nghĩ rằng tôi muốn làm một công việc gì đó, sống như bây giờ thật chán quá đi.”

“Rất xin lỗi, chỗ ta đây chẳng có công việc gì cả.”

Anh ta nghe vậy thất vọng bỏ đi. Ngày tháng cứ trôi qua, anh ta thực sự không chịu nổi, lại tìm đến Diêm La: “Tôi không thể sống như bây giờ được nữa, nếu ngài không cho tôi làm việc, tôi thà xuống địa ngục còn hơn!”

Chủ nhân cung điện ngạc nhiên đáp: “Đây chính là địa ngục rồi mà!”

Anh ta câm lặng, chẳng biết nói gì hơn.

Bạn thấy không? Đó chẳng phải chính là cuộc sống mà chúng ta mong muốn xưa nay hay sao, không phải làm gì ngày ngày muốn ăn thì ăn, muốn ngủ thì ngủ, lại chẳng ai làm phiền?! Thế nhưng sống mãi trong trạng thái an nhàn ấy – như anh chàng kia trải nghiệm – chẳng khác nào một sự giày vò.

An nhàn quả thực mang lại cho chúng ta cảm giác yên tĩnh và sự nghỉ ngơi, nhưng cuộc sống nhàn hạ thường kì tháng tháng năm năm lại chẳng khác nào sống dưới địa ngục.

Ngày xưa có câu nói rất hay: “Nước chảy không thối, trực cửa không mọt.”³

Nhà khoa học người Mĩ –Franklin từng nói câu tương tự: “Thói lười biếng cũng giống như gỉ sét, gây hại cho thân xác chúng ta hơn cả sự lao động vất vả. Chiếc chìa khóa thường xuyên dùng sẽ luôn sáng bóng.”

Để thấy rằng, mưu cầu an nhàn thật nguy hại. Bất luận ở hoàn cảnh nào, hễ ở trong trạng thái an nhàn, bất cứ lúc nào chúng ta cũng có khả năng bị nguy cơ xâm nhập, và chúng ta ngày càng trở nên an dật, yếu đuối, mất hết sức chống chọi. Chúng ta nên biết rằng sự cạnh tranh trong cuộc sống vốn rất khốc liệt và tàn nhẫn, chỉ những ai đã chuẩn bị đầy đủ mới có cơ hội sống sót.

Đừng để bản thân dừng quá lâu ở vùng dễ chịu, mà phải tìm cách đột phá khỏi nó. Hãy tự hỏi chính mình, bạn có yêu thích công việc đang làm hiện tại không? Điều gì khiến bạn bước vào sự an nhàn, đánh mất động lực, không chịu đột phá? Thế rồi căn cứ theo kì vọng và động cơ bản thân để đặt ra một mục tiêu phù hợp với dự định của mình. Một khi có mục tiêu rõ ràng, bạn sẽ tràn đầy động lực tiến bước về cái đích phía trước.

Và nhớ, quan trọng nhất vẫn là phải hành động!
Chỉ hô khẩu hiệu thôi phỏng có ích gì.

³ Ngụ ý con người chăm chỉ hoạt động, làm lụng thì sẽ không bị lạc hậu, kém cỏi, mài mòn đi.

TỪ BỎ AN NHÀN NHẤT THỜI, BAY ĐẾN HUY HOÀNG TƯƠNG LAI

Có những người ngày qua ngày vẫn mơ mộng những điều hão huyền, hứa hẹn rất nhiều điều to tát nhưng lại sống một cuộc đời tùy tiện, thể hiện quyết tâm cao chất ngất nhưng lại tiếp tục những tháng ngày “duy ngã độc tôn”. Cuộc sống hỗn độn như vậy, biết đến khi nào mới kết thúc? Những năm tháng năm tầm thường như vậy, rốt cuộc đến khi nào mới chấm dứt?

Khi sự an nhàn đã trở thành miếng gân gà dai nhanh nhách, từ bỏ nó không chỉ cần sự dũng cảm, mà còn là trí tuệ. Người trong tay lúc nào cũng giữ khư khư hạt giống thì đến kì xuân tận vẫn sẽ chẳng thể gieo trồng, chỉ có ai thức thời dám buông tay gieo đúng kịp xuân đến mới gặt hái được vụ mùa bội thu.

Có hai chàng thanh niên vốn là anh em họ, một người tên Polo, một người tên Bruno, đều là những người có chí lớn. Họ sống trong một ngôi làng nhỏ ở Ý.

Hai người rất thân thiết với nhau và mỗi người đều có những ước mơ cao xa. Họ thường bàn luận hăng say rằng một ngày nào đó và bằng một cách nào đó, mình sẽ trở thành người giàu nhất thôn. Họ không chỉ thông minh mà còn rất chăm chỉ, thứ mà họ cần chỉ là cơ hội.

Một ngày nọ, cơ hội đã đến. Mọi người trong thôn quyết định thuê người chở nước từ con sông lân cận về hồ trữ nước tại sân chung của thôn. Trưởng thôn giao công việc này cho Polo và Bruno. Hai người xách hai cái xô chạy đến bờ sông bắt đầu chăm chỉ làm việc. Hết một ngày, bọn họ đã đổ đầy nước vào hồ trữ. Trưởng thôn đã trả công cho họ mỗi xô một đồng.

“Giấc mơ của chúng ta cuối cùng đã thành sự thực!” Bruno hét lên sung sướng, “Tôi không dám tin vào sự may mắn của mình!”

Nhưng Polo thì không nghĩ như vậy. Lưng anh ta vừa đau vừa buốt, đôi tay đã sưng phồng vì phải xách bao nhiêu xô nước. Anh ta sợ sáng nào

tỉnh dậy cũng phải làm công việc này. Thế là anh ta tự nhủ rằng phải tìm cách tốt hơn, đưa được nước sông vào thằng trong làng.

Sáng sớm ngày thứ hai, khi bọn họ xách xô chạy đến bờ sông, Polo nói: “Bruno, tôi có một kế hoạch này, một xô nước chỉ được trả công một đồng, lại còn phải xách đi xách lại vất cả như vậy, chẳng thà chúng ta làm một đường ống dẫn nước, đưa nước sông dẫn thẳng vào làng.”

Bruno giật mình kinh ngạc.

“Một đường ống sao? Ai đã từng nghe chuyện như vậy chứ?” Bruno lớn tiếng khuyên can, “Polo, chúng ta đã có một công việc ổn. Một ngày tôi có thể xách 100 xô nước, vậy là một ngày được 100 đồng đấy! Tôi thành người giàu rồi. Một tuần sau, tôi sẽ mua được một đôi giày mới. Một tháng sau, tôi có thể mua một con bò. Sáu tháng nữa, tôi sẽ xây một ngôi nhà mới. Chúng ta đang có công việc tốt nhất thị trấn. Cả đời sẽ chẳng phải lo lắng gì nữa. Hãy từ bỏ giấc mơ ống nước hão huyền kia đi!”

Polo không phải là người dễ dàng từ bỏ, anh ta nhẫn nại giải thích kế hoạch này cho người bạn thân nhất của mình, chỉ tiếc là vẫn không thể làm lung lay suy nghĩ của Bruno. Thế là Polo quyết định, cho dù chỉ có một mình cũng phải thực hiện kế hoạch này. Anh ta dùng một phần thời gian ban ngày để đi xách nước, rồi dùng phần thời gian còn lại và cuối tuần để tự làm đường ống của mình. Anh ta biết rằng để đào được đường dẫn nước trên vùng thô nhưỡng rắn như đá thế này là điều vô cùng vất cả. Cũng biết thu nhập được trả dựa trên số thùng nước gánh về sẽ rất ít ỏi. Có thể phải đợi vài năm nữa, đường dẫn nước kia mới mang lại hiệu quả. Nhưng Polo vẫn nhất mực tin tưởng mơ ước của mình sẽ thành hiện thực, thế nên anh ta dốc toàn lực để làm.

Không lâu sau, Bruno cùng với dân làng bắt đầu chế cười Polo, gọi anh ta là Polo kèđào-đường-nước. Bruno kiếm được nhiều hơn gấp bội so với Polo, anh ta thường xuyên khoe khoang nhưng món đồ mới mua với Polo. Anh ta mua một con lừa, một bộ yên da mới toanh, xích nó ở bên cạnh ngôi nhà hai tầng mới xây của mình. Anh ta còn mua quần áo mới, ngày ngày xoi những món ngon trong quán ăn. Dân làng tôn kính gọi anh là “Ngài Bruno”. Anh ta thường ngồi trong quán rượu, vung tiền mời mọi người uống thỏa thích. Ai nấy đều hào hứng chúc tụng, tỏ ra vô cùng nhiệt

tình với những chuyện cười mà anh ta kể, còn cố ý cười lớn để hùa theo anh ta.

Khi Bruno dương dương tự đắc thì mỗi buổi tối và dịp cuối tuần, Polo vẫn đang miệt mài đào đường dẫn nước. Suốt mấy tháng trời, sự nỗ lực của Polo vẫn chưa tiến triển là mấy. Anh ta làm việc rất vất cả - vất vả hơn cả Bruno, bởi vì buổi tối và cuối tuần Polo vẫn phải làm việc. Nhưng Polo không ngừng tự nhắc nhở bản thân rằng, ước mơ đã thực hiện trong ngày mai phải được xây dựng trên sự hi sinh của hiện tại. Từng ngày, từng ngày qua đi, anh ta tiếp tục đào, mỗi lần chỉ đào được 1 cen-ti-mét.

Hết 1 cen-ti-mét lại đến 1 cen-ti-mét... Rồi trở thành 1 mét. Anh ta vừa vung xéng xúc vào từng thớ đất cứng ngạnh, vừa lặp đi lặp lại câu nói này. Hết 1 cen-ti-mét lại đến 1 cen-ti-mét... Rồi trở thành 1 mét, sau đó sẽ là 10 mét, 20 mét, 100 mét...

“Sự đau đớn ngắn hạn sẽ mang đến kết quả dài hạn.” Sau khi hoàn thành xong công việc mỗi ngày, Polo sức cùng lực kiệt, lê bước về căn nhà đơn sơ của mình, anh ta luôn tự động viên mình như vậy. Polo đo lường hiệu suất làm việc của mình bằng cách đặt ra mục tiêu cho mỗi ngày. Polo nhất mực kiên trì như vậy là anh ta biết rằng, sớm muộn sẽ có một ngày, sự hồi đáp sẽ lớn hơn rất nhiều so với sự hi sinh hiện tại.

Ngày qua ngày, tháng qua tháng, thời gian cứ thế trôi đi. Đến một ngày Polo nhận ra rằng đường dẫn nước của mình đã xong được một nửa, điều đó cũng có nghĩa là anh ta chỉ cần xách nước một nửa quãng đường so với trước đây. Polo cũng dùng khoảng thời gian dư ra đó để tiếp tục đào đường dẫn. Và cuối cùng, ngày đường dẫn nước hoàn thành cũng sắp đến gần.

Khi nghỉ ngơi, Polo thấy người bạn thân Bruno của mình vẫn đang vất vả xách nước đường xa. Lưng của Bruno ngày càng gù, hơn nữa do lao lực lâu ngày, bước chân cũng bắt đầu chậm dần. Bruno tỏ ra rất bức bối, không vui, dường như anh ta chán chường vì định mệnh đã bắt anh ta phải đi xách nước vất vả như vậy. Thời gian ngủ nghỉ ngày càng ít, trái lại Bruno thường xuyên sa đà ở quán rượu. Khi Bruno bước vào, những khách quen trong quán đều thi nhau: “Bruno kẻ-xách-thùng đến rồi.” Khi một gã say trong thị trấn bắt chước điệu bộ lưng gù, lê đôi bàn chân đi gánh nước của Bruno, mọi người đều bật cười ha hả. Bruno không còn

mời rượu mọi người nữa, cũng không kể chuyện cười nữa. Anh ta chỉ lặng lẽ ngồi trong một góc tối tăm, những bình rượu rỗng la liệt xung quanh.

Cuối cùng, thời khắc trọng đại của Polo đã đến- đường dẫn nước hoàn thành! Dân làng chen nhau đến xem nước sông đã được dẫn thẳng vào trong làng. Giờ đây làng họ đã có nguồn nước trong lành không bao giờ cạn. Những làng lân cận cũng có nhiều người chuyển đến làng này để ở, ngôi làng ngày càng phát triển và sung túc hơn xưa.

Đường dẫn nước hoàn thành, Polo không còn phải đi xách nước nữa. Cho dù anh ta có làm nữa hay không, nước sông vẫn cuồn cuộn chảy theo đường dẫn. Khi anh ta ăn cơm, nước đang chảy vào; khi anh ta ngủ, nước cũng chảy vào; khi anh ta cuối tuần rong chơi, nước vẫn đang chảy vào. Nước chảy vào trong làng càng nhiều, số tiền chảy vào túi Polo càng nhiều.

Rất nhiều người đã quen với sự an nhàn nên ngày càng sợ mạo hiểm, ngày càng muốn né tránh trách nhiệm, ngày càng để cho lí tưởng của mình nhạt dần. Bắt đầu cái gọi là cuộc sống an nhàn, thái độ thanh nhàn, thực ra chỉ là lừa mình dối người mà thôi.

Hôm nay “cư an tư nguy⁴”, nỗ lực phấn đấu, ngày mai chúng ta mới có thể thành thoi thực sự, đạt được thành công.

Nếu hôm nay chỉ biết an nhàn hưởng thụ, không có chí tiến thủ, ngày mai chắc chắn sẽ phải nhận trái đắng, vấp ngã không thể gượng dậy.

⁴ Đường lúc yên ổn phải nghĩ đến lúc nguy cấp để phòng bị.

THOÁT KHỎI RÀNG BUỘC, VƯỢT QUA NGHỊCH CẢNH CỦA NỘI TÂM

Tôi từng nghe bài diễn giảng của Du Mẫn Hồng trong đó có một đoạn khiến tôi ấn tượng sâu sắc: “**Thực tế, cả đời người luôn có những điều ràng buộc, cho dù là cuộc sống khốn khổ hay địa vị xã hội, cho dù là tập tục truyền thống hay giáo điều, pháp luật. Sự phản kháng của sinh mệnh chính là quá trình múa một điệu múa thật tuyệt vời ngay trong những ràng buộc đó. Một cuộc sống không ràng buộc trái lại khiến chúng ta cảm thấy thật trôi nổi và nhạt nhòa, sự ràng buộc của cuộc đời và sự nỗ lực để thoát khỏi ràng buộc mới khiến cuộc đời chúng ta trở nên giá trị và đẹp đẽ.**”

Đúng là như vậy, sự ràng buộc giống như bài chú thắt chặt vòng kim cô trên đầu Tôn Ngộ Không, khiến chúng ta đau đớn vô cùng. Từ thời niên thiếu, chúng ta đã thèm khát tự do, mong muốn thoát khỏi nhà trường, khỏi thế giới cơm áo gạo tiền này. Thành gia lập nghiệp rồi, chúng ta lại khao khát cuộc sống một thân một mình... Sự ràng buộc có vẻ vô hình nhưng lại thực sự tồn tại.

Năm 2008, vận động viên Nga – Yelena Isinbayeva phá vỡ kỉ lục thế giới môn nhảy sào nữ lần thứ 26, đưa kỉ lục thế giới dành cho các môn thi đấu ngoài trời tăng lên mức 5.05 mét.

Ngày 18 tháng 8 năm 2009, trong vòng chung kết bộ môn điền kinh thế giới lần thứ 12 được tổ chức ở Berlin, Isinbayeva quyết định phá kỉ lục thế giới lần thứ 27. Trả lời phỏng vấn truyền thông quốc tế trước giờ thi đấu, cô vô cùng tự tin: “Tôi đã chuẩn bị rất kỹ cho lần này, tôi rất tự tin, thậm chí tôi đã tưởng tượng ra cảnh mình đạt huy chương vàng.” Huấn luyện viên Petrov cũng bày tỏ: “Ngôi quán quân đã nằm trong dự liệu của chúng tôi.”

Isinbayeva phải chờ khoảng một tiếng để bước vào lần nhảy đầu tiên của mình. Khi các đối thủ khác phải dừng bước ở mức 4.55 mét, cô vẫn mặc chiếc áo khoác dày, nằm nhàn nhã ở khu vực nghỉ, chuẩn bị các động tác thả lỏng.

Khi mức sào nâng lên 4.70 mét, đại đa số tuyển thủ đều rút lui, cô mới ngồi dậy chuẩn bị, suy xét xem nên bắt đầu hành trình giành ngôi quán quân của mình ở mức sào nào. Thế nhưng kết thúc hoàn toàn trái với dự liệu của mọi người. Vẫn là Isinbayeva thi đấu cuối cùng, nhưng cô đã không mang lại sự hào hứng cho mọi người, lần nhảy đầu tiên của cô ở mức 4.75 mét thất bại.

Trong khi lúc này, tuyển thủ Ba Lan Rogowska đã vượt mức xà 4.75 mét ngay trong lần nhảy đầu tiên, khiến cho Isinbayeva không thể thử sức ở mức xà 4.80 mét. Với Isinbayeva mà nói, mức xà này không phải quá khó, nhưng lần này do cắm sào quá muộn nên cô lại tiếp tục thất bại. Sau hai lần nhảy thất bại, Isinbayeva lâm bước vào đường cùng, bởi lẽ cô bắt buộc phải thành công trong lần nhảy cuối mới có thể giữ được huy chương vàng.

Sau khi lựa thế đứng có vạch xuất phát, Isinbayeva vỗ thêm bột mاء sát lên cây sào trên tay, đoạn giơ hai tay ra hiệu cho khán giả, đây cũng là lần nhảy cuối cùng của cô trong vòng chung kết lần này. Trong quá trình nhắc sào, chạy lấy đà rồi vọt lên không trung, cây sào ngang ở mức 4.80 mét cũng rơi xuống cùng Isinbayeva, sân vận động Olympic vang lên những tiếng xì xào, bàn tán. Những khán giả có mặt ngày hôm đó chẳng thể ngờ được chuyện này lại xảy ra: Nữ hoàng môn nhảy sào nữ lại kết thúc phần thi của mình với cả ba lần nhảy thất bại, đã vậy còn thất bại không thể nào tduced hơn.

Isinbayeva sức cùng lực kiệt, bất giác ngồi chết lặng ngay dưới nền đất, cô buồn tủi lấy khăn che mặt, khóc không thành tiếng. Vận động viên đang bảo vệ ngôi quán quân và cùng lúc nắm giữ kỉ lục thế giới lại bất ngờ có một thất bại thảm hại trong sự nghiệp của mình, gây nên cú sốc lớn trong vòng chung kết, cô vô cùng tuyệt vọng.

Thế nhưng sự tuyệt vọng đó không kéo dài sang ngày thứ hai.

Isinbayeva chỉ mất một ngày để trở lại với trạng thái bình thường, một lần nữa xuất hiện với thần thái rạng ngời trước mặt hàng vạn khán giả. Đối với lần thất bại này Isinbayeva đánh giá: “Có thể sẽ có người nói rằng tôi đã có tất cả nên chẳng còn tham vọng, chẳng còn động lực. Thế nhưng tôi vẫn ngày ngày kiên trì tập luyện, quyết tâm đạt được những mục tiêu cao hơn. Điều quan trọng là áp lực mà tôi phải gánh chịu quá lớn, áp lực

này bao gồm tổ quốc, gia đình, bạn bè, các nhà tài trợ và tất cả những người ủng hộ tôi. Tôi luôn tự nhủ rằng mình phải thắng, áp lực này cộng với sự kì vọng quá lớn đã trở thành khối đá nặng nề lơ lửng trên đầu, bắt cứ lúc nào cũng có thể đè bẹp tôi. Mặc dù, cả đêm thi đấu tôi vẫn cảm thấy rất ổn, tất thảy đều khiến tôi thoái mái, tôi cũng rất tự tin. Nhưng chính cảm giác thoái mái và sự tự tin cao độ nên tôi mới nâng thêm 5 cen-ti-mét, không ngờ lại có kết quả như vậy. Hiển nhiên, chính sự tự tin thái quá và áp lực cực đại đã khiến tôi sụp đổ, tôi đã thua chính bản thân mình.

Nghe xong nhận định của Isinbayeva, huấn luyện viên cũng kiểm điểm bản thân: “Khi cô ấy không vượt qua lần nhảy thứ hai, tôi đã nổi trận lôi đình, điên cuồng hò hét: “Làm sao vậy? Sao lại không nhảy? Mau nhảy đi!”, vô hình trung đã trói buộc cô ấy, càng tăng thêm áp lực cho cô ấy. Isinbayeva cũng là người chứ không phải thần thánh. Thất bại là điều bình thường, tôi tin rằng với tài năng của cô ấy, Isinbayeva hoàn toàn có thể tìm lại chính mình!”

Khi được hỏi về dự định sau này, Isinbayeva tỏ ra tự tin: “Xem ra sau khi trở về tôi phải bình ổn tâm trạng của mình, để cuộc sống nhẹ nhàng tiếp tục. Tôi vẫn đặt cho mình mục tiêu phá kỉ lục thế giới, cho dù biết rằng điều đó không dễ thực hiện. Tôi cần phải vứt bỏ áp lực nặng nề trên vai, như vậy mới có thể tìm lại chính mình. Chỉ khi gạt bỏ được những khúc mắc, mở ra một cánh cửa cho tâm hồn, để niềm vui tìm đến mới có thể chiến thắng chính mình.”

Trên đường đời mỗi người, đều có những đoạn đường núi gập ghềnh, những chặng đường đèo khúc khuỷu và lòng sông chảy xiết đôi bờ, thế nhưng có những người cả đời vinh quang chói lọi, cũng có người chìm trong lao khổ. Tại sao lại như vậy? Chính là vì khi phải đối mặt với sự ràng buộc, mỗi người sẽ có thái độ khác nhau.

Có những chuyện cứ khẳng khăng có chấp, chưa chắc đã là chân lí 100%. Thoát khỏi sự ràng buộc, chưa biết chừng có thể nhìn thấy phong cảnh đẹp đẽ hơn.

Chẳng ai có thể thuận bờm xuôi gió cả đời, cũng chẳng ai cả đời trắc trở.

“Núi trùng khe bọc ngò không lối,

Liễu rậm hoa thư lại có làng.”⁵

Thoát khỏi sự ràng buộc, vượt qua khỏi nghịch cảnh của nội tâm, vượt qua trớ ngại trong tâm hồn, tiếp tục lên đường, bạn sẽ phát hiện ra rằng mình càng bay càng cao, tâm trạng càng tươi vui, rạng rỡ.

⁵ Hai câu thơ trong bài thơ Du Sơn Tây thôn của Lục Du:

“Sơn trùng thủy phục nghi vô lộ.

Liễu ám hoa mình hựu nhất thôn”

Bản dịch Nguyễn Bích Ngô, theo *Thơ Lục Du*, Nxb Văn học, 1971. Hai câu thơ ý nói: Khi thấy tình huống không còn đường tiến nữa thì đột nhiên xuất hiện chuyển biến và hi vọng.

NHỮNG ĐIỀU BẠN MUỐN, TRƯỚC SAU CŨNG ĐẾN TAY

Mùa hè năm 2005, Cách Tử mang theo hai gánh hành lí cùng tâm trạng tò mò, bước vào chặng hành trình đầu tiên của mình. Tây An giữa tháng Chín vô cùng nóng rực. Ngôi trường đại học mà Cách Tử vốn chờ đợi hóa ra lại không đẹp như cô tưởng. Cô cố lấy sức để đi điếm danh, lĩnh chǎn màn, nhận kí túc xá, dọn dẹp đồ đạc.

Trong mấy năm học đại học thì cha mẹ li hôn, thế nên cứ mỗi dịp nghỉ hè hay lễ té, Cách Tử chẳng biết sắp xếp thế nào mới hợp lí, để cả cha lẫn mẹ đều cảm thấy vừa lòng. Thế nên cô quyết định sẽ chẳng ở đâu lâu, về thăm cha mẹ vài ngày rồi đi làm thêm dịp nghỉ hè.

Cách Tử cảm thấy bản thân thật may mắn, mùa hè nào cũng có thể kiếm được chút tiền. Dịp nghỉ hè năm thứ nhất đại học, cô làm công việc tiếp đón các bậc phụ huynh cho một công ty khai phá tiềm năng trẻ em. Mùa hè năm thứ hai, cô và bạn học cùng nhau chiêu sinh, mua được chiếc laptop đầu tiên trong đời. Dịp nghỉ hè năm nào cô cũng phải bươn chải vô cùng bận rộn, vất vả. Thi thoảng nghĩ đến tình cảnh hiện tại của cha mẹ, cô

lại rất thấy buồn. Đến giờ cô vẫn không muốn về nhà, nơi đó chất chứa quá nhiều kí ức, mỗi lần về là y như rằng cô lại bất giác bật khóc.

Tháng Tám năm 2009, Cách Tử lần đầu tiên đi máy bay, lần đầu tiên đến một thành phố biển, lần đầu tiên cảm nhận gió biển mơn man, lần đầu tiên thấy Hồng Kông ở phía bên kia bờ đối diện, lần đầu tiên nhìn thấy những hàng dừa, lần đầu tiên biết thế nào là nhịp sống nhanh. Cô mang theo tâm trạng mong đợi và hào hứng, bắt đầu cuộc sống ở Thẩm Quyến.

Công ty chỉ cho Cách Tử ba ngày để tìm nhà. Trong ba ngày đó, Cách Tử không biết đã bao lần cầm mưa ướt như chuột lột, đi khắp đường cùng ngõ hẻm, đi hết cả ba quận Nam Sơn, Phúc Điền, La Hô, sau đó vào các phường, phố và xóm. Cô không biết mình đã đi bao nhiêu cây số, cũng không biết đã ngồi lên bao nhiêu chuyến xe bus.

Buổi tối trở về nhà tắm gội. Cách Tử đột nhiên cảm thấy dùi mình đau nhức, cúi cuống xem mới phát hiện ra cả hai bên má dùi đã bị trầy xước cả. Thân thể mệt mỏi cộng với cảm giác vô vọng khiến toàn thân cô bâng hoải, rã rời. Cách Tử chỉ biết ngồi xuống, ôm lấy hai gối, mặc cho vòi nước tuôn xuống, bật khóc từng tiếng nghẹn ngào.

Nhịp sống gấp gáp ở đây không cho phép cô dành quá nhiều thời gian cho cảm xúc cá nhân. Vì tiền phòng, tiền điện nước rồi chi phí sinh hoạt, cô phải cố sức buôn chải. Nghỉ đoạn, cô lau khô nước mắt, ổn định cảm xúc, rồi tiếp tục hành trình tìm phòng trọ từ sáng đến khuya của mình. Cuối cùng cô cũng tìm được một căn phòng trọ ở ghép tại một khu trong quận Nam Sơn, với tiền thuê 1000 tệ. Nơi cô ở chỉ cách công viên giải trí Window of the World và Happy Valley Shenzhen khoảng 10 phút đi bộ. Vậy mà trước khi rời khỏi Thẩm Quyến, cô vẫn chưa từng đến Window of the World, đến nay vẫn không biết khung cảnh bên trong như thế nào.

Cứ nghĩ rằng mình sẽ có rất nhiều thời gian, khi nào rảnh sẽ đi một chuyến, nhưng bây giờ xem ra có rất nhiều việc đều giống như vậy, đã nghĩ đến thì phải lập tức làm ngay, bởi vì cụm từ “sau này” thực sự không đáng tin chút nào. Có rất nhiều việc chúng ta cần phải làm, nhưng chỉ vì hứa rằng sau này sẽ thế này thế nọ; nên cuối cùng chẳng đi đến đâu.

Một thời gian sau, Cách Tử lại đi thuê một căn nhà mới, cô bắt đầu dậy sớm đi xe bus, buổi tối ra siêu thị tranh nhau mua rau củ giá rẻ cùng

với các bà, các mẹ. Một cô gái lần đầu tiên đến Thẩm Quyến như cô chẳng có bất cứ người bạn nào, lộ trình một ngày lúc nào cũng là phòng trọ - công ty – siêu thị.

Cách Tử là một cô gái tuy nhỏ nhắn nhưng rất mạnh mẽ, luôn có tinh thần không chịu bỏ cuộc, sau này cô còn đến Thiên Tân, Bắc Kinh, Sơn Tây. Cách Tử nhảy rất đẹp, bùa tiệc cuối năm của công ty, còn múa điệu múa Mông Cổ truyền thống. Kết thúc bài múa, cô nhận được sự hoan hô nhiệt liệt của đồng nghiệp. Cách Tử còn có vẻ ngoài xinh đẹp, tính cách độc lập, cô có rất nhiều vệ tinh vây quanh.

Cuối cùng sau năm năm bôn ba khắp nơi, Cách Tử quyết định lấy chồng, định cư ở Thái Nguyên. Cô gái bé nhỏ nhưng kiên cường ấy vẫn giữ được những đức tính tốt đẹp nhất của mình, nét đẹp vẫn thanh thoát không nhuốm bụi hồng trần. Cô nữ sinh chưa từng dùng nước năm nào, giờ đã sinh con đẻ cái, trở thành một bà nội trợ điển hình

Mỗi giai đoạn trong cuộc đời, cô đều đã làm tất cả những điều tốt nhất trong khả năng của mình.

Cuộc sống thời đại học của Cách Tử không được coi là sung túc, nhưng do sự nỗ lực của bản thân nên cũng không thua kém so với chúng bạn là bao, đôi khi còn sống tốt hơn cả họ. Đến nay, Cách Tử cũng đã được sống cuộc đời mà mình mong muốn, giúp chồng nuôi dạy con. Chồng cô chịu trách nhiệm kiếm tiền nuôi gia đình, còn cô thì chịu trách nhiệm phải ngày ngày xinh đẹp như hoa.

Cách Tử vẫn tin tưởng rằng:

Bạn mong ước một cuộc đời như thế nào thì chỉ
có bản thân bạn làm được mà thôi. Cuộc đời có
rất ít đường tắt.

Hãy chậm rãi sải bước, những khổ nhọc chúng ta trải qua, đến một ngày sẽ mang đến cho chúng ta quả ngọt.

BẠN KHÔNG THỂ THAY ĐỔI NGÀY HÔM QUA, NHƯNG CÓ THỂ THAY ĐỔI HÔM NAY VÀ NGÀY MAI

Bạn còn nhớ câu chuyện *Cà rốt, trứng gà và cà phê không?*

Một cô gái nọ thất tình, ngày ngày chìm trong buồn rầu, phiền muộn, mất niềm tin với cuộc đời. Cha cô là một đầu bếp, để giúp con gái mình thoát khỏi tâm trạng tồi tệ, ông quyết định làm một thử nghiệm. Tất cả đã chuẩn bị đâu vào đấy, ông gọi cô đến bên cạnh. Tiếp đến, ông đun ba nồi nước, lần lượt cho cà rốt, trứng gà, cà phê vào rồi tiếp tục đun.

Rất nhanh sau đó, củ cà rốt cứng ngắc dần luộc chín; quả trứng gà vốn rất dễ vỡ đã trở nên rắn chắc; điều thú vị nhất là cà phê, sau khi cho vào nồi sôi đã thành nồi cà phê thơm nồng. Ông dùng sự thực để nói với con gái rằng phải dung cảm đối diện với những nỗi đau trong cuộc sống. Đây quả là một cách biểu đạt thú vị. Đối diện với những khó khăn cũng tựa như một nồi nước sôi ừng ực, chúng sẽ trở nên chín mềm như cà rốt? Càng trắc trở càng cứng như trứng gà? Hay sẽ giống như cà phê, biết thay đổi bản thân, thay đổi hoàn cảnh?

Một người nọ muốn học vẽ nhưng vẫn mãi chần chừ, do dự, không hạ quyết tâm được. Anh ta đi hỏi ý kiến bạn bè: “Tôi muốn học vẽ tranh, nhưng bốn năm nữa là 40 tuổi rồi. Ở tuổi này còn học vẽ tranh gì nữa nhỉ? Chẳng phải đã già rồi sao?” Người bạn đáp: “Tại sao lại không được chứ? Dù không học vẽ tranh, bốn năm nữa cậu vẫn sẽ 40 tuổi thôi.” Nghe câu nói của bạn, anh ta như bị tạt một gáo nước lạnh. Cũng là từng ngày sống như vậy, tại sao không làm những điều mình thích? Ngày hôm sau, anh ta lập tức đi đăng kí học.

Cuộc sống chẳng cần bất cứ cái cớ hay lời ngụy biện nào cả, bạn có thể tận dụng từng giây, từng phút của hiện tại để làm những việc bạn muốn, đừng để ý đến sự đánh giá và ánh mắt của người khác. Bởi nhịp đập trong trái tim và cuộc đời của bạn đều thuộc về bạn. Việc bản thân bạn được sống một cuộc đời thú vị quan trọng hơn tất thảy mọi thứ.

Tháng Tám năm 2007, Park Geun-hye lần đầu tiên tham gia vị trí

ứng viên Tổng thống trong nội bộ đảng. Kết quả cuối cùng là với số phiếu ủng hộ ít ỏi, bà không được chọn. Khi Park Geun-hye phát biểu bế mạc hội nghị, cả khán phòng im lặng khác thường, tất cả mọi người đều muốn biết sau khi thất bại, bà sẽ nói gì, một số người thậm chí còn cười trên nỗi đau của bà. Điều khiến mọi người bất ngờ là Park Geun-hye trên bục phát biểu không hề tỏ ra chán chường, bà điềm tĩnh nói: “Tôi xin thưa nhận sự thất bại trong quá trình tuyển cử. Tôi thực lòng chấp nhận và thể hiện sự tâm phục khẩu phục với kết quả này. Kể từ ngày hôm nay, tôi sẽ cố gắng làm tốt chức trách của mình, ủng hộ nhiệt thành ứng cử viên Tổng thống Lee Myung-bak. Để thực hiện quá trình chuyển giao chính quyền, tôi nguyện sẽ “tay không lập nghiệp”, phấn đấu đến cùng giống như Yi Sun-sin⁶!”

Hội trường trong phút chốc vang dội tiếng vỗ tay ghi nhận. Những người dành sự quan tâm cho Park Geun-hye, trông thấy sự điềm tĩnh của bà như vậy cũng cảm thấy yên tâm. Ngày thứ hai sau khi thất bại trong cuộc tuyển cử, hơn 40 ứng viên nội bộ đã đến nơi của bà Park để an ủi, động viên bà. Trong khi trò chuyện, không ít người không kiềm được cảm xúc mà bật khóc tức tưởi. Nhưng Park Geun-hye từ đầu chí cuối vẫn giữ nụ cười, còn đùa rằng: “Tôi đã khiến cánh đàn ông các ngày khóc rồi.”

Đã thất bại thì không cần phải tỏ ra bi thương, sầu não, mà phải tìm ra nguyên nhân thất bại, từ đó rút ra những bài học kinh nghiệm có giá trị đối với cuộc đời chúng ta. Thượng đế vốn đã sắp đặt sẵn trùng trùng trở ngại để chúng ta vượt qua. Đối diện với nghịch cảnh, có người ngược dòng tiến lên, có người chỉ nhiệt tình được dăm ba phút, có người thì sợ hãi, nản chí... Dương nhiên, thái độ khác nhau cũng sẽ đưa đến kết quả khác nhau. Có người được thưởng thức quả ngọt chiến thắng. Cũng có người trắng vẫn đôi tay.

Cuộc đời bạn dù tồi tệ thế nào, bất luận gấp phai bao nhiêu khó khăn, bạn đều phải giữ vững niềm tin rằng mình có thể “thay đổi hoàn cảnh”.

⁶ Yi Sun-sin (1545-1598) là một viên tướng thuỷ quân nổi tiếng của Triều Tiên, lập nhiều công trong quá trình chiến đấu chống lực lượng hải quân Nhật Bản trong Chiến tranh Nhật Bản-Triều Tiên (1592-1598).

Tuyệt đối không được lơ là, không được nghĩ rằng cuộc đời vẫn còn dài lâu, vẫn còn đủ thời gian để thực hiện rất nhiều việc. Kì thực điều cốt yếu của cuộc sống là nắm bắt từng giây từng phút để làm những việc mà bạn thấy quan trọng. Chỉ như vậy, bạn mới có thể thực sự trải nghiệm được tinh túy của cuộc sống.

ĐIỀU KHIẾN NGƯỜI KHÁC CHÊ CƯỜI KHÔNG PHẢI LÀ ƯỚC MƠ CỦA BẠN, MÀ LÀ THỰC LỰC CỦA BẠN

Tôi thực sự thích câu nói: “Nếu chưa từng điên cuồng vì ước mơ của mình, bạn đã phụ thanh xuân mất rồi.”

Chỉ cần nỗ lực, bạn sẽ hiện thực được ước mơ của mình, trở thành anh hùng của chính mình, không để nỗi hối hận giày vò suốt cuộc đời.

NHÂN KHI CÒN TRẺ HÃY PHÂN ĐẦU VÌ ƯỚC MƠ

Khi đang học năm thứ hai đại học, em họ tôi xin ứng tuyển vào một công ty nước ngoài. Với kết quả học tập xuất sắc và khả năng của mình, cậu ấy hoàn toàn có thể xin vào những công ty tốt nhất. Sở dĩ cậu ấy lựa chọn công ty kia bởi ở đó có vài nghiệp vụ đòi hỏi phải làm việc trực tiếp với một số nước châu Phi. Mùa hè năm ngoái, khi nghe tin văn phòng đại diện của công ty ở Kenya điều chỉnh nhân sự, cậu ấy lập tức viết đơn xin công ty ở Kenya điều động sang đó. Các đồng nghiệp khác đều xin sang Âu-Mĩ, vị trí công tác khuyết thiếu ở các nước châu Phi còn rất nhiều, thế nên đơn xin của em họ tôi nhanh chóng được duyệt.

Sang Kenya công tác cũng có nghĩa là sẽ rất lâu nữa cậu ấy mới về nhà, lại còn bỏ lỡ cơ hội được sang Âu-Mĩ, khiến cậu tôi rất tức giận. Nhưng em họ tôi không giải thích nhiều về lựa chọn của mình, chỉ lạnh lùng nói một câu: “Châu Phi vẫn còn nợ con một thứ, con phải đi lấy về.”

Tôi biết thứ mà cậu ấy muốn “lấy về” là gì, đó là một bí mật riêng tư.

Hơn một tháng sau, em họ tôi gửi về hai bức ảnh. Một bức chụp cậu ấy đang leo lên chiếc cầu thang gỗ của khách sạn trên cây vốn rất nổi tiếng trong công viên quốc gia Kenya, ở phía xa xa là mấy chú sư tử đang phủ phục trong bụi cỏ, nhìn chằm chằm bầy linh dương uống nước bên bờ suối gần đó. Một bức khác chụp cảnh em họ tôi tựa vào xe thăm quan, giơ ngón tay cái lên, phía trước là một con sư tử mẹ đang dẫn mấy chú sư tử con nô đùa trên bãi cỏ.

Cậu tôi lật đi lật lại hai bức ảnh đó, trầm ngâm không nói, đôi mắt nhàn nhạt ánh sáng.

“Cậu không sao chứ?” tôi hỏi.

Cậu chẳng nói chẳng rằng, chỉ chậm rãi bước vào căn phòng của em họ tôi, lấy ra một cuốn vở làm văn từ một chiếc hộp nhỏ, lật giở trang đầu tiên. Trên đó nghuêch ngoạc dùng chữ: “Lí tưởng của tôi.”

Ước mơ của em họ tôi là trở thành một nhà huấn luyện thú, mỗi ngày sống cùng bầy sư tử, làm bạn với chúng rồi nói với chúng rằng đừng đi làm hại người khác và những loài động vật nhỏ bé hơn mình. Nếu không thể trở thành nhà huấn luyện thú, một ngày nào đó cũng nhất định đến châu Phi một vài ngày, xem bầy sư tử bắt mồi, đùa giỡn, ngủ nghỉ, chụp vài bức ảnh cùng chúng... Phía góc dưới bên phải cuốn sổ, cô giáo viết một dòng bình luận bằng bút đỏ: “Ước mơ không phải là những điều viễn vông.”

Lời bình của cô giáo đã khiến em họ tôi bị tổn thương bởi đó là điều cậu ấy thực sự muốn thực hiện. Về nhà, cậu ấy đem vở làm văn cho bố xem, hi vọng sẽ nhận được sự đồng tình và ủng hộ của bố. Bố cậu ấy vừa nghe đọc bài văn, vừa cười ha hả: “Viết tốt lắm, viết tốt lắm! Con trai, con có trí tưởng tượng rất phong phú. Thế nhưng lời bình của cô giáo cũng không sai. Những điều con viết quả thực có hơi lung tung, con không thể trở thành nhà huấn luyện thú, cũng không thể đến được châu Phi đâu. Điều quan trọng là chẳng ai dám đảm bảo rằng sư tử sẽ không làm hại con.”

Những lời bố nói lại thêm một lần nữa khiến cậu ấy tổn thương.

Cuối tuần nọ, em họ đến nhà tôi chơi, kể với giọng ấm úc. “Sau này em sẽ làm gì, tại sao phải nghe theo sự sắp đặt của người khác chứ? Chị, em thề rằng sau này em nhất định đến châu Phi, nhất định chụp ảnh cùng sư tử để bố em với cô giáo thấy đó không phải chuyện viễn vông.”

Tôi khi đó cũng thấy ước muôn áy thật kì quặc, nhưng đâu sao cậu ấy mới chỉ là đứa trẻ hơn 10 tuổi.

Thế nhưng đến giờ, em họ tôi đã thực hiện được lời hứa của mình. “Thằng nhóc này, giỏi thật! Cậu tôi trầm ngâm giây lát, mỉm cười lắc đầu.

Tôi nghe và thầm hiểu rằng không phải cậu có ý oán than, mà là tán thường, là tự hào bởi đúra con trai bướng bình của mình.

Trong cuộc đời này, mỗi người đều có một ước mơ và ai cũng phải nỗ lực hết mình, trả giá hoặc đánh mất nhiều điều để thực hiện ước mơ đó. Có một câu nói rất hay: “Tuổi trẻ là quãng thời gian dùng để dồn vặt bản thân. “Tôi thì nghĩ rằng tuổi trẻ là quãng thời gian dùng để thực hiện ước mơ. Bạn thử nghĩ xem, khi tuổi còn trẻ mà không thực hiện, đến khi già rồi, mắt mờ chân chập mới bươn chải thì đúng là lực bất tòng tâm. Nếu không chịu phấn đấu vì ước mơ của mình, vậy chẳng phải sống uổng một đời ư?

Muốn thực hiện được ước mơ của mình, làm nên một việc gì đó, nhiều khi cần đến sự cố chấp, bướng bình. Điều em họ tôi làm được tuy không phải chuyện đại sự kinh thiên động địa, nhưng cậu ấy đã dùng hành động để chứng minh rằng: Mình phấn đấu hết mình vì ước mơ.

Tiểu Ba – anh bạn đồng nghiệp của tôi là một fan cuồng bơi lội, tuần nào cũng đến bể bơi một lần. Dùng câu nói của chính cậu ấy là, khi bơi trong nước có cảm giác như một con cá, vô cùng tự do tự tại. Khi cơ thể và đôi tay gạt nước sang hai bên, sóng nước mơn man trên da tựa như vỗ về dịu dàng.

Nghe cậu ấy kể như vậy, chúng tôi ai nấy đều mỉm cười.

Một ngày nọ, cậu tham gia cuộc thi bơi tự do cự li 1000 mét ngoài trời. Trở về, cậu ấy vô cùng hào hứng miêu tả cho chúng tôi cảnh tượng ở khu thi đấu và một số chuyện xảy ra trong cả quá trình. Chúng tôi biết Tiểu Ba không được lọt vào top 3 của cuộc thi, nhưng bài “diễn thuyết” vô cùng hào hứng của cậu ấy đã lan sang chúng tôi. Điều cậu ấy nói khiến tôi ấn tượng sâu sắc nhất là: “Sống trên đời phải có nhiệt huyết. Ngay cả nhiệt huyết cũng chẳng có thì nói gì đến thực hiện ước mơ?”

Đúng vậy, đạt được vị trí đứng đầu, thực hiện ước mơ không phải là đích đến cuối cùng của chúng ta. Định nghĩa vĩ đại nhất của ước mơ không phải là “đạt được”, mà là “tiếp tục phấn đấu”.

Tôi thực sự thích câu nói:

“Nếu chưa từng điên cuồng vì ước mơ, bạn thật sự
đã phụ thanh xuân của mình”.

Chỉ cần nỗ lực, bạn có thể hoàn thành ước mơ của mình, trở thành anh hùng của chính mình, cuộc đời này mới không phải ném trai sự hối tiếc. Trên chặng đường thực hiện giấc mơ, không phải ai cũng vượt qua được những vấp váp và thất bại, thế nên bạn và ước mơ cứ mãi đi ngược chiều nhau. Ai cũng đều đứng trước vạch xuất phát mang tên “tuổi trẻ”, nhưng có người thành công, có kẻ thất bại, chỉ khác nhau ở chỗ có vượt qua được vấp váp hay không.

GIỌT MỒ HÔI NGÀY HÔM NAY CHÍNH LÀ GIỌT NUỐC MẮT CỦA NGÀY MAI

Xung quanh bạn chắc chắn sẽ có những người như vậy: Họ chỉ quanh quẩn trong căn nhà trọ ở một thành phố, sống một cuộc đời nhảm tẻ, 9 giờ sáng đi 5 giờ chiều về, thi thoảng thức đêm tăng ca xuyên đêm đến sáng, ngày ba bữa ăn uống tùy tiện, thường mua đồ ăn sẵn, mẩu mì, thi thoảng cuối tuần ra ngoài tụ họp với hội bạn, ngay cả đi dạo phố cũng là một sự hưởng thụ hiếm có... Bọn họ từng trải qua những bất hạnh và xáo trộn trong cuộc sống, thế nên cam chịu trở thành những cá thể luôn chất chứa nỗi chán chường với thế giới, chấp nhận phó mặc, buông trôi số phận.

Trong lúc đó, cũng có một số người như vậy: Họ luôn biết tự kiểm soát cuộc đời của mình, sống quy củ khoa học, mỗi ngày đều làm việc theo kế hoạch, hạn chế lãng phí thời gian, không làm những việc tốn công vô ích. Khi người khác còn đang ngủ vùi trên giường, tự nhủ “chỉ ngủ thêm một lúc nữa thôi,” bọn họ đã tỉnh dậy trước lúc chuông reo, thưởng thức bữa sáng ngon lành, bổ sung năng lượng cần thiết cho một ngày, sau đó ăn mặc tề chỉnh, chuẩn bị làm việc với trạng thái và tâm lí tốt nhất của mình.

Đây chính là sự khác biệt giữa người với người. Sự khác biệt lớn nhất giữa họ nằm ở hai chữ “nỗ lực”.

C là một “hot boy” đẹp trai, nhà giàu chính hiệu, được cả trường tôi công nhận, cậu ấy cao một mét tám mươi, dáng vẻ tuấn tú, rất biết cách giao tiếp với mọi người, là đối tượng theo đuổi của không ít cô gái. “Hot

boy đẹp trai nhà giàu” đã được coi là hoàn hảo rồi, ai ngờ cậu ấy còn học siêu giỏi, thường xuyên đạt được đủ thể loại giải thưởng và bằng khen từ các cuộc thi, ngay cả thầy cô khó tính nhất cũng thường xuyên khen cậu ấy chín chắn, biết lo liệu ổn thỏa mọi việc, có phong thái trở thành lãnh đạo sau này. Những phẩm chất vượt trội của cậu ấy thực sự khiến đám nam sinh trạc tuổi phát ghen lên được. Nói theo các bạn trẻ hiện nay là: rõ ràng có thể “kiếm ăn” nhờ nhan sắc nhờ gia thế, nhưng lại cứ thích kiếm ăn bằng tài hoa của chính mình.

Buổi tối hôm tổ chức tiệc tốt nghiệp, cậu ấy xuất hiện với tư cách người dẫn chương trình, cầm micro nói: “Rất nhiều người hỏi tôi rằng tại sao phải nỗ lực như vậy? Thực ra là bởi tôi biết mình chẳng có tài năng thiên bẩm gì hơn người. Không muốn trải qua bốn năm học bằng thái độ tự trách bản thân, chối bỏ chính mình kiểu ‘Mình chỉ được đến vậy thôi’, thế là tôi có được động lực.”

Năm đó, cậu ấy thi đỗ nguyên cứu sinh của một trường đại học truyền thông. Vài năm sau, cậu ấy bắt đầu liên tục xuất hiện trên sóng truyền hình địa phương. Thi thoảng đến dịp họp lớp, một số người nói với giọng ghen tị rằng: “C ơi, cậu đúng là tốt số, nhà giàu lại còn đẹp trai nữa.” Có người cũng cảm thấy bất bình thay cho C: “Nỗ lực thì mới có kết quả chứ? Gia thế có khủng đến mấy, nếu không nỗ lực cũng không thể làm nên trò trống gì.”

Sau này, theo lời kể của một số bạn học, tôi được biết ngay khi chưa tốt nghiệp nguyên cứu sinh, C thành lập một công ty truyền thông, công việc làm ăn thuận buồm xuôi gió, giờ đây nhà cửa, xe hộp đều đã có đủ. Khi tôi gặp lại cũng là lúc cậu ấy chuẩn bị kết hôn. Cậu ấy vận bộ comple lịch lâm, mái tóc vuốt keo chỉnh tề, ánh mắt ánh lên vẻ cương nghị, trải qua sự trui rèn của năm tháng nên ngũ quan và sắc mặt cũng toát lên vẻ phong trần, từng trải. Bà xã của cậu ấy có mái tóc dài mượt mà và một vóc dáng tuyệt vời, khuôn mặt xinh đẹp, tựa như “hợp thể” của Từ Nhược Tuyên và Châu Huệ Mẫn. Bao nhiêu năm trôi qua, C vẫn là một người xuất sắc đến vậy.

Thế giới này vốn hiện thực như vậy. Hiện thứ đó thúc ép chúng ta khổ luyện, trở thành phiên bản tốt đẹp hơn của chính mình.

Bạn của bố tôi có một cô con gái lớn hơn tôi ba tuổi, khi tôi học cấp ba, chị ấy đã ra nước ngoài du học. Bởi hai lớp chúng tôi có chung một thầy chủ nhiệm, nên tôi thường xuyên được nghe những chuyện liên quan đến chị ấy. Một ngày nọ, thầy chủ nhiệm đọc cả lớp nghe một bức thư do chị ấy gửi về, trong đó chị ấy kể về cuộc sống và sự nghiệp đèn sách của mình, cùng với đó là sự biết ơn đối với thầy cô. Khi thầy đọc xong những chữ cuối cùng – “Thư gửi từ Cambridge”, tôi giật mình kinh ngạc. Cambridge! Đó đúng là một ngôi trường trong mơ, đối với một đứa học sinh bình thường như tôi, Cambridge quả là xa vời. Sau khi về nhà, tôi có hỏi bố tin tức về chị ấy. Bố tôi cũng hết lời khen ngợi: “Một cô bé mà có thể giỏi giang đến vậy, hẳn là không dễ dàng gì.”

Vài năm sau, trong một lần tụ họp cùng gia đình, tôi được gặp chị ấy, cả hai cùng trò chuyện say sưa. Trong đó chị nói một câu mà tôi giờ vẫn nhớ: “Muốn sống một cuộc đời theo ý mình thì rất nhiều việc giống như đi du lịch vậy, khi em quyết định xuất phát thì thực ra điều khó khăn nhất đã được giải quyết rồi.”

Còn nhớ có lần tôi đọc được một bài viết trên mạng, kể về một cô gái lần đầu tiên ra nước ngoài, cuộc sống du học không hề thuận lợi như trong tưởng tượng, trở ngại ngôn ngữ, thói quen ăn uống khác biệt... Nhất thời nổi hứng, cô gái liền đi làm thêm, nhưng vì quá mệt nên lại xin nghỉ. Một ngày nọ, qua trang kết bạn cô ấy gặp được Leo, một chàng trai Úc chính hiệu, tính tình thân thiện, năng lực làm việc rất ổn, điều đáng ngưỡng mộ nhất là kết quả học tập luôn nằm trong top đầu.

Sau khi làm quen, cô gái bắt đầu kể về cuộc sống của mình với Leo, cuối cùng lại thành ra kể khổ. Được cho cô ấy nói xong, Leo nhẹ nhàng đáp: “Đến giờ tôi vẫn chưa biết dùng Iphone, thứ mà ở đất nước các bạn có thể bắt gặp ở mọi nơi; học phí của tôi phải rất vất vả mới kiếm được, còn bạn thì tuy phải xa nhà nhưng cha mẹ vẫn luôn âm thầm hỗ trợ, mỗi ngày bạn chỉ làm chút việc cỏn con như vậy, sao có thể kêu ca mệt mỏi chứ? Những người mệt mỏi hơn bạn còn chẳng nói, những người tài giỏi hơn bạn đều nỗ lực hơn bạn, vậy bạn có gì mà phải than ngắn thở dài nhỉ?”

Cuối cùng, anh ấy buông một câu lạnh lùng: “Hoặc là bạn về nước, hoặc ở lại phần đầu.”

Đọc xong đoạn chat này, cô gái giật mình sững sốt. Thì ra trước nay cô mới chỉ nhìn thấy những điều mà họ đạt được, chứ không hề biết họ đã đi qua con đường như thế nào, càng không hề biết đến sự kiên trì và những khó khăn của họ. Đúng vậy, ở những nơi mà chúng ta chưa được nhìn thấy, có biết bao người đang nỗ lực âm thầm, cho dù chậm chạp nhưng chưa từng thốt ra hai chữ bỏ cuộc, càng không bao giờ than trách một lời. Thực tế là dưới “vẻ ngoài” lộng lẫy, đẹp đẽ của những nhân vật ưu tú ấy là biết bao nỗi vất vả và nỗ lực.

Khi bạn oán trách, muốn lùi bước hoặc từ bỏ thì xin chờ quên rằng: Khi mới ngoài hai mươi, ngoài tròn tuổi thanh xuân vốn rất ngắn ngủi ra, chúng ta chẳng còn gì cả. Nhưng sự nỗ lực khi tuổi còn trẻ có thể quyết định trong tương lai bạn sẽ là người như thế nào. Thủ nghĩ xem, một đời người có thể đi được mấy nơi mà mình muốn? Có thể nhìn thấy bao nhiêu cảnh tượng khó quên? Có thể đọc được bao nhiêu cuốn sách làm thay đổi cả cuộc đời mình?

*Điều chúng ta có thể làm được chính là tiếp tục
tiến bước, và chỉ có thể tiếp tục tiến bước mà thôi.*

Có một câu châm ngôn rất hay:

“Khi có một người đã không buồn cố gắng mà người khác cứ muốn giúp một tay, át sẽ chẳng tìm thấy tay anh ta ở đâu!”

Chỉ khi đã nỗ lực rồi, chúng ta mới có được nền tảng để áp ôm thêm nhiều khát vọng lớn hơn, và khi đó mới có đủ khả năng để đối mặt với thế giới lạnh lùng, vô tình này. Đặc biệt là khi vừa không có nhan sắc để kiềm ăn, cũng chẳng được dựa dẫm vào cha mẹ, điều duy nhất chúng ta có thể làm là nỗ lực, nỗ lực và nỗ lực hơn nữa! Nhất định phải ghi nhớ: Đừng sống an nhan trong những năm tháng cần sự vất cả. Sau này, chúng ta có roi lệ thì đó cũng là giọt nước mắt cảm động, hân hoan, là giọt nước mắt của sự thơ ngây, non nớt trên con đường đi đến trưởng thành, tự tin.

MƠ HỒ - BỞI TÀI HOA KHÔNG GIỮ NỘI MƠ UỚC

Có lẽ bạn đã từng có quãng thời gian phải ngồi lì trong văn phòng từ 9 giờ sáng đến 5 giờ chiều, ngày ngày cắn răng hạ quyết tâm rằng: “Cứ đợi đấy, mình nhất định sẽ rời khỏi nơi này trong tư thế ngẩng cao đầu!” Giờ đây nhìn lại, bạn vẫn nguyên bộ dạng đó. Sự ngạo nghễ của bạn đi đâu mất rồi?

Có lẽ bạn từng cho rằng mình không thích hợp sống trong một thế giới vật lộn vì cơm áo gạo tiền, khát vọng tìm kiếm một nơi thôn dã nông nhàn, sống một kiếp không tranh chấp với đời, ai nói là đều chẳng thèm để tâm. Nhìn lại bạn của ngày hôm nay, sự phóng túng, thoát tục khi xưa đâu rồi? Chỉ có gai góc tua tủa quanh người, hẵn thế giới này đã gây cho bạn không ít tổn thương phải không?

Có lẽ...

Đừng vẩn vơ hồi tưởng những năm tháng nước chảy mây trôi khi xưa nữa! Những hồi ức đó – màu sắc vốn dĩ của chúng đã mờ nhòa rồi. Bởi bạn không sống xứng đáng với những ước mơ ban đầu đó.

Tôi có dịp quen với Phi Phi, một cô gái làm biên tập viên của một tạp chí. Cô ấy đã làm ở tạp chí này được ba năm, thi thoảng vẫn bị sếp trên khiển trách. Mỗi lần như vậy, cô ấy lại càu nhau: “Nếu mắng thêm lần nữa, chắc chắn tôi sẽ nghỉ việc!”

Một năm trôi qua, Phi Phi vẫn chẳng có gì thay đổi, thi thoảng mắc lỗi rồi bị mắng mỏ. Khi tôi cười và hỏi rằng tại sao chưa nghỉ việc? Cô ấy chỉ cười hì hì đáp: “Cơ hội mà đến là tớ lập tức chuồn ngay.”

Một ngày nọ, chúng tôi ngồi tán gẫu với nhau, tôi hỏi: “Nếu không làm tạp chí nữa, cậu sẽ theo ngành nào?”

Cô ấy ngẫm nghĩ hồi lâu, mới thở dài nói: “Nếu biết mình có thể làm gì thì tớ đã nghỉ từ lâu rồi. Bây giờ tớ đang mơ hồ chết đi được.”

“Vậy không có điều gì mà cậu rất muốn làm sao? Ví dụ như ước mơ của cậu là gì?” Khi vừa thoát ra câu hỏi này, ngay lập tức tôi thấy hơi hối

hận.

Cô ấy nói, vẻ hời ngần ngại: “Có chứ, tớ muốn làm hướng dẫn viên du lịch, không phải ở trong nước mà là dẫn đoàn quốc tế ấy, mỗi năm đều được đi rất nhiều nơi, thật là tuyệt!”

“Hay ho phết đấy, tại sao không làm thử xem?”

Cô ấy lại bối rối nói: “Haiz, cậu không biết đấy thôi, ngay cả tiếng Anh bậc 6 tớ thi còn chẳng đỗ, huống hồ là những ngoại ngữ khác...”

Tôi bật cười gật gù. Đúng vậy, ước mơ ấy nghe có vẻ rất hay ho, nhưng đến khi thực hiện thì quả thực đây khó khăn.

Tôi hỏi tiếp: “Tại sao cuối cùng cậu lại chọn làm biên tập?” Cô ấy bỗng giật mình nói: “Tớ vốn học chuyên ngành Ngữ văn, nhưng không muốn làm cô giáo hay thi làm viên chức nhà nước, so đi tính lại, vẫn thấy nghề biên tập hợp với tớ hơn cả. Lúc đầu chỉ coi tạp chí này là thời kì quá độ thôi, vừa làm vừa lấy kinh nghiệm, đợi đến khi có cơ hội sẽ nhảy sang một nhà xuất bản nào đó thật oách. Ai dè mấy năm trôi qua, chẳng những không tiến bộ mà ngược lại, tớ còn chẳng giỏi bằng đám thực tập sinh mới vào. Tuy là nhân viên lão làng nhưng suốt ngày hết bị ăn mắng lại bị phê bình vì những chuyện con, vặt vãnh... Cậu nghĩ xem, tớ còn có thể làm gì được chứ? Mơ hồ chết đi được.”

Gây đây, cô ấy đổi status trên mạng cá nhân: “Mơ hồ chết đi được, thế nào là hãy-sống-ở-hiện-tại’ kia chứ? Nếu ngay cả bản thân nên làm gì cũng không biết, làm sao biết được sự kiên trì hiện tại là đúng đắn?”

Thực lòng mà nói, tôi đọc đi đọc lại câu status này rất nhiều lần, thậm chí còn cảm thấy đau lòng. Từng có thời điểm tôi cũng cảm thấy mơ hồ với công việc, cũng do dự, cũng hoài nghi những việc mình làm. Nhưng rất nhanh, tôi đã vượt qua giai đoạn đó, bởi tôi biết rằng: mơ hồ là trạng thái thường gặp trong cuộc sống, hơn nữa chúng ta chỉ mơ hồ khi bản thân lực bất tòng tâm. Nói thẳng ra là bởi tài năng của chúng ta không theo kịp ước mơ của chúng ta mà thôi. Nếu chúng ta có đủ nền tảng, có đủ năng lực, có đủ sự kiên trì, hà có gì lại cảm thấy mơ hồ? Hà có gì lại lâm vào tình trạng muôn nghỉ việc mà không dám nghỉ việc?

Nếu dùng chân ở trạng thái tĩnh lặng, ngày ngàay trôi qua trong tâm trạng ai oán và chán ngán, chẳng thà hấy làm gì đó để vực dậy bản thân, nâng cấp tài năng hơn nữa, chạy nhanh hơn nữa, bước chân vững chắc hơn nữa trên con đường hướng tới ước mơ.

Nếu năng lực có hạn, tài năng cũng không đủ để thực hiện ước mơ, thì hãy hấp thụ những kinh nghiệm, bài học từ mỗi lần vấp ngã và thất bại. Nếu không thể trở thành một con báo, thì trở thành một chú nai đốm cao quý, xinh đẹp, chí ít cũng được mọi người quý mến.

Phi Phi lại không hiểu được đạo lí này. Khi công việc không thuận lợi, ngoài việc lên mạng than thở với mọi người về những bất mãn, ức chế của mình, cô ấy chẳng hề có ý muốn thay đổi hiện trạng. Dần dần, tôi mới hiểu được tại sao Phi Phi thường xuyên bị cắp trên trách móc vì những chuyện “nhỏ như con thỏ”, càng hiểu được nguyên nhân tại sao cô ấy luôn nói rằng mình cảm thấy mơ hồ.

Thực ra là, không phải cô ấy bị cắp trên và người khác phủ định. Mà cô ấy tự phủ định chính mình. Nếu đã đặt ra mục tiêu sự nghiệp là “trở thành một biên tập viên giỏi”, thì cô ấy phải khởi đầu từng chút một, nghiêm khắc chỉnh đốn bản thân. Trong công việc, nếu cứ làm theo kiểu tùy hứng, không đến đâu đến đuôi thì chưa nói tới tác giả, mà ngay cả cắp trên và đồng nghiệp cũng sẽ không thể dung túng bạn. Đến lúc đó, cho dù bạn không xin nghỉ việc, cắp trên cũng sẽ nói lời “tạm biệt”.

Tớ từng cho rằng, sở dĩ một số người cảm thấy mơ hồ là bởi họ chẳng có ước mơ. Sau này tôi mới hiểu rằng, mỗi người đều có ước mơ của riêng mình, ước mơ đó có thể lớn lao giản đơn. Tài năng cũng vậy, có thể to tát, cũng có thể bình thường. Người có tài năng thiên bẩm thì ngay cả khi ăn cũng có thể ngộ ra những điều hàm triết, còn người có tài năng bình thường thì chỉ có thể tiến bộ từng chút một bằng mồ hôi, công sức và lao động miệt mài.

Và những người tiến bộ mỗi ngày từng chút một
sẽ không giờ nói rằng bản thân cảm thấy mơ
hồ.

Thay vì cứ mãi mơ hồ, hãy làm thật tốt, thật tỉ mỉ công việc hiện tại của bản thân, như vậy năng lực của bạn mới có thể dần dần tiến bộ. Phương pháp tốt nhất để khắc phục sự mơ hồ là hãy nắm bắt cuộc sống hiện tại, vững bước tiến về phía trước, nỗ lực để bản thân làm ngày càng tốt hơn. Thiết nghĩ, nếu Phi Phi có thể xử lí một cách nghiêm túc mỗi bản thảo thì cho dù thời điểm của cô ấy có thấp hơn đến mấy chăng nữa, chỉ cần qua vài năm cũng đủ để cô ấy có được một sự chuyển biến tuyệt vời, chứ không giống như hiện tại – cả ngày chỉ biết than vãn công việc o ép, cuộc sống gian nan.

THỰC LỰC RỰC SÁNG ƯỚC MƠ

Ca khúc *Love Yourself* của danh ca Mĩ – Eminem có một đoạn ca từ rất hay: “Nhìn xem, nếu bạn có một cơ hội để hoàn thành ước mơ, để có được mọi điều mình mong muốn, ngay giây phút này đây, bạn sẽ nắm bắt nó, hay để nó trôi đi?”¹

Tôi nghĩ ai cũng muốn lựa chọn “nắm bắt”, nhưng mà... Đúng vậy, có rất nhiều “nhưng mà” ở đây, ví dụ: tôi không có thời gian, công việc của tôi rất bận, việc nhà mỗi ngày khiến tôi mệt l้า rồi, vân vân và vân vân... Các bạn đã từng xem bộ phim *Khi hạnh phúc gó cửa chưa?* Khi nhân vật nam chính lâm vào cảnh khốn cùng, phải ngủ trong nhà vệ sinh ở bên xe, trong túi anh ra chỉ còn 20 đô-la. Dẫu vậy anh ta chưa từng từ bỏ.

Ước mơ ngày hôm qua sẽ là hi vọng của ngày hôm nay, và sẽ trở thành hiện thực của ngày mai. Nếu bạn có ước mơ thì nhất định phải bảo vệ nó.

Ngày 1 tháng 11 năm 1928, anh ta sinh ra trong một khu ổ chuột của thành phố Detroit, bang Michigan nước Mĩ. Ngay từ khi còn bé, anh ta đã có chí hướng cao xa, mơ ước rằng sau khi trưởng thành sẽ trở thành một doanh nhân thành đạt, từ đó thay đổi cuộc sống của gia đình và bản thân, giúp cho những người xung quanh sống những tháng ngày hạnh phúc.

¹ Lời gốc: “Look, if you had one shot or one opportunity, to seize everything you ever wanted – one moment, would you capture it? Or just let it slip?”

Lên mươi tuổi, để giảm bớt gánh nặng cho cha mẹ, anh ta bỏ học đi giao báo kiếm tiền trang trải cho gia đình. Sau này, anh ta lần lượt trải qua các nghề như rửa bát đĩa, nhân viên giao hàng, dần dần nhận thức sâu sắc hiện thực của xã hội. Năm hai mươi tuổi, anh ta không còn áp ôm hi vọng trở thành doanh nhân nữa, chỉ muốn có được một cửa tiệm nhỏ, bởi vì với hoàn cảnh của anh ta và bối cảnh xã hội lúc đó, muốn trở thành ông chủ lớn thì có khác gì kẻ điên nói lời hão huyền. Ba mươi tuổi, anh ta vẫn chẳng có bất cứ cách gì để mở được một cửa tiệm của riêng mình. Bởi công việc làm ăn thua lỗ, còn phải gánh thêm một khoản nợ, nên ngay cả chi phí sinh hoạt của vợ con cũng trở thành một vấn đề.

Để tồn tại, anh ta không ngừng tìm kiếm công việc, thế nhưng do học vấn không cao, lại bị tật nói lắp nên công ty nào cũng vậy anh ta chỉ làm được một thời gian ngắn là bị đuổi việc. Anh ta cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, nhớ về những ngày còn nhỏ với ước mơ hoành tráng của bản thân, bất giác cười khổ. Liên tục lâm vào bước đường cùng, ước mơ của anh ta giờ đã co cụm, nhỏ nhặt đến đáng thương, chỉ cần được ăn một bữa cơm no là đủ.

Màn đêm tĩnh mịch buông xuống, anh ta lầm lũi hút từng điếu thuốc rẻ tiền, nỗi khổ tâm dâng lên tận họng. Sáng sớm hôm sau, anh ta lại đến chợ mong tìm được việc làm. Nhưng đi cả ngày cũng chẳng có ai hỏi đến, lại lùi thui chuẩn bị trở về nhà. Đột nhiên, phía trước có một người đàn ông quẳng xuống lề đường một tờ báo chưa đọc, anh ta nhặt lên định xem xem có mục tuyển dụng nào không. Tin việc làm không có, nhưng có một mục tin nhỏ xíu ở góc dưới cũng làm mắt anh ta sáng lên.

Mẩu tin nhỏ viết: “Bọ chét là loài ký sinh nhảy nhanh nhất trên thế giới, có thể nhảy đến độ cao gấp hàng trăm ngàn lần so với kích thước của mình. Gần đây các nhà khoa học đã làm một thí nghiệm thú vị, đó là đặt bọ chét vào trong một chiếc bình rộng miệng, dùng nắp trong suốt đậy vào. Lúc này bọ chét sẽ liên tục nhảy lên và đập vào nắp bình. Sau một thời gian, bọ chét vẫn tiếp tục nhảy, nhưng không còn đủ cao để đập vào nắp bình nữa. Lý do rất đơn giản, chúng đã tự điều tiết (một cách không tự giác) để không nhảy quá cao khiến chúng bị đập vào nắp bình.”

Đọc xong những dòng này, cảm xúc của anh ta vô cùng lẫn lộn, đột nhiên phát hiện ra mình chẳng khác nào những con bọ chét ấy, và những

thất bại, vấp váp trong cuộc sống chính là nắp bình. Thuở ban đầu ước mơ nhảy thật cao, sau năm lần bảy lượt thất bại, bất đắc dĩ tự giảm dần độ cao của mục tiêu, đến nỗi cuối cùng chỉ quen sống ở nơi thấp kém, dần dần không còn mong muốn theo đuổi điều gì cao xa nữa. Anh ta chợt ngộ ra rằng, chúng ta không thành công là bởi sau khi năm lần bảy lượt vấp phải thất bại, chúng ta đã đánh mất khát khao và động lực để theo đuổi thành công. Kể từ đó, anh ta quyết định thay đổi bản thân, tìm lại ước mơ và mục tiêu của chính mình.

Không lâu sau, anh ta đã nhận vào làm nhân viên sales của một công ty xe hơi. Ngày đầu tiên đi làm, anh ta bảo vợ mình thêu dòng chữ “Dẫn đầu!” lên trên ngực áo.

Nhiều năm trôi qua, trước ngực của người đàn ông ấy vẫn lưu giữ hàng chữ “Dẫn đầu”, chỉ có điều hàng chữ được thêu bằng chỉ thường đã được thay bằng sợi chỉ làm từ vàng nguyên chất. Ông chính là bậc thầy ngành Sales- Joe Girard. Ông là nhân viên bán hàng thành công nhất thế giới được ghi vào kỉ lục Guinness, từ năm 1963 đến năm 1978, bán thành công tổng cộng 13.001 chiếc xe hơi Chevron. Liên tục trong 12 năm liền, bình quân mỗi ngày ông bán được 6 chiếc xe- cho đến nay vẫn chưa ai phá vỡ được kỉ lục này. Mười hai năm liên tiếp ông ở ngôi vị “Nhân viên bán hàng số Một” và được mệnh danh là “Nhân viên bán hàng vĩ đại nhất thế giới”.

Nếu ước mơ là đỉnh núi, vậy thì cuộc sống lí tưởng chính là bầu trời rộng lớn bao la phía sau đỉnh núi đó. Những người đang chầm chậm buông chải trong đại dương của cuộc sống thường không dám quyết tâm vươn tay vùng vẫy để thực sự theo đuổi ước mơ của mình. Những va vấp nhỏ nhặt đã mài mòn tuổi thanh xuân, lòng nhiệt tình và ước mơ của họ, chỉ còn sót lại sự tầm thường. Cuộc đời ngắn ngủi như vậy, há có thể sống một cách vô vị?

Nếu đã không can tâm sống một cuộc đời tầm thường, vậy thì hãy tìm lại chính ước mơ, phần đầu vì ước mơ!

Để tìm lại mơ ước, chúng ta sẽ phải đào sâu chính mình, không ngừng hành động để rút ngắn khoảng cách với mục tiêu. Đây là bài học mà chúng ta phải kiên trì làm mỗi ngày, đi cho đến trọn sinh mệnh.

TRƯỚC KHI VÚT BAY, PHẢI CHUẨN BỊ SẴN MỘT ĐÔI CÁNH

Có câu nói rằng: “Chó tham gia một cuộc chiến mà không có sự chuẩn bị”, nghĩa là nếu chưa chuẩn bị được “vũ khí”, làm sao bạn có thể “công thành” thành công chứ? Có thể bạn sẽ nói rằng, tôi sẽ tiếp tục chờ đợi, đến khi có cơ hội, tôi sẽ chuẩn bị. Nhưng khi cơ hội đã đến mà bạn mới rục rịch chuẩn bị, vậy chẳng phải đã muộn rồi sao? Vạn sự đều đã chuẩn bị sẵn, chỉ còn đợi gió đông thổi đến là câu chuyện huyền sử “Thuyền có mượn tên” trong “*Tam quốc diễn nghĩa*. Trong thực tế cuộc sống cũng vậy, khi vạn sự đã chuẩn bị xong xuôi, chúng ta mới có thể xuất phát, mới có thể ung dung chờ đợi gió đông đến.

Phương tây có câu ngạn ngữ: “Waiting for life is waiting for die”- Chờ đợi cuộc sống chính là chờ đợi cái chết.

Có một thanh niên trẻ đang họ thạc sĩ chuyên ngành khoa học kĩ thuật, năm 28 tuổi anh ta quen một người mở một tiệm rửa xe 4S. Qua lại vài lần, thanh niên kia phát hiện ra rằng nghề rửa xe này có thể kiếm được bộn tiền. Thế là anh ta bắt đầu vận dụng toàn bộ tài năng của mình trong lĩnh vực cơ khí, tìm đọc rất nhiều tài liệu, lại đi tham khảo, tìm kiếm một số thiết bị rửa xe hiện có trên thị trường, cuối cùng cũng chế tạo ra được loại máy rửa xe kiểu phun sương di động.

Anh ta vô cùng tự hào với thành quả của mình, không uổng công vất vả, cố gắng bấy lâu. Tiếp sau đó, anh ta mở một trang web, đọc vài cuốn sách liên quan đến tiếp thị online và tìm kiếm đối tác, lập ra một kế hoạch quảng cáo và tiếp thị qua điện thoại.

Một thời gian sau, anh ta tìm được một căn nhà hai phòng ngủ một phòng khách, mua vài chiếc máy tính để bàn, vài chiếc điện thoại, rồi tuyển một số học sinh để bắt đầu con đường lập nghiệp của mình.

Lúc mới đầu, khi được giới thiệu về một thứ kì lạ như vậy, mọi người đều lắc đầu từ chối. Vài tháng trôi qua, anh ta vẫn chẳng bán được chiếc máy nào. Đáng lo hơn cả là anh ta bắt đầu phải vay mượn để sống qua ngày và trả lương cho nhân viên. Những người thân trong gia đình

không thể nào hiểu được hành động của anh ta, tại sao một thạc sĩ như vậy anh ta lại phải đâm đầu theo nghiệp này, tại sao không đi tìm một công việc ổn định?

Trải qua mấy năm dài đằng đẵng đầy phiền muộn và âu lo, anh ta đã có được những hiểu biết sâu hơn về thị trường máy rửa xe phun sương, từ đó không ngừng cải tiến máy móc của mình, còn quen biết được không ít những người bạn đồng chí hướng. Với sự nhiệt tình, lòng kiên trì tột cùng và sự quyết tâm không sợ thất bại, sự nghiệp của anh ta đã cất cánh.

Đối với những người trẻ tuổi, “đôi cánh” chính là những nỗi khổ đã từng ném trai, sự nghi ngờ đã từng bủa vây. Cùng với dòng chảy của thời gian, đôi cánh của chúng ta cũng trở nên ngày một cứng cỏi. Nhờ vậy mà việc cất cánh bay cao không còn là điều khó khăn nữa.

Trong cuộc sống, chúng ta không nên lúc nào cũng nghĩ rằng chỉ khi mọi điều kiện ở các phương diện đều đã đầy đủ thì mới có thể thực hiện được ước mơ bay cao bay xa. Sự thực là thường khi có hội tìm đến, bạn sẽ chẳng thể bay lên được, bởi vì đôi cánh của bạn vẫn chưa đủ cứng cáp.

Trên thế giới này, có rất nhiều câu chuyện tương tự như vậy. Nếu muốn bay lên, chúng ta phải kinh qua rất nhiều khổ đau, trăn trở. Nếu muốn theo đuổi ước mơ, chúng ta phải có được một đôi cánh vững vàng. Giống như khi áu trùng hóa bướm. Khi chưa hóa thân được thành bướm bướm, chú sâu sẽ phải trải qua muôn vàn gian khổ, phải chịu đựng sự cô đơn, buồn bã trong lớp vỏ dày, cũng phải chịu đựng nỗi đớn đau. Đến khi đã chuẩn bị xong xuôi, nó sẽ phá vỡ lớp vỏ dày kia, sải cánh bay vào không trung làm nên một khung cảnh tuyệt đẹp trên thế giới này.

Có thể ai đó sẽ nói rằng, cuộc sống của tôi chẳng chút ưu phiền, gia cảnh giàu có, hè tất phải chịu đựng nỗi đau đớn để thoát xác thành bướm? Một người phải dựa vào đôi cánh của người khác thì cũng giống như chú rùa phó mặc cho chim ưng tha mình đi du ngoạn thế giới vậy, chỉ cần đôi chút bất cẩn liền rơi xuống đất tan xương nát thịt. Nếu phải chịu đựng sự gò ép như vậy, tại sao không dùng đôi cánh của riêng mình, bay đến bất cứ phương trời nào.

Ước mơ của chúng ta luôn cần một đôi cánh vững vàng nâng đỡ. Đôi cánh đó tên là độc lập, kiên cường, thực lực, nhẫn耐 và kiên trì

Hãy nhìn lại xem bản thân đã có một đôi cánh như thế hay chưa? Nếu chưa có thì lập tức chuẩn bị mau, bạn nhé. Tuổi trẻ mãi miết trôi, chắc chắn không đợi người.

ƯỚC MƠ KHÔNG PHẢI GIÁC MƠ, CŨNG KHÔNG CHỈ ĐƠN THUẦN LÀ SUY NGHĨ

Đối với những ước mơ không thể thực hiện được, đa phần chúng ta đều đổ tại hiện thực quá tàn nhẫn, có quá nhiều điều có thể và không thể dự liệu trói buộc chúng ta.

Năm 18 tuổi khi bắt đầu lên đại học, nếu ai đó hỏi ước mơ của bạn là gì, bạn nói rằng muốn đi du lịch thế giới. Năm 22 tuổi, rời giảng đường đại học, bạn lại bảo rằng đợi tìm được công việc rồi tính. Đến năm 26 tuổi, khi công việc đã ổn định, bạn lại nói rằng đợi mua được nhà rồi tính. Năm 30 tuổi, đầy đủ cả nhà lăn xe, bạn lại bảo rằng đợi kết hôn rồi đi du lịch trăng mật cả thế. 35 tuổi, sinh con đẻ cái, bạn nói đợi con cứng cáp rồi mới đi... Cứ thế đến cuối đời, bạn chẳng đi được đâu cả.

Bởi những lo toan đời thường thế này thế kia, ước mơ của bạn mãi chẳng được thực hiện. Bạn đổ lỗi cho cuộc sống khắc nghiệt, tàn nhẫn. Kì thực, nguyên nhân chủ yếu nằm ở việc: bạn không có *động lực*. Bạn biết không, trên thế giới này, thứ duy nhất chúng ta có thể làm chủ được chính là sự kiểm soát đối với bản thân. chỉ cần bạn muốn đi đâu đó, thì bất cứ lúc nào cũng có thể hành động.

Một khoảng thời gian hồi đại học, tôi rất thích nghe ca khúc chủ đề trong vở kịch *Vườn hoa anh đào tình đơn phương*, trong đó có câu “Hãy cho em nhìn về phía anh, trong giấc mộng mỗi đêm em luôn nhìn về phía anh.” Sau này trên mạng xã hội, có lần tôi thấy ai đó đổi câu nói đó thành: “Ước mơ ơi, hãy cho tôi nhìn về phía bạn. Trong giấc mộng mỗi đêm, tôi luôn nhìn về phía bạn! Nhìn rồi, tôi phải tiếp tục bước về phía bạn!”

Một anh chàng sống ở Bắc Kinh muốn đi thăm bạn gái mãi tận Berlin nước Đức, thế là anh ta quyết định chọn cách du lịch theo kiểu “đi nhò xe”. Trải qua mười sáu ngàn cây số, đi qua mười ba quốc gia khác cả

châu Á và châu Âu, trên hành trình tuy có gặp một số vấn đề, nhưng anh ta cũng nhận được sự giúp đỡ của rất nhiều người lạ. Cuối cùng ngay trên quảng trường Berlin, anh ta tình cờ gặp lại bạn gái mình, phút chốc sững sờ, cả hai ôm chầm lấy nhau.

Chuyện hành trình vô cùng đặc biệt này không chỉ được làm thành phim ngắn rồi phát đi phát lại trên kênh du lịch quốc gia, mà còn được xuất bản thành cuốn sách *Bắt xe tới Berlin*. Rất nhiều người cảm thấy khâm phục sự nhẫn耐 và nghị lực của chàng trai, cảm khái sự vĩ đại của tình yêu. Chàng trai ấy chỉ đơn giản nói rằng: “**Có một sự việc nếu không làm ngay bây giờ, bạn sẽ chẳng bao giờ làm được.**”

Thế mới nói, khi bạn trầm trồ tại sao họa sĩ có thể vẽ được bức tranh đẹp như vậy; khi bạn cảm khái tại sao nhà văn lại sáng tác được tác phẩm độc giả cảm động đến rơi nước mắt; khi bạn thán phục tại sao những nhân vật xuất chúng giỏi giang như thế... Tôi chỉ muốn nói rằng, hãy thử một lần tắt máy tính đi, đặt điện thoại xuống, không chat Messenger, không chơi điện tử, không lên Facebook, không vào Zalo, cầm giấy bút hay một cuốn sách lên rồi viết một cách nghiêm túc, đọc một cách nghiêm túc.

Nếu ngay cả chuyện nhỏ như vậy cũng không làm được, bạn còn có thể nói gì về ước mơ? Ước mơ không chỉ là tưởng tượng, lại càng chẳng phải chuyện chỉ nghĩ đến rồi thôi. Nếu chỉ cần nghĩ đến liền có thể tựu thành, thì thế giới này hẳn đã trở nên đên rò.

Chỉ cần bạn là một người dám mơ giấc mơ của chính mình, trong thời khắc ấy, bạn đã không còn tầm thường nữa rồi. Dám ước mơ, dám kiên trì với ước mơ, quyết tâm không thay đổi, lấy mồ hôi và tinh huyết cần mẫn tưới tắm, rồi một ngày bông hoa ước mơ sẽ kết thành trái ngọt. Cần phải hiểu rằng:

**Điều khiến cho người khác chê cười không
phải là ước mơ của bạn, mà là bạn không làm gì
để xứng đáng với ước mơ đó. Bạn chỉ xứng đáng
khi bạn dùng thực lực để hiện thực hóa ước mơ
mà thôi.**

XÂY CUỘC ĐỜI TRONG MƠ BẰNG VIÊN GẠCH THỰC TẠI

Mấy ngày trước, tôi đọc được một bài viết trên trang cá nhân, phần mở đầu kể về một đôi vợ chồng phán đấu suốt 10 năm trời ở Bắc Kinh, trả xong khoản vay mua nhà đợt đầu trị giá một triệu nhân dân tệ. Tiếp đến miêu tả vợ chồng họ ra ở riêng mỗi người một nơi ra sao, sống tiết kiệm, chắt bóp thế nào... Cuối cùng kết lại, đôi vợ chồng đón bố mẹ già ở quê ra, vậy là cả nhà bốn người đã có được một nơi an thân ở một thành phố phồn hoa, đắt đỏ như Bắc Kinh. Bài viết có hàng trăm ngàn lượt chia sẻ, điều bất ngờ là đại đa số mọi người đều ủng hộ bình luận sau: “Nếu phải sống một cuộc đời như họ, tôi chẳng thà chết đi còn hơn”, “Tôi không thể chấp nhận việc sống khổ sở như thế”...

Khi đó, tôi chợt nhớ đến câu chuyện một người bạn từng kể cho tôi.

Cô ấy có một người bạn học, tốt nghiệp đại học không lâu, được sự ủng hộ của gia đình bèn mua một căn nhà nằm ở đường vành đai 5 của Bắc Kinh. Giá bất động sản ngày một tăng cao nên hai năm sau cô ấy bán căn nhà đó, cộng thêm số tiền tích cóp được để mua căn nhà khác ở ven vành đai 4. Qua ba năm sau, cô ấy lại bán đứt để mua một căn khác ở vành đai 3. Khi đó, cô ấy đã kết hôn, rất nhiều người khuyên cô ấy rằng chờ nên vất vả mãi làm gì, nhưng cô ấy cho rằng “không đổi nhà lúc này thì đợi đến khi nào”. Sau đó, cô ấy lại lần lượt chuyển nhà hai lần nữa. Trong quá trình chuyển nhà, dù phải góp vào không ít tiền, nhưng cô ấy không hề phải tốn công nhọc sức. Mỗi lần bán nhà rồi mua nhà, cô ấy đều chứng tỏ được sự thông minh và chăm chỉ của mình. Giờ đây, cô ấy đang ở khu Triều Dương, trong căn biệt thự có giá trị thị trường gấp hàng chục lần căn đầu tiên.

Những người xung quanh kinh ngạc vì sự giàu có của cô ấy, kì thực cô ấy hoàn toàn không phải tiêu thêm nhiều tiền. So với những người muốn mua nhà ở trung tâm thành phố nên thường phải chi rất nhiều tiền một lúc, cách thức mua nhà theo kiểu chắc ăn, khi nào kiếm đủ tiền thì đổi sang nhà khác rõ ràng hiệu quả hơn hẳn.

Có nhiều người sẽ nói rằng, phải sống như vậy thật mệt mỏi!

Nhưng nếu không chịu mệt mỏi một chút, trả giá một chút cho cuộc đời này, bạn làm sao có thể nhận được trái ngọt kia chứ?

Lẽ nào, bạn không muốn được sống cuộc đời trong tưởng tượng? Chắc chắn bạn không do dự mà trả lời rằng: Muốn chứ!

Trên thế giới này không có đồng tiền nào là uổng phí cả, cũng chẳng có nỗi vất cả nào là hoài công. Muốn nhận được thứ gì đó, đầu tiên phải học cách cho đi.

Larry là một cậu bé mới 10 tuổi, vô cùng yêu thích nghề phi hành gia. Đến khi lớn thêm một chút, ước mơ này đã nảy mầm bắt rẽ trong cậu.

Năm 18 tuổi, Larry đăng ký thi vào Trường Không quân Mỹ, đáng tiếc do vấn đề về thị giác nên không được nhận. Bất đắc dĩ, cậu ấy dùn hết tâm sức vào đợt thi tuyển nhân viên thao tác mặt đất. Năm 19 tuổi, cậu ấy nhận được giấy báo trúng tuyển vào Trường Đào tạo Nhân viên Thao tác Mặt đất của Không quân Mỹ. Cho dù chỉ là nhân viên ở dưới mặt đất, nhưng cậu vẫn rất vui mừng, bởi lẽ chí ít cậu ấy đã tới gần hơn với giấc mơ của mình.

Nhập học không lâu, gia đình cậu ấy thông báo một tin sét đánh: cha cậu qua đời. Thế là cậu ấy nghỉ học giữa chừng, thay cha quản lý siêu thị để nuôi sống cả nhà.

Cứ như vậy, Larry bắt đầu trải qua 15-16 năm cuộc sống nhảm chán, buồn tẻ. Sau khi mẹ anh qua đời, anh cũng chất dứt công việc quản lý siêu thị và trở thành một người lái xe tải.

Anh lại nhớ về giấc mơ làm phi hành gia của mình năm nào. Hằng ngày, cứ khoảng 3 giờ hồn, nếu không phải lái xe, anh nằm trên chiếc ghế dài sau vườn nhà, mở một lon bia, nhìn ngắm những chiếc máy bay vụt qua nền trời, lưu lại hai vệt mây trắng tan dần vào không trung.

Larry tự nhủ: Đây mới là giấc mơ của mình, nhưng mình chẳng bao giờ với tới. Từng ngày trôi đi, giấc mơ của anh chỉ còn là nỗi hoài tiếc chất chồng. Một ngày nọ, Larry nghe giọng ai đó nói với mình rằng: “Xin chào Larry, nếu anh có một ước mơ, anh phải làm điều gì đó để thực hiện nó đi chứ.”

Thế nhưng một người lái xe tải thì có thể làm gì cho giấc mơ của mình chứ?

Đột nhiên Larry nảy ra một ý nghĩ điên rồ, và ngay lập tức bắt tay vào hành động. Anh đến cửa hàng mua rất nhiều bóng bay cỡ lớn, sau đó bơm khí hidro, buộc vào chiếc ghế dài của mình. Để chiếc ghế có thể giữ thẳng bằng và không bị bóng bay kéo đi mãi, anh ta buộc theo một số túi nước và bao cát.

Một buổi chiều mây gió chan hòa, Larry buộc chặt ba sợi dây da vào ghế, sau đó ngồi lên chuẩn bị chuyến bay của mình. Bên cạnh anh có một chiếc ba lô, bên trong chứa một chút đồ ăn. Dương nhiệm, anh còn mang theo một khẩu súng, để sau khi bay lên có thể dùng súng bắn vỡ bóng bay. Tất thảy mọi sự chuẩn bị xong, anh bèn lấy dao cắt đứt sợi dây thừng.

Phụt một cái, dây thừng đứt, chùm bóng mang theo anh chầm chậm bay lên. Thế nhưng có một điều anh không ngờ tới là tốc độ dần tăng và không thể dừng lại, anh có chút sợ hãi, đây rõ ràng không phải là điều mà anh tưởng tượng ra. Ban đầu anh chỉ muốn bay lên một chút, nhìn thấy thành phố phía xa xa rồi sẽ lập tức hạ xuống, nhưng bây giờ... Trời ạ, anh đã bay xuyên qua cả tầng bình lưu, lên tới độ cao cách mặt đất khoảng 3.500 mét. Anh ấy hoang mang mở máy điện đài, liên hệ trạm kiểm soát không lưu: “Mau cứu tôi xuống với, tôi đang bay trên đường không đạo quốc tế!”

Nhân viên kiểm soát không lưu nghe vậy thì bật cười, lập tức gác máy. Có trời mới biết được, đó là trò đùa của gã điên nào đó thì sao! Rất nhanh sau đó, những phi công bay qua vùng đó nhìn thấy vị “phi hành gia” bất đắc dĩ bị bóng bay kéo lên lưng chừng trời, bọn họ giật mình thảng thốt, vội vã liên hệ với điện đài.

Dưới sự chỉ đạo của điện đài, Larry lần lượt dùng súng bắn vỡ từng quả bóng bay theo chiều kim đồng hồ, khiến cho khí càn dần dần hạ xuống. Tốc độ hạ xuống rất chậm, cả quá trình kéo dài suốt hơn hai tiếng đồng hồ. Đây quả là một trải nghiệm cực kì mạo hiểm, anh thực sự không dám tin rằng mình đã được một lần trở thành phi hành gia. Khi có phóng viên đến phỏng vấn vị “anh hùng” to gan lớn mật rằng tại sao lại làm vậy, anh chỉ nói: “**Nếu bạn có một ước mơ, hãy cố gắng làm một điều gì đó cho nó.**”

Sau này, Larry trở thành một nhân vật mà nhà nhà đều biết, người người đều hay, câu chuyện của anh đã truyền cảm hứng cho rất nhiều người, bao gồm cả đạo diễn của bộ phim *Up- Bay lên*.

Mặc dù chúng ta khó có thể mô phỏng theo cách làm của Larry, nhưng câu nói của anh thì chúng ta hãy làm theo:

*Nếu bạn có một ước mơ,
hãy cố gắng làm một điều gì đó cho nó.*

Mỗi chúng ta một khi hết mình phấn đấu và nỗ lực vì giấc mơ, vì cuộc sống trong tưởng tượng của chúng ta, thì giấc mơ chắc chắn biến thành hiện thực.

KHÔNG CẦU HƯ DANH, CHỈ CẦU THỰC HỌC

Hư danh chỉ là một vỏ bọc hào nhoáng ở bên ngoài, nếu không có thực tài, chúng ta chỉ có thể thành công trong phút chốc, chẳng thể nào thành công cả đời. Làm người chờ nên tham cầu quá nhiều. Có lúc phải dám chấp nhận sự cô độc chú tâm theo đuổi công việc mình làm, chỉ khi có thể áp chế đều mức thấp nhất tham vọng cá nhân đối với vật chất và hư danh, bông hoa tinh thần mới có thể bung nở hoàn mĩ.

Có một vị luật sư tuổi trung niên rất có học thức, trải qua cuộc khảo thí kéo dài suốt nhiều năm, cuối cùng ông đã có được những tấm bằng có thể chứng minh cho thân phận cao quý của mình như bằng chứng nhận tư cách luật sư, bằng chứng nhận hành nghề luật sư, bằng chứng nhận trợ lý luật sư cao cấp. Ông vô cùng tự hào nói với mọi người rằng, mình không phải có mỗi dư hanh mà còn có thực tài, dùng tri thức để bồi đắp ba tấc lưỡi của mình, có thể giành phần thắng trong bất cứ phiên tòa nào.

Kì nghỉ hè năm đó, ông về quê săn bắn. Ông bắn trúng một chú chim nhỏ, đáng tiếc là chú chim lại rơi vào trong vườn nhà một bác nông dân. Luật sư thấy rào giậu thấp như vậy, có thể kiêng chân trèo qua, không cần

thiết phải thông báo với chủ nhà, thế là ông lén treo vào và nhặt chú chim nhỏ kia ra. Đúng lúc đó, một bác nông dân lái máy cày xuất hiện, chính là chủ nhân của ngôi nhà này.

Bác nông dân phát hiện có người lén vào trong vườn nhà mình, bèn cảnh giác hỏi: “Anh đang làm gì vậy, có sao lại tự tiện đột nhập vào nhà người khác? Anh muốn làm gì?”

Luật sư cười đáp: “Tôi là luật sư, con chim tôi bắn rơi vào vườn nhà bác, thế nên tôi đành trèo vào để nhặt chứ không hề có ý đồ bất lương gì đâu.”

Bác nông dân cười đáp: “Đây là nhà của tôi, chưa được sự cho phép của tôi mà anh đã lén vào nhà, đây gọi là tự ý đột nhập, là phạm pháp đấy. Anh là luật sư, lẽ nào lại không biết điều này?”

Luật sư đương nhiên là hiểu điều này, nhưng thấy một lão nông dân quèn chẳng có văn hóa lại đòi bàn chuyện pháp luật, ông cảm thấy nực cười, thế là lập tức lôi ra bốn loại bằng mà ông lúc nào cũng mang theo người ra, nói giọng kẻ cá: “Đám nhà quê một cục như các ông, có biết tôi là luật sư nổi tiếng cả nước không hả? Với hiểu biết pháp luật của mình, tôi có thể biến một kẻ có tội thành vô tội cũng có thể khiến một kẻ vô tội phải vào tù đấy. Nếu không cho tôi nhặt con chim kia, tôi sẽ đi tố cáo ông, gán một cái tội rồi cho ông vào tù. Tôi nói được làm được!”

“Tố cáo?” Bác nông dân mỉm cười, “Vừa nghe đã biết anh không phải người vùng này rồi. Anh không biết ở đây chúng tôi có một tục lệ gọi là ‘đá ba lần’ sao, còn bày đặt tố cáo gì chứ?”

Luật sư tò mò hỏi: “Tục ‘đá ba lần’ là sao?”

Bác nông dân cười đáp: “Lấy ví dụ như tranh chấp giữ tôi và anh nhé, bởi vì việc xảy ra trong nhà của tôi, thế nên tôi được quyền đá anh ba cái, sau đó đến lượt anh đá tôi ba cái, tiếp đến tôi lại đá anh ba cái, anh cũng đá tôi ba cái, cứ lần lượt như vậy cho đến khi một người đau không chịu nổi nữa, xin đầu hàng mới thôi. Người nào tuyên bố đầu hàng cũng có nghĩa là đã thua kiện.”

Luật sư thầm nghĩ: “Giải quyết kiện tụng mà không dùng ba tấc lưỡi đẻ biện hộ phải trái, lại dùng cách thức ngu xuẩn, nực cười này, đúng là

khiến người ta mỉm cười đầu óc. Coi như mình thử một lần trải nghiệm phong tục địa phương vậy, dù sao mình cũng tuổi trẻ khỏe mạnh, thi đấu nhau như vậy hẳn cũng không bị thiệt. Lão nông dân kia đã già rồi, chắc chắn không phải là đối thủ của mình.

Thế là luật sư không màng đến logic trong câu nói của bác nông dân, bèn đồng ý nhập gia tùy tục, dùng cái tục lệ quê mùa ‘đá ba phát’ này để giải quyết tranh chấp giữa họ.

Lúc này đây, chỉ thấy bác nông dân bước xuống khỏi máy kéo, đi đến bên cạnh luật sư, khẽ nệ nhất chân đá một phát vào đầu gối của luật sư, khiến ông ngã khụy xuống đất. Cú đá thứ hai nhắm thẳng vào bụng của luật sư, suýt chút nữa khiến cho ông ta mửa cả bữa cơm vừa ăn ban nãy ra. Cú đá thứ ba nhắm vào mông luật sư, khiến ông ta ngã sấp xuống đất, mặt vừa hay “tiếp xúc thân mật” với bãi phân bò dưới đất.

Luật sư run rẩy bò dậy, lấy tay áo lau mặt, gằn giọng nói: “Cứ đợi đấy lão già, giờ đến lượt tôi rồi!”

Bác nông dân cười nói: “Ô không, tôi đã kiệt sức rồi, đành chấp nhận thua vậy. Anh có thể lấy con chim đi. Anh đã giành phần thắng, chúc mừng nhé, luật sư tài ba!”

Vị luật sư bị đá đau tới nỗi mặt đỏ tía tai, nghe vậy không biết làm sao, đứng chết trân tại trận. Nghĩ mãi vẫn không thể hiểu tại sao cả một bò kiến thức trong bụng cùng với mấy tấm bằng chứng nhận mang theo bên người mà chẳng có đất dụng võ.

“Cỏ rêu bờ tường, đâu ngọn trâu nặng, gốc rễ sao nông; Tranh trúc giữa núi, là nhện da dày, ruột lại rỗng không”² – để chỉ những kẻ có hư danh, không có thực tài. Tham cầu hư danh có đôi khi tưởng như sẽ mang lại rất nhiều lợi ích. Nhưng cái lợi đó chẳng qua như gió thoảng mà thôi, không được lâu bền

Kì thực cái “danh” lớn nhất của một người chính
là có được tài năng thực sự và phẩm cách tốt đẹp.

Đó là những điều mà bất cứ hư danh nào cũng chẳng thể đánh đổi
được.

² Nguyên văn chữ Hán: “Tường thượng lu vĩ, đầu trọng cước khinh cẩn đề thiển; Sơn gian trúc tranh, chủy tiêm bì hậu phục trung không.”

KHI BẠN ĐANG HOÀI PHÍ THỜI GIAN, BIẾT BAO NGƯỜI NỖ LỰC PHÂN ĐẦU

Sinh mệnh ai cũng chỉ có một, mỗi ngày ai cũng chỉ có 24 giờ. Để ngày hôm nay trôi đi hoài phí, chẳng khác nào xé bỏ trang quan trọng nhất của cuộc đời.

THỜI GIAN TRÔI ĐI ĐÂU RỒI?

Cách đây không lâu, ca khúc “Thời gian trôi đi đâu rồi?” nổi tiếng toàn quốc, ca từ nhẹ nhàng tinh tế, làm lay động hàng triệu trái tim người khác.

“Cây cỏ thụ trước hiên đâm chồi mới
Thân cây già trong vườn lại nở hoa
Nửa đời người gìn giữ bao chuyện kể
Khẽ vùi cát trong mái tóc bạc già
Đầu chân nhỏ in hằn trong kí ức
Khuôn miệng xinh xúng xính nụ cười
Cả cuộc đời trao tình đến cho anh
Chỉ vì một tiếng thưa cha gọi mẹ
Thời gian đã trôi đi đâu rồi?
Chưa cảm nhận tuổi xuân đã vội già
Sinh con đẻ cái cả đời qua
Trong tâm trí tràn tiếng trẻ cười khóc
Trời gian đã trôi đi đâu rồi?
Vẫn chưa kịp ngắm anh, mắt đã nhòa
Cơm áo gạo tiền nửa đời qua
Chớp mắt chỉ còn nếp nhăn vương trên mặt.”¹

Trong ca từ của bài hát, có thể cảm nhận được tình yêu nồng ấm của tác giả dành cho cha mẹ, cùng với đó là nỗi tiếc nuối, trăn trở khi chứng kiến người thân của mình ngày một già đi. Nhớ lại thường ngày đã đối xử với cha mẹ mình thế nào, quả thực khiến cho nhiều người phải nước mắt lưng tròng.

Thời gian trôi đi đâu rồi? Thời gian đang trôi qua khi chúng ta mê mải theo đuổi những thứ thời thượng, theo đuổi cái gọi là mộng tưởng, theo đuổi cuộc sống ăn chơi bay nhảy... Thời gian trôi đi đâu rồi? Thời gian đang trôi khi chúng ta mải miết chạy theo danh vọng, tiền bạc, quyền lực.

Còn nhớ mỗi lần cha mẹ gọi điện hỏi thăm, chúng ta đã nói những điều gì? Nào là bận học hành, bận làm việc, bận đi chơi với bạn bè, bận họp... Chúng ta có vô số lí do để khỏa lấp đi tình yêu của cha mẹ dành cho chúng ta. Thế nhưng, cái sự “bận” kia cho chúng ta được những gì? Đại đa số mọi người vẫn mãi chỉ là những nhân viên quèn. Xin nghỉ phép một lần, về quê một lần có thể tốn bao nhiêu thời gian của chúng ta? Chỉ vì hư vinh và tham vọng với tiền bạc mà chúng ta năm lần bảy lượt bỏ mặc cha mẹ đang ngày ngày mong chờ chúng ta về nhà.

Kì thực, ngoại trừ tình yêu đối với cha mẹ, thời gian còn lấy đi rất nhiều thứ của chúng ta nữa, đó là tình yêu, là gia đình, là công việc...

An An là nhân viên phụ trách của một công ty quảng cáo, công việc thường ngày vô cùng bận rộn, ngoài việc tiếp đón khách hàng, cô còn phải trực tiếp làm tài liệu quảng cáo, lại còn kiêm quản cả một số việc vặt khác nữa. Do công việc đặc thù không mang tính quy luật, nên ngày nào An An cũng bận luôn chân luôn tay, có rất nhiều kế hoạch riêng vì thế mà bị đảo lộn. Gặp khách hàng, viết tài liệu, nấu cơm là ba việc bắt buộc phải làm hàng ngày, mặc dù bận tới mức thở không ra hơi nhưng hiệu suất của cô vẫn chẳng được cao cho lắm.

Ngày nghỉ ngắn dịp lễ lao động mùng 1 tháng 5, An An đặt ra một loạt kế hoạch cho bản thân: dậy sớm tập thể dục, đến trưa thì học tiếng Anh và vẽ tranh; buổi chiều đọc sách, tìm kiếm một số tài liệu có thể dùng đến trong công việc; đến tối thì nhất quyết không được đụng đến Ipad hay điện thoại.

¹ Dịch giả tạm dịch

Đến khi thực sự bắt đầu, cô mới phát hiện ra thời gian cứ thế thầm thoát trôi qua. 7 rưỡi sáng, cô ấy dậy đúng giờ, vốn định sẽ đi tập thể dục, nhưng lại nghĩ khó khăn lắm mới có một kì nghỉ, sao lại không ngủ nướng thêm chút nhỉ. Đến khi mở mắt lần hai thì đã hơn 10 giờ sáng rồi. Cô nghĩ, dù sao cũng đã muộn như vậy rồi, tập thể dục làm gì nữa. Sau đó cô ấy bắt đầu đánh răng rửa mặt, quét dọn nhà cửa... Đến khi bụng sôi ợ ợ đã là hơn 2 giờ chiều rồi.

“Trời ạ! Sao thời gian trôi nhanh thế cơ chứ! Mình vẫn chưa kịp làm gì...”

Tình huống mà An An gặp phải, cá nhân tôi cũng gặp không ít lần, tôi tin rằng có không ít bạn cũng từng lâm vào cảnh tương tự. Thực ra đây là một kiểu trì hoãn. Khi chúng ta tưởng rằng vẫn còn rất nhiều thời gian, thì thời gian đang âm thầm trôi đi.

Thường ngày, ngoài việc không hoàn thành kế hoạch đã đề ra, điều đáng ghét nhất là bị chậm trễ trong thời gian làm việc. Ví dụ như khi cắp trên yêu cầu chúng ta làm một việc gì đó, mới đầu chúng ta vô cùng tự tin. Một lúc sau đã bắt đầu có ý nghĩ lười nhác; khi có tin nhắn từ bạn bè liền lập tức trả lời, sau đó tán chuyện cả một buổi sáng; khi đứa bạn thân chia sẻ rằng ở nơi nào đó có món rất ngon, liền quay ra thao thao bất tuyệt kể về món này món non; khi thời tiết giao mùa, không muốn đi trung tâm thương mại để shopping lãng phí thời gian, thế là lập tức lên mạng lướt qua mấy trang web của siêu thị, cửa hàng, kết quả là shopping trên mạng còn tốn thời gian hơn cả đi lượn lờ mua đồ trên phố. Đến khi sép hỏi về tiến độ công việc, mới áp a áp úng, không thốt nên lời...

Thời gian trôi đi đâu rồi?

Thời gian đã bị bạn lãng phí từng chút một rồi.

Xin chờ quên rằng có vô số người đang nỗ lực phấn đấu ở những nơi mà bạn không biết. Xin chờ quên rằng, nếu phải than thở thì chẳng thà hãy trân trọng thời gian.

Thời gian sẽ không đứng yên chờ đợi chúng ta,
nó sẽ luôn trôi đi khi chúng ta không hề hay
biết.

Các bạn thân mến, chúng ta vẫn còn rất nhiều việc phải làm, những việc đó có thể là vụn vặt, có thể là quan trọng. Chúng ta không nên giữ nguyên trạng thái của ngày hôm nay, không nên sống ở hôm nay mà lại than thở về quá khứ. Điều chúng ta nên làm là nhìn nhận ngày hôm nay thế nào, nhìn nhận ngày mai ra sao.

Nếu bạn đã đề ra kế hoạch thì hãy thực hiện theo đúng kế hoạch, đây không chỉ là khả năng hành động mà còn là sự nắm bắt thời gian. Nếu bạn muốn đọc một cuốn sách vào cuối tuần, vậy thì hãy đọc đi, đây không chỉ đơn thuần là xem câu chữ, mà là sự hấp thụ văn học, tri thức. Ngày rộng tháng dài trôi qua, sự kiên trì của bạn sẽ kết thành trái ngọt hoàn hảo “Trong bụng một bò thi thư, phong thái bên ngoài át tự thăng hoa². ” Phải biết rằng một người có trí tuệ sẽ không tiếc nuối quá khứ. Người đó sẽ nắm bắt hiện tại để sáng tạo tương lai.

² “Phụ hữu thi thư khí tự hoa.”

AI CŨNG MUỐN LÀM BẠN VỚI MỘT NGƯỜI ĐÚNG GIỜ

Đúng giờ là một phép lịch sự, cũng là yêu cầu cơ bản của đạo đức nghề nghiệp. Giả sử, bạn là sinh viên vừa mới tốt nghiệp đại học, đến muộn ngay trong lần phỏng vấn xin việc. Dù bạn có biện giải ra sao, nhà tuyển dụng cũng sẽ đánh giá bạn là một người thiếu khả năng quản lý bản thân, cũng đồng nghĩa với việc thiếu đi tố chất để trở thành một nhân viên chuyên nghiệp. Rất có thể bạn sẽ phỏng vấn thất bại. Có lẽ bạn bao biện rằng “Thường ngày tôi không như vậy, tôi vốn rất đúng giờ.” Xin lỗi nhé, chẳng ai muốn nghe những lời như vậy đâu.

Vài ngày trước, tôi đặt mua bánh ngọt ở trên mạng, họ hẹn 5 giờ sẽ mang đến, nhưng đợi mãi đến năm giờ rưỡi mà nhân viên giao bánh vẫn chưa tới. Trong khi lúc đó tôi có việc sắp phải đi rồi, đành gọi cho nhân viên giao bánh và bảo anh ta mang thẳng đến nhà hàng. Địa chỉ nhà hàng cách tiệm bánh không xa. Đến nhà hàng, tôi vẫn chưa thấy nhân viên giao bánh đâu. Tôi lại gọi điện lần nữa, hỏi tại sao bánh vẫn chưa giao đến, đầu dây bên kia nói sắp sửa đến rồi. Tôi hỏi “sắp” là bao lâu? Anh ta ấp a ấp úng, nói rằng khi nào đến sẽ gọi cho tôi. Nghe vậy tôi lập tức nổi trận lôi

định, mắng anh ta một trận và bảo không phải mang bánh đến nữa, tôi muốn đòi lại tiền. Bánh ngọt hẹn 5 giờ giao đến, bị trễ cả tiếng đồng hồ, lại không biết khi nào mới đến? Quả thật làm việc không nghiêm túc, không có trách nhiệm với khách hàng.

Lại nhớ câu chuyện về nhà triết học người Đức – Immanuel Kant. Ông là một người hết sức đúng giờ. Một năm nọ, Kant muốn đến thị trấn Poffin để thăm người bạn già William của mình. Thế là ông bèn viết một bức thư cho William, nói rằng mình sẽ đến đó trước 11 giờ sáng ngày 5 tháng Ba. William đáp thư rằng ông nhiệt liệt hoan nghênh.

Ngày 4 tháng Ba, Kant đến thị trấn Poffin. Để có thể đúng giờ hẹn, sáng sớm ngày thứ hai ông thuê một cỗ xe ngựa để đi đến nhà William.

Ngài William sống trong một nông trường cách thị trấn mấy chục cây số. Giữa thị trấn và nông trường có một con sông, Kant phải băng qua cầu để sang sông. Nhưng khi đến bờ sông, người phu xe bỗng dừng lại, nói với Kant rằng “Thưa ngài, rất xin lỗi, chúng tôi không thể qua cầu, cầu bị hỏng rồi, nếu có đi qua sẽ rất nguy hiểm.”

Ngày Kant đành phải xuống xe, nhìn chiếc cầu bị gãy một đoạn ở giữa, ông biết rằng đúng là không thể đi qua được. Lúc này đang độ đầu xuân, sông tuy không rộng lắm nhưng nước chảy rất siết. Kant nhìn đồng hồ thì đã hơn 10 giờ rồi, ông sốt ruột hỏi: “Gần đây còn có chiếc cầu nào khác không?”

Phu xe đáp: “Có thưa ngài. Ở phía thượng du có một cây cầu, cách đây khoảng 10 cây số.”

Kant hỏi: “Nếu chúng ta đi qua chiếc cầu đó thì với tốc độ bình thường phải mất bao lâu mới đến được nông trường?”

“Nhanh nhất cũng phải 40 phút.” Phu xe đáo lời. Vậy thì Kant vẫn không thể đến kịp thời gian đã hẹn trước.

Nghĩ vậy, Kant vội chạy đến một nông trại cũ kĩ ở gần đó, nói với nông phu rằng: “Xin hỏi, căn nhà này có bán không?”

Nông phu nghe ông hỏi vậy, giật mình hỏi lại: “Nhà của tôi vừa cũ kĩ vừa tiêu điều, đã vậy đất nơi đây cũng chẳng tốt gì, ngài mua căn nhà này làm gì?”

Kan nói: “Anh không cần biết tôi làm gì, chỉ cần trả lời là có đồng ý bán hay không?”

“Đương nhiên đồng ý rồi, 200 franc là đủ.” Nông phu hào hứng đáp.

Kant không do dự móc tiền ra trả, nói với nông phu rằng: “Nếu anh có thể dỡ gỗ từ căn nhà này và sửa xong cây cầu kia trong vòng 20 phút, tôi sẽ trả căn nhà này lại cho anh.” Nông phu một lần nữa giật mình kinh ngạc, nhưng vẫn chạy đi gọi con trai mình và kịp thời sửa xong cây cầu kia.

Cuối cùng cỗ xe ngựa đã bình an qua được cây cầu. Đúng 10 giờ 50 phút, Kant đến trước cửa nhà người bạn già William của mình. Người bạn già bấy lâu đợt suýt ở cửa, trông thấy Kant thì cười lớn nói: “Ông bạn thân mến của tôi vẫn đúng giờ như xưa.”

Kant và người bạn già có một khoảng thời gian vui vẻ bên nhau, nhưng ông không hề đề cập đến việc để qua cầu và đến đúng giờ hẹn, ông đã phải mua đứt một căn nhà. Sau này, William mới biết được việc này từ người nông phu kia, ông ấy viết một bức thư gửi cho Kant nói rằng. Việc hẹn gặp giữa những người bạn thân không cần phải nhọc tâm tốn sức như vậy, dù muộn một chút cũng có thể thông cảm được, huống hồ là gấp phải chuyện ngoài ý muốn. Nhưng Kant thì vẫn cho rằng đến đúng hẹn là điều bắt buộc, bất luận đối với bạn bè hay người lạ.

Đúng giờ là một đức tính vô cùng tốt đẹp. Những người biết trân trọng thời gian thì không chỉ chú ý để không lãng phí thời gian của mình, mà cũng chú ý để không lãng phí thời gian của người khác. Quản lý tốt thời gian của bản thân sẽ giúp cho chúng ta có thể ứng phó một cách nhẹ nhàng, thành thạo cho dù phải làm bất cứ điều gì đi nữa. Một người biết tôn trọng giờ giấc tất sẽ nhận được sự tôn trọng của người khác.

Khi trở thành một người biết tôn trọng giờ giấc, chúng ta không chỉ nhận được sự tôn trọng của người khác, mà còn để lại ấn tượng sâu sắc trong họ. Chúng ta cũng phải ghi nhớ rằng trong các hoạt động như gặp mặt, hội đàm, họp mặt... đều phải đến đúng giờ. Tham gia tiệc chiêu đãi, yến tiệc cũng phải đến đúng hẹn hoặc có thể đến chậm tối đa 2-3 phút. Đối với những buổi tiệc long trọng hoặc mang tính chính thức thì tuyệt đối không được đến muộn. Khi tham gia hội nghị hoặc tham dự buổi văn nghệ

thì nên đến trước giờ tổ chức. Nhất định phải dự trù một khoảng thời gian tương đối lớn cho bản thân, bởi có quá nhiều điều ngoài ý muốn có thể xuất hiện, ví dụ như xe đến muộn, đợi thang máy lâu... Dù thế nào cũng nhất định phải chuẩn bị đầy đủ thời gian.

Chẳng phải mọi người thường có câu cửa miệng: “Thời gian chính là tiền bạc”, “Thời gian chính là tính mệnh” hay sao? Nếu đã biết thời gian trân quý như thế, thì việc đúng giờ lại càng quan trọng hơn.

Nếu bạn thực sự không thể đến đúng giờ, hãy mua một chiếc đồng hồ đeo tay để bắt cứ lúc nào cũng có thể nhắc nhở thời gian cho bản thân.

Thành thật giữ chữ tín không chỉ là một phẩm chất tốt đẹp, nó còn là một nguyên tắc làm người cẩn bǎn.

BẠN CÓ THỂ DÙNG CHÂN, NHƯNG THỜI GIAN SẼ KHÔNG CHỜ ĐỢI

Có nhiều người nói với tôi rằng: “Thời gian sẽ không đợi ai, có những việc nếu không làm bây giờ thì sẽ chẳng có cơ hội làm nữa.” Nhà văn nổi tiếng của Trung Quốc, Lô Tân từng nói rằng: **“Lãng phí thời gian của bản thân đồng nghĩa với việc tự sát một cách chậm rãi, lãng phí thời gian của người khác đồng nghĩa với việc giết người cướp của.”**

Tôi có một đồng nghiệp tính cách rất khép kín, chưa cần nói đến việc chủ động liên hệ với khách hàng, ngay cả trong giao tiếp giữa các đồng nghiệp với nhau, giọng của anh ấy lúc nào cũng lí nháy lí nhí.

Một lần nọ, để rèn cho anh ấy hoạt bát hơn đôi chút, cấp trên quyết định bắt anh ấy gọi điện thoại mời khách hàng tham gia buổi tiệc cuối năm của công ty.

Nhận nhiệm vụ, anh ấy bắt đầu vò đầu bứt tai, do dự, băn khoăn mãi rồi liệt ra không dưới 10 khả năng, ví dụ như: khách hàng đang bận, khách hàng thẳng thừng từ chối, khách hàng không kịp nhận điện thoại của mình, khách hàng đang bực dọc vì chuyện gì đó rồi trút giận lên mình... Cứ như vậy, anh ấy nghĩ mất cả buổi sáng. Khi đã chuẩn bị xong xuôi, anh hít một hơi sâu và cầm điện thoại bấm số đầu tiên trong danh sách, đầu dây bên kia vang lên: “Xin chào quý khách, số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...” Anh ta mừng húm: May sao! Giá mà tất cả khách hàng đều không liên lạc được thì tốt biết mấy!

Các cuộc gọi tiếp theo, có người từ chối, có người đang bận, có người tắt máy, có người không thể gọi được. Sang đến ngày thứ hai, cấp trên hỏi rằng mọi việc tiến triển đến đâu rồi, anh ta bèn kể lại đầu đuôi. Cấp trên gần giọng nói: “Vậy cậu tiếp tục gọi cho tôi! Đến khi nào gọi được thì thôi!”

“Vâng...” Anh ấy tiu nghỉu đáp.

Anh ấy ra khỏi phòng, cấp trên lắc đầu chán nản, rồi bảo thư kí đi viết thư thông báo. Nếu đặt tất cả hi vọng vào anh ta thì sẽ có rất ít khách hàng đến dự tiệc cuối năm... Mãi đến khi tôi rời khỏi công ty, anh chàng đồng nghiệp khốn khổ kia vẫn chẳng có chút thay đổi gì.

Trạng thái “tạm dừng chân” của anh ấy thực chất chỉ để che đậy sự căng thẳng của bản thân, tránh né cảm giác khó xử khi phải giao tiếp với người khác. Thế nhưng bây giờ bạn lãng phí thời gian, thì sau này át phải dùng thời gian để bù đắp, thời gian vốn chẳng chờ đợi một ai. Đợi đến khi bạn nhắc máy lên và gọi cho khách hàng, chưa chắc khách hàng đã có thời gian.

Kéo dài thời gian không chỉ làm lỡ dở công việc, mà còn khiến chúng ta mất đi cơ hội. Ước mơ cũng vậy, nếu bây giờ không thực hiện thì sau này cơ hội để thực hiện sẽ càng xa vời hơn.

Mỗi người một ngày đều chỉ có 24 giờ. Tại sao có những người ngày qua ngày có thể xây đắp con đường thành công của mình, trong khi có những người hết ngày này qua ngày khác vẫn chẳng có gì trong tay? Cốt lõi nằm ở việc sử dụng thời gian như thế nào – đó là điều làm nên sự khác biệt căn bản giữa bạn và người khác.

“Truyền thuyết đất Thục” là tên một nhà hàng nổi tiếng ở Trung Quốc, hiện tại họ đã mở khoảng 7-8 chi nhánh trên toàn quốc, mục tiêu tương lai của chủ Nhậm Tuyền là mở được 20 chi nhánh. Khi vừa tốt nghiệp đại học, có lần đến chơi nhà bạn, anh ta được ăn món cá cay và vô cùng thích thú, thế là từ đó anh ta bắt đầu ấp ủ kế hoạch mở một nhà hàng của riêng mình. Mới đầu, quán của anh ấy chỉ có vài chiếc bàn, vài cái ghế, sau đó dần dần mở rộng quy mô. Khi kể về kinh nghiệm lập nghiệp của bản thân. Nhậm Tuyền nói một cách kiên định rằng, thực ra **chỉ có một chút kinh nghiệm mà thôi, đó là có ý tưởng thì lập tức làm ngay, không tì hoãn, không nghĩ ngợi quá nhiều.**

Quả vậy, nếu chúng ta lúc nào cũng viện những cái cớ như “chẳng có thời gian để làm”, “sau này làm cũng được”, thì sau này chắc chắn không làm được. Khi làm một việc gì đó thì phải giống như lời của Nhiệm Tuyền, hễ có ý tưởng phải bắt tay hành động ngay.

Ngoài sự trì hoãn, còn có rất nhiều yếu tố khác nhau khiến chúng ta tạm ngừng bước chân, lãng phí thời gian. Hãy thử xem những biểu hiện dưới đây, xem bạn đã từng như vậy chưa:

Hễ có cơ hội là lại than thở với người khác.

Cứ phải đi làm rồi tan làm vào quãng thời gian cao điểm. Nếu sắp xếp thời gian khác, có lẽ đã không tắc đường đến vậy.

Soi mói cuộc sống, soi mói đồng nghiệp, soi mói lãnh đạo, soi mói các ngôi sao trong showbiz.

Hễ người khác cầu cạnh sự giúp đỡ lại lập tức bỏ dở công việc đang làm.

Xem ti-vi, cày phim ảnh...

Lúc nào cũng lưỡng lự, do dự, làm gì cũng muốn hỏi ý kiến của người khác.

Lãng phí phần lớn thời gian để chơi điện tử.

Có thói quen ba hoá khoác lác trước mặt người khác mà chẳng bao giờ thực hiện điều gì.

Tham gia những buổi tụ tập vô nghĩa.

Nấu cháo điện thoại.

Thích đến những buổi luận đàm, chuyền tay nhau những mẩu giấy buôn dưa lê...

Đôi khi có lãng phí thời gian hay không, điều cốt lõi không nằm ở việc bạn đang làm gì, mà nằm ở việc bạn không nên làm gì.

Mỗi người từ thời khắc được sinh ra đã bắt đầu phải chạy đua với thời gian rồi. Ai cũng nói rằng thời gian trôi đi quá nhanh, không tài nào bắt kịp... Thực ra bởi bạn chạy quá chậm mà thôi. Hãy nhìn những người bạn thân và bạn học đã cùng bạn lớn lên từ nhỏ, mới biết được những năm qua bạn đã nỗ lực hay chưa.

Chuyện Thỏ và rùa cho chúng ta hiểu được rằng thông minh hay ngu dốt không phải là điều kiện tiên quyết để dẫn đến thành công. Chỉ có sự kiên trì, cùng với sự nắm bắt thời gian mới có thể giúp chúng ta chiến thắng ván cờ cuộc đời.

SỐNG TRONG “SỰ TRỌN VẸN CỦA NGÀY HÔM NAY”

Mỗi lần khởi hành đi đâu đó, tôi lúc nào cũng chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng đến nơi, quên băng mắt quang cảnh tươi đẹp dọc đường. Mãi cho đến lần gặp được một đôi vợ chồng già, tôi mới nhận ra phong cảnh trên đường chúng ta tuyệt nhiên không nên bỏ lỡ.

Đôi vợ chồng già khoảng 75 tuổi, kết hôn đã nửa thế kỉ. Để tỏ chúng một “đám cưới vàng” ý nghĩa cho cha mẹ, con cái quyết định đặt vé du lịch cho hai người. Trên đường đi, họ kể chuyện cũ, những du khách khác cũng chăm chú lắng nghe.

Bác trai hỏi hởi nói: “Kết hôn bấy nhiêu năm rồi mà tôi chẳng đưa được bà ấy đi đâu ngắm cảnh, ăn của ngon vật lạ, đây chính là sự tiếc nuối

lớn nhất của tôi.” Bác gái nghe vậy hai mắt nhòa lệ, mỉm cười nói: “Ông già này... Nói ra như vậy làm gì chứ.”

“Nếu chẳng phải... Ây dà, không nói chuyện này nữa. Mặc dù bây giờ tuổi tác đã cao, nhưng chúng ta cũng phải đi cho trọn vẹn những năm tháng cuối đời này.”

Tôi không biết họ trải qua những gì, nhưng chữ “trọn vẹn” mà bác ấy nói đánh mạnh vào cảm xúc của tôi. Họ đều đã ở tuổi xế chiều, nói một cách khó nghe là sống được năm nào biết năm đó. Sự trọn vẹn mà họ nói ra phải trả giá bằng những năm tháng đã qua đi và bằng cả những gì thanh xuân đã hoài phí.

Chúng ta còn rất trẻ, thời gian nói nhiều thì là nhiều, nói ít thực cũng ít. Đừng để đến tuổi xế chiều mới bắt đầu hiểu ra rằng phải nắm chắc hiện tại, tận dụng hiện tại. Hiện tại luôn là một đi không trở lại, không phải quá khứ cũng chẳng có ngày mai. Hà có gì chúng ta lại phó mặc hiện tại cho những điều mơ hồ vô định? Ai viết ngày mai có đến không?

Tôi từng nghe không ít người nói “Sau này mình sẽ...”, “Sau này mình nhất định sẽ...” Thế nhưng nếu không làm ngay từ bây giờ, làm sao “sau này” bạn có thể đạt được điều gì đó?

Chặng đường mang tên cuộc sống trông thì có vẻ rất dài, nhưng kì thực lại ngắn ngủi.

Nhà thơ chủ nghĩa lãng mạn trú danh Percy Bysshe Shelley từng viết rằng: **“Quá khứ thuộc về tử thần, tương lai thuộc về chính ta.”** Cho dù trong quá khứ cuộc sống của bạn thật hoành tráng hay chỉ bình phàm, điều đó đều không quan trọng, huống hồ chúng ta không phải là vị thần thời gian, có thể xuyên không tùy theo ý muốn. Chúng ta càng không phải là người ngoài hành tinh, có thể nhìn thấy trước tương lai. Điều duy nhất chúng ta có thể làm là: **Nắm chắc hiện tại! Nắm chắc hiện tại, mới có thể nắm chắc chiếc lá bàn tương lai.**

Có một sinh viên của trường Y khoa Tổng hợp Monterey nước Anh lúc nào cũng băn khoăn lo nghĩ, bởi cậu không nhìn thấy tia hi vọng nào của tương lai. Trong cuộc sống hằng ngày, cậu luôn cảm thấy hỗn độn, mơ hồ và thường lo rằng mình sẽ không thể vượt qua các kì thi, không biết bản thân phải làm gì. Mỗi sáng khi mở mắt tỉnh dậy, những gì cậu nhìn

thấy chỉ toàn là nỗi tuyệt vọng với cuộc sống. Thế nhưng cậu ấy luôn thi tốt các môn, cũng chưa từng gặp phải việc gì quá đỗi gian nan. Mùa xuân năm 1871, chàng sinh viên trẻ đọc được một cuốn sách, những điều viết trong đó làm cho cậu bừng tỉnh: Đừng dõi theo quang cảnh mơ hồ phía xa. Hãy theo đuổi những điều trong tầm với.

Cậu bỗng chốc tìm được hi vọng với cuộc sống. Cậu ấy chưa từng biết rằng cuộc sống lại đáng kể kì vọng đến vậy. Cậu bắt đầu tận hưởng mọi thứ trong hiện tại, giúp cho vận mệnh của mình dần dần thay đổi. Sau này, chàng sinh viên đó đã sáng lập nên Đại học John Hopkins, ngôi trường nổi tiếng trên toàn thế giới, trở thành giáo sư Học viện Y khoa của Đại học Oxford. Đây thực là một bước nhảy vọt của vận mệnh.

Vài chục năm sau, ông có một bài thuyết giảng ở Đại học Yale. Ông nói: “Người ta thường nói rằng, chắc hẳn tôi có bộ óc khác với người thường, thực sự không phải vậy. những bạn bè thân thiết của tôi đều biết rằng não bộ tôi vô cùng bình thường. Vậy **bí quyết thành công của tôi là gì? Cá nhân tôi cho rằng đó là tôi sống trong sự trọn vẹn của ngày hôm nay.**”

“Thưa, ‘sự trọn vẹn của ngày hôm nay’ nghĩa là gì?” Một sinh viên giơ tay hỏi.

Ông mỉm cười giải thích: “Hãy tưởng tượng cuộc đời giống như một con thuyền, đương nhiên, cuộc đời đẹp hơn con thuyền rất nhiều.

Hải trình của một con thuyền là bao xa?

Tôi không biết.

Hải trình của mỗi người có lẽ cũng khác nhau.

Hải trình dù ngắn hay dài, các bạn đều phải nặm vững bánh lái, đó chính là cách tốt nhất để chúng ta có thể sống trong ‘sự trọn vẹn của ngày hôm nay’. Các bạn phải nhớ ngày hôm qua ở ngoài cửa, để tương lai bước vào hôm nay.”

Ý của ông không phải là chúng ta không nên nỗ lực vì tương lai. Tuyệt đối không phải vậy. Điều ông muốn nói: **Cách tốt nhất để chuẩn bị cho ngày mai chính là hãy nắm vững hiện tại, làm tốt nhất những gì của ngày hôm nay.**

Người đó rốt cuộc là ai? Đó chính là William Osler. Sau khi ông qua đời, hậu thế ghi lại hành trình cuộc đời ông trong hai cuốn sách dài 1460 trang.

Tôi từng đọc được một câu rất hay trong một cuốn sách: “Chỉ khi làm tốt từng việc trước mắt, chúng ta mới có thể làm được nhiều việc hơn.” Nếu mãi vẫn không thể tập trung toàn bộ tâm trí và sức lực vào một việc, thì chúng ta sẽ rất khó làm tốt công việc đó.”

Một ngày nọ, một tiểu hòa thượng đến một ngôi chùa, phuơng trượng liền sắp xếp cho cậu công việc chặt cùi và gánh nước. Tiểu hòa thượng trong lòng thầm nghĩ: “Mình đến để là để lĩnh ngộ đạo lí của Phật gia, sao phuơng trượng lại bắt mình làm việc vặt như vậy?” Thế nhưng do còn ngại và tôn trọng phuơng trượng nên tiểu hòa thượng không nói nǎng gì.

Mới đầu tiểu hòa thượng tưởng rằng mình chỉ cần làm một hai tháng là đủ, nào ngờ phải làm liền hai năm. Trong hai năm đó, cậu chưa từng được đến thiền phòng để đọc sách, nói gì lĩnh ngộ đạo lí.

Cuối cùng đến một ngày, tiểu hòa thượng không chịu nổi nữa, cậu hậm hực đến gấp phuơng trượng để hỏi cho ra nhẽ: “Con đến để lĩnh hội triết lí của nhà Phật, chứ đâu phải đến để làm việc vặt. Làm việc vặt đà đành, ngoài còn bắt con làm suốt hai năm, hai năm đã đành, ngài vẫn chưa hề dạy cho con điều gì cả! Những việc chẳng hề liên quan đến thần phật này, con chẳng làm nữa đâu!”

Tiểu hòa thượng nói liền một mạch, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng vì tức giận. Phuơng trượng nghe xong cười hiền từ: “Ngay cả việc nhỏ con cũng làm chưa được, sao ta có thể trông đợi con lĩnh hội được Phật học? Những việc trước mắt làm không xong, há có thể mong đợi tương lai làm nên đại sự? Con à, chó nên nhất tâm trông đợi những điều xa xôi mờ mịt.”

Nói xong, phuơng trượng chậm rãi bước đi. Khi ra, ông vẫn không quên đóng cửa thiền phòng. Tiểu hòa thượng phút chốc tinh ngộ. Đúng vậy, những việc trước mắt còn làm chưa tốt, vậy sao có thể làm được những việc khác đây. Giống như phuơng trượng, tiện tay đóng cửa thiền phòng đã trở thành một thói quen, thói quen này nếu không phải đã thực hiện rất nhiều thì sao có thể trở nên tự nhiên đến vậy.

Kể từ hôm đó, tiểu hòa thượng không còn oán thán gì nữa. Cậu bắt đầu cặm cụi, chăm chỉ làm tốt từng việc được giao. Nhiều năm trôi qua, tiểu hòa thượng năm nào trở thành một bậc cao tăng vang danh khắp nơi.

Nhiều khi chúng ta giống như tiểu hòa thượng, làm việc gì cũng muốn nhanh chóng có kết quả, vô tình bỏ sót những chi tiết quan trọng nhất. Chúng ta không nên chỉ trông đợi tương lai xa vời, hãy nhìn nhận mọi điều trước mắt. Dương nhiên điều đó không có nghĩa là không lên kế hoạch cho tương lai, chỉ là không nên lãng phí thời gian, công sức và cuộc đời vào những viễn cảnh mơ hồ, vô nghĩa.

Bất luận bây giờ bạn đang làm gì, theo đuổi công việc gì, hãy nắm chắc thực tại. Làm tốt công việc đang làm cũng được, dùng bữa cùng gia đình cũng được, nhưng chớ lãng phí ngày hôm nay.

Chỉ khi sống ở thực tại, chúng ta mới có được hi vọng để tạo dựng tương lai.

10.000 GIỜ ĐỒNG HỒ - CON ĐƯỜNG ĐI TỪ BÌNH THƯỜNG ĐẾN PHI THƯỜNG

Trong cuốn *Những kẻ xuất chúng*, tác giả của hàng loạt sách best-seller Malcolm Timothy Gladwell đã từng đề cập “Thiên tài trong mắt mọi người sở dĩ trở nên vô cùng phi phàm không phải bởi họ bẩm sinh đã là một siêu nhân, mà bởi họ chấp nhận nỗ lực đến cực độ để vượt qua tất cả những người khác. Kì thực, chỉ cần trải qua 10.000 giờ luyện tập thì bất cứ người bình thường nào cũng trở nên phi thường.”

Đây chính là “Định luật 10.000 giờ” nổi tiếng. **10.000 giờ là khái niệm gì? Nói một cách đơn giản chính là bạn luyện tập, nâng cao trình độ trong công việc hay sở thích của bạn đều đặn 3 giờ đồng hồ mỗi ngày, duy trì trong suốt 10 năm.**

Một nhà tâm lí học người Hungary cũng rất tin tưởng “Định luật 10.000 giờ”, ông tin rằng chỉ cần có phương pháp tốt thì bất cứ ai cũng có thể trở nên phi thường. Để chứng minh cho giả thuyết của mình, ông lựa chọn cho con gái học bộ môn cờ tướng quốc tế. Nhiều năm trôi qua, ba người con gái của ông đều đã trở thành những cao thủ thực sự trong làng cờ tướng quốc tế - họ chính là ba chị em nhà Polgár. Trên thực tế, ba chị em họ vốn không thích cờ tướng, song kết quả mà nhà tâm lí học người Hungary mong muốn chính là: Một người cho dù không cảm thấy hứng thú với một lĩnh vực nào đó, nhưng chỉ cần trải qua sự huấn luyện và kiên trì suốt 10.000 giờ đồng hồ, chắc chắn họ sẽ trở thành nhân vật “có số má” trong lĩnh vực đó.

Trước đây, theo quan niệm truyền thống, mọi người dường như rất tôn sùng chữ “khổ”, luyện tập khổ cực từ đông đến hè, thậm chí còn búi tóc treo đầu xà. Nhưng giờ đây sự lí giải đối với chữ “khổ” đã khác biệt rất nhiều so với ngày xưa. Với “Định luật 10.000 giờ”, chỉ cần kiên trì thực hiện là được, không cần phải khiến thân thể và tâm trí của mình “chịu tội”.

Chị Tinh – cấp trên trực tiếp của tôi thực sự là một người phụ nữ siêu phàm. Luận về năng lực thì có lẽ chị không quá xuất sắc, nhưng sự kiên trì bền bỉ đến cùng của chị, chúng tôi không ai là không phục.

Bất luận đi làm vất cả bận rộn ra sao, chị Tinh vẫn đều đặn dành ra hai tiếng đồng học sau giờ làm để đọc sách, viết cảm nghĩ của riêng mình. Cho đến giờ chị đã duy trì thói quen này được bảy năm. Trong bảy năm, chị Tinh xuất bản bốn cuốn sách và có hàng trăm ngàn lượt follow trên các mạng xã hội cá nhân của mình. Chị Tinh dùng chính những kinh nghiệm của mình để diễn dịch “Định luật 10.000 giờ”. Trong cuộc sống, quả thực rất hiếm người có thể kiên trì làm một việc gì đó tới 10.000 giờ đồng hồ như chị.

Nhiều năm trước, khi vẫn còn học đại học, tôi cả ngày chỉ biết lên lớp, đến thư viện và nhiệt tình tham gia các hoạt động đoàn đội. Hai năm đầu, không chỉ không có mục tiêu, phương hướng cụ thể, mà tôi cũng chưa từng nghĩ đến việc hoạch định cho cuộc sống tương lai. Cho đến năm thứ tư đại học, quyết định lên nghiên cứu sinh, tôi mới thực sự phân bổ thời gian để sắp xếp những công việc cần làm mỗi ngày.

Cho đến giờ phút này, tôi vẫn còn nhớ rõ bảng kế hoạch đó.

Từ 6 giờ 30 đến 23 giờ, mỗi một mốc thời gian đều có những lịch trình học tập khác nhau. Ví dụ 6 giờ dậy, 6 giờ 30 đến 7 giờ 30 học từ vựng trong vòng một tiếng, thời gian còn lại dùng để học Toán. Ăn cơm trưa xong sẽ dành một tiếng đồng hồ để đọc những cuốn sách mà mình thích. Thời gian còn lại dùng để học tiếng Anh, buổi tối thì tổng kết và đánh giá ngày học tập đó.

Sau khi có một kế hoạch chi tiết, tôi bắt đầu nghiêm túc thực hiện. Chỉ sau vài tháng, kết quả thi nguyên cứu sinh của tôi đã vượt lên dẫn đầu. Và rất nhiều năm sau đó, mặc dù vẫn làm việc theo phương thức đó, nhưng tôi vẫn không thể đạt được trạng thái giống như hồi học thi nghiên cứu sinh. Giờ đây nghĩ lại, bản thân mình hồi đó thực là siêu phàm, một ngày có thể duy trì trên 12 tiếng học tập với hiệu suất cao.

Tôi của ngày hôm nay cũng nhờ những ngày tháng ấy mà biết trân trọng thời gian, không ngừng luyện rèn. Ngoài công việc ra, mỗi ngày đều có thể làm những việc mình hứng thú. Tập thể dục ngày hai lần. Nghiên cứu những bài viết nổi tiếng. Tập tành viết lách. Cuối tuần sẽ đọc những cuốn sách yêu thích. Bất luận thế nào, tôi cũng phải thừa nhận rằng mình lười biếng hơn so với ngày xưa, nhưng có thể khẳng định một điều, để có thể từ bình thường trở nên phi thường, thực sự chỉ có cách không ngừng kiên trì mà thôi.

Có câu tục ngữ rất thú vị

“Thê gian này không có chuyện gì khó, chỉ sợ con người không dám vượt qua.

Cho dù điều kiện ngoại tại của mỗi người có sự khác biệt, nhưng vẫn hoàn toàn có thể đạt được thành công.

Trong thời đại tràn ngập những ước mơ như bây giờ, tâm hồn chúng ta thường xuyên được bồi bổ bằng món canh gà bồ dưỡng mang tên ước mơ, thường xuyên đọc được những câu chuyện mang tính khích lệ, động viên của người khác... Nhưng cùng lúc đó, chúng ta cũng cần trở nên mạnh mẽ hơn. Nếu phải trở thành độc giả dõi theo ước mơ của người khác,

chẳng thà hãy tích cóp những khoảng thời gian rảnh rỗi, dùng để đầu tư cho mơ ước của chính mình.

Đương nhiên, con số đó có thể kéo dài một chút, là 10.000 giờ đồng hồ, cũng có thể là 20.000 giờ đồng hồ. Cho dù thế nào, chỉ cần có thể kiên trì đến một khoảng thời gian nhất định, chúng ta hoàn toàn có thể trở nên tài giỏi trong bất cứ công việc hay lĩnh vực nào.

BẮT ĐẦU HÀNH TRÌNH, HẾT MÌNH ĐI ĐẾN

Hồi mới đi học, thầy cô thường dạy chúng ta rằng “phải chăm chỉ học hành”; đến khi tốt nghiệp, cha mẹ lại dặn dò chúng ta “phải chăm chỉ làm việc”; đi làm, cấp trên và đồng nghiệp nhắc nhở chúng ta “phải chú ý đến từng chi tiết”... Cho dù là trong lời nói hay trong ánh mắt của họ, chúng ta đều có thể nhìn thấy sự kì vọng lớn lao và sự đốc thúc phải làm mọi việc một cách hết mình.

Có người nói rằng trong thế kỷ XXI, con người đang không còn *dụng tâm* làm việc nữa, mà là đang *dụng gan, dụng phổi*. Nếu bạn vẫn chưa *dụng tâm* chăm chỉ, thì nguy cơ có thể đến bất cứ lúc nào.

Ở thị trấn Austin, bang Pennsylvania của Mỹ, do người phụ trách xây dựng công trình đê bao không sử dụng đá làm móng đúng theo thiết kế ban đầu, khiến đê bao bị sạt lở, phút chốc thị trấn chìm trong biển nước, rất nhiều người thương vong.

Những sự kiện tương tự như vậy bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra ngay cạnh chúng ta. Và nguyên nhân dẫn đến tất cả những điều đó hoàn toàn không phải vì độ khó của công trình hay do những vấn đề hóc búa khác trong kỹ thuật, đó chỉ đơn giản là do sự lơ đãng nhất thời, đại khái qua loa, rõ ràng người thực hiện chỉ “*dụng tay*” chứ không hề “*dụng tâm*” làm việc.

Một bác thợ mộc già có tay nghề lão luyện đang chuẩn bị nghỉ hưu, muốn trở về sống vui vầy cùng vợ và con cái. Ông chủ không nỡ để bác ra đi, nhưng đúng là bác tuổi giờ đã cao. Trước khi đi, ông chủ muốn bác xây

nốt một căn nhà nữa, bác thợ mộc vui vẻ đồng ý. Nhưng trong quá trình xây dựng, mọi người ai cũng nhận ra rằng bác thợ mộc đã không dụng tâm làm việc nữa, lúc nào cũng muôn sớm trở về đoàn tụ với gia đình. Nhà được xây xong, ông chủ đưa chìa khóa nhà giao cho bác thợ mộc, mỉm cười nói: “Đây là căn nhà dành tặng bác! Hãy coi đó là món quà tôi tặng bác về hưu.”

Trời ạ, thì ra căn nhà là của mình! Nhưng lại là một căn nhà mà chính bàn tay mình xây dựng cầu thả, qua loa. Bác thợ mộc cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Cuộc sống quanh chúng ta, những người như bác thợ mộc kia chẳng phải ít. Họ xây dựng “ngôi nhà đời mình” vô tâm, qua quýt, gấp chuyện gì cũng không chịu dụng tâm, trong thời khắc quyết định cũng không muốn dốc toàn bộ sự nỗ lực của bản thân. Đến khi tỉnh ngộ thì đã bị nhốt trong “căn nhà cầu thả” do chính tay mình dựng nên. Hãy rút ra bài học từ bác thợ mộc kia nhé.

Bất cứ công việc nào, chỉ cần chúng ta toàn tâm dốc sức thì không gì là không thể thực hiện, không gì là không thể làm tốt. làm việc có tâm, sống có tâm, đối xử với bạn bè có tâm, xử lí có tâm với từng chuyện nhỏ nhặt trong cuộc sống... Khi thực sự có tâm, bạn sẽ phát hiện ra rằng mỗi một câu chuyện xảy đến quanh bạn đều trở nên có ý nghĩa, trở nên thật đẹp đẽ.

Câu chuyện của bác thợ mộc có khiến bạn liên tưởng đến chính mình không? Hẳn bạn đã từng dốc toàn bộ tâm sức để xây dựng “căn nhà” của mình, chỉ là bạn không kiên trì đến phút cuối. Bởi lẽ bạn còn suy xét đến hiện thực, suy xét đến sự kì vọng mà người thân dồn lên vai bạn, lo lắng rùng rợn liệu mình có quá ích kỉ hay không... Thế nên bạn chẳng thể thành công.

Hãy nhìn ra xung quanh, những người thanh công, có ai là chưa từng dốc hết sức, dám làm những chuyện bị coi là “ích kỉ”? Sở dĩ họ có thể thành công chính là bởi họ dám làm những điều người khác không dám làm, kiên trì những điều người khác không thể kiên trì. Hơn nữa, họ còn hiểu sâu sắc rằng: chỉ khi chịu trách nhiệm được với bản thân, chúng ta mới chịu trách nhiệm được với người khác.

Đạo lí này rất đơn giản, nhưng có rất nhiều người vẫn mãi hờ đồ.

Tôi có một người em họ tên là Lộ Lộ, đang làm việc tại một công ty thương mại quốc tế. Mỗi dịp tụ họp họ hàng, cô ấy luôn nói với đám anh chị em chúng tôi rằng: “Sép của em rất tệ nhé, trước nay chưa từng coi em ra gì, mỗi lần họp hành hay đi ăn uống cùng đồng nghiệp, ông ấy đều chẳng để ý đến sự tồn tại của em. Khó chịu nhất là chỉ khi nào cần người chạy việc hay giao tài liệu, ông ta mới nhớ đến em. Haiz... Em đúng là một nhân tài bị chôn vùi mà! Các anh chị biết không, công việc này đúng là vô vị.”

Một người chị họ từng trải hơn nghe thấy vậy, bèn hỏi: “Vậy em có nắm bắt được công việc của công ty không?”

“Nắm bắt gì chứ? Chẳng phải là bán hàng hay sao? Em chẳng thèm tìm hiểu làm gì?

Chị họ chẳng buồn nói nữa. Một ông anh khác cất lời: “Anh có thể giới thiệu công việc khác cho em, nhưng nếu muốn rời đi, em cũng phải rời đi cho xứng đáng.”

“Nghĩa là sao ạ?”

“Em thử nghĩ xem, nếu có thể hiểu rõ những điều to tát như thủ thuật kinh doanh, văn kiện thương mại và quy trình vận hành của công ty, rồi học được cách xử lý những việc lặt vặt như sửa máy in, sau đó mới từ chức xin nghỉ, vậy chẳng phải em sẽ học được nhiều điều hay sao?”

“Vâng, cũng có lí thật.” Cô em họ gật gù vẻ đồng tình. Quả là như vậy, làm việc ở đó đã lâu, sao có thể cứ thế mà từ chức chứ. Thế là từ đó về sau, cô ấy bắt đầu thay đổi thái độ làm việc, bắt cứ việc gì cũng đều dốc tâm dốc sức làm. Hơn một tháng trôi qua, cô ấy hào hứng nói với chúng tôi: “Các anh các chị ơi, em được tăng lương rồi.”

Bát luận việc gì, điều đầu tiên chúng ta phải làm là tìm ra nguyên nhân từ phía bản thân. Nếu sép không coi trọng bạn, có lẽ bởi năng lực của bạn chưa tốt. Nếu bạn ý thức được vấn đề này, không ngừng cải thiện bản thân, thì trước sau gì sép cũng sẽ nhìn bạn bằng con mắt khác.

Chỉ khi toàn tâm toàn ý, gánh vác hoàn toàn trách nhiệm đối với công việc mình đang làm, chúng ta mới có thể khiến cho giá trị bản thân

dần dần tăng lên. Thế nên sau khi kết thúc một ngày, chúng ta đều phải tự hỏi chính mình rằng:

Hôm nay mình đã toàn tâm toàn ý hay chưa?

THÌ RA TRÊN THẾ GIAN NÀY, LẠI CÓ NHÌU THÚ MÀ TA KHÔNG CÀN ĐÊN THẾ

Từ lúc chào đời đến khi chết đi, chúng ta lúc nào cũng phải đối diện với rất nhiều những lựa chọn khác nhau, khi nhỏ thì một ngày ba bữa, trưởng thành thì học hành thi cử bảng vàng, rồi yêu đương kết hôn... Có thể nói rằng, vô số những lựa chọn đó đã làm nên con người chúng ta.

Nếu có thể quay ngược thời gian, đưa ra lựa chọn khác với một việc nào đó, có lẽ hôm nay chúng ta đã hoàn toàn khác rồi. Nhưng bất luận thế nào cũng không thể quay về quá khứ. Mỗi ngày sống, vẫn sẽ có rất nhiều lựa chọn đang chờ đợi chúng ta.

Ngay chuyện đơn giản như đi siêu thị mua kem đánh răng thôi, chúng ta đã hoa mày chóng mặt trước vô số chủng loại sản phẩm khác nhau rồi: mỗi loại có mùi vị khác nhau, đáp ứng nhu cầu của những nhóm khách hàng khác nhau; mỗi giá tiền khác nhau sẽ đáp ứng mức chi tiêu của những nhóm người khác nhau; mỗi màu sắc khác nhau sẽ hướng đến những giới tính, độ tuổi khác nhau... Chuyện nhỏ như vậy thôi cũng khiến người ta thật bối rối.

Nhà xã hội học Barry Schewartz nhận định rằng, việc lựa chọn sản phẩm và đổi mới với quá nhiều thông tin sẽ khiến cho con người này sinh ảo tưởng. Chúng ta ngộ nhận rằng sự lựa chọn sai lầm sẽ dẫn đến rủi ro rất cao. Nhưng trên thực tế, lựa chọn đúng đắn hay sai lầm, phù hợp hay không phù hợp lại không tồi tệ như chúng ta tưởng. Sở dĩ chúng ta rơi vào tình trạng như vậy là bởi chúng ta phải tiếp nhận quá nhiều thông tin. Mạng internet khiến cho tình trạng này trở nên nghiêm trọng hơn. Nói đơn giản, muốn tìm kiếm thứ gì đó, chúng ta chỉ cần lên mạng gõ vài chữ là

trang web cho ra hàng ngàn hàng bạn kết quả, chúng ta phải tự tìm kiếm nội dung mà mình thực sự cần trong số lượng lớn kết quả đó.

Khu thương mại Dregel, bang California nước Mĩ từng tiến hành thí nghiệm sau: Trong sảnh mua sắm, khi thì họ bày ra 24 loại mứt hoa quả, khi thì chỉ bày ra 6 loại. Sau một khoảng thời gian, họ đưa ra dữ liệu phân tích rằng: khi bày 24 loại mứt, số lượng khách vào xem nhiều hơn 50% so với khi chỉ bày 6 loại, nhưng trong số 100 người bước vào sảnh mua sắm, chỉ có ba người quyết định mua mứt. Còn khi chỉ bày 6 loại mứt, có tới 15 người mua. Kết quả của thí nghiệm thực sự khiến cho các nhà nghiên cứu kinh ngạc. Rốt cuộc nguyên nhân nằm ở đâu?

Các nhà tâm lí học giải thích như sau: Khi phải đối diện với càng nhiều lựa chọn, con người càng khó để đưa ra quyết định, bởi vì chúng ta luôn lo lắng một cách thái quá rằng lựa chọn của mình không phải là lựa chọn tốt nhất. Ngược lại khi có ít lựa chọn, tâm lí của con người lại khá thoải mái, việc lựa chọn cũng trở nên nhẹ nhàng, tự nhiên.

Quả thực khi sống trong thế giới của các-lựa-chọn, chúng ta không thể không lựa chọn. Nhưng quá nhiều lựa chọn cũng đồng nghĩa với không-có-lựa-chọn nào.

Khi phía trước chỉ có một con đường, hẳn là chúng ta sẽ tiếp tục đi mà không cần quay đầu lại. Thế nhưng khi phía trước con đường rẽ nhiều ngã khác nhau, chúng ta sẽ băn khoăn xem nên chọn con đường nào đây? Phải chăng dựa vào vận may hay phó mặc theo tự nhiên - con đường nào có thể đến đích? Chúng ta không thể biết chắc được. Điều duy nhất chúng ta có thể làm là đưa ra lựa chọn.

Thường thì điều khiến chúng ta hối hận nhất là khoảng thời gian tiêu phí để phân tích chi li từng khía cạnh, so sánh cẩn kẽ từng điều nhỏ nhặt, cân lên đặt xuống từng cái lợi cái hại. Chúng ta mệt mỏi đến phát điên vì toan tính của chính mình. Cuối cùng thậm chí còn chẳng thể đưa ra quyết định.

Đối với con người thời hiện đại, quá nhiều lựa chọn đã trở thành gánh nặng không thể thay đổi.

Bạn còn nhớ Sokrates³ – bậc thầy về truy vấn của triết học Hi Lạp cổ đại không? Có câu chuyện thế này.

Một ngày nọ, đệ tử của Sokrates xúi ông đi đến một khu chợ lớn và mới nhất trên thế giới, có đầy đủ của ngon vật lạ, Sokrates vui vẻ đồng ý. Đến khi quay về, đám đệ tử vây lấy ông và hỏi:

“Các thư tịch ở đó có phải là đầy đủ và mới nhất không thưa thầy?”

“Đó đúng là một chõ hay ho!”

“Ô, thưa thầy, sao thầy lại chẳng mang gì về vậy?”

Sokrates bèn đáp:

“Chuyện đó này đúng là giúp cho ta tinh ngộ.
Thì ra trên thế gian này, lại CÓ NHIỀU THỨ MÀ
TA KHÔNG CẦN ĐẾN THẾ”.

Những người có suy nghĩ giống với Sokrates không phải là ít. Chúng ta hẽ nhìn thấy những thứ mới lạ hay chưa được sở hữu liền chỉ muốn mang hết về nhà. Thế nhưng có những thứ ngoài việc mang đến đôi chút cảm giác mới mẻ trong chốc lát thì chẳng hề có tác dụng gì.

Hãy làm như cách Sokrates đã làm. **Khi thấy có quá nhiều lựa chọn, chúng ta đơn giản là bỏ qua những lựa chọn thừa thãi, dựa vào nhu cầu thực tế của bản thân để đưa ra lựa chọn cẩn bản nhất, cần thiết nhất.**

³ Sokrates (hay còn viết Socrates) là một triết gia Hi Lạp cổ đại, người được mệnh danh là bậc thầy về truy vấn.

NGÀY HÔM NAY, BẠN HÃY CHỊU TRÁCH NHIỆM CHO THỜI GIAN CỦA CUỘC ĐỜI MÌNH

“Ngày mai làm nốt vậy, mình sẽ giải quyết nhẹ nhàng hơn.” Mỗi khi đến giờ tan làm, ai cũng thở phào với suy nghĩ như vậy.

Con người ấy mà, tràn đầy kì vọng vào ngày mai, bởi lẽ ngày mai chưa đầy cảm giác thần bí. Những thứ mơ hồ chưa biết có vẻ đẹp đẽ lung linh chỉ bởi người tưởng rằng chúng ẩn chứa một điều may mắn, bất ngờ nào đó.

Thế nhưng chuyện của ngày hôm nay, chưa xong thì sẽ chẳng bao giờ có ngày mai. Bạn có thấy sợ hãi không? Phải, tôi cũng cảm thấy sợ hãi. Bởi thói quen “việc hôm nay để ngày mai làm” thực ra chính là đãng không ngừng chiếm dụng thời gian của ngày mai, chiếm dụng thời gian của tương lai, thực ra là không ngừng trì hoãn và lười biếng.

Có một bài trắc nghiệm như sau:

Giả sử bạn đang rất mệt mỏi, đói khát. Bây giờ bạn nhắm mắt lại, rồi mở mắt ra. Phía trước mắt bạn bỗng xuất hiện chiếc kẹo bông khiến bạn thèm chết đi được. Nhưng nếu bây giờ bạn ăn chiếc kẹo đó, bạn sẽ không có thêm một chiếc kẹo ngon ngọt khác nữa. Nếu bạn chịu khó chờ đợi, thì bạn sẽ có được nhiều chiếc kẹo với hương vị khác nhau.

Càng trân trọng thời gian, càng tuân thủ quy ước của thời gian mới càng được hưởng sự tự do mà nó mang lại, hiển nhiên, chúng ta đều biết điều đó, nhưng những người biết trân trọng thực sự không nhiều. Đã sắp xếp sẵn danh sách những việc cần làm hôm nay, nhưng thường sẽ chẳng bao giờ hoàn thành. Thường chẳng bao giờ có thể tự khống chế bản thân, mặc kệ ham muốn thỏa sức vãy vùng, lãng phí thời gian vô ích, mới quay ra oán trời trách đất, than thân trách phận. Trong lúc đó, những người kiên trì hơn họ đã đang ở đâu đấy thường thức những chiếc kẹo bông với nhiều hương vị.

Tô Tiên là một nhân viên văn phòng, vũ khí bí mật mà cô dùng để đối phó với thói trì hoãn của bản thân là luôn mang theo một cuốn sổ rất đẹp bên mình, mỗi ngày đều ghi lại hành trình và kế hoạch của bản thân.

Bí quyết này cô học được trong một chương trình truyền hình. Nhưng sau nửa năm, Tô Tiên buồn bã nhận ra rằng từ khi mang theo cuốn sổ này, mỗi ngày cô trôi qua rõ ràng hơn trước rất nhiều, song vẫn chẳng có ngày nào cô hoàn thành được kế hoạch của mình. Về cơ bản, sáng sớm ngày hôm sau khi tỉnh dậy, cô phải xử lý nốt những công việc dồn lại từ ngày hôm qua. Thói quen đó dần thành lẽ tự nhiên, rất khó để thay đổi.

Để ý kĩ cuộc sống của cô ấy, chúng ta có thể thấy mỗi lần trở về nhà và mở cuốn sổ ra, điều đầu tiên Tô Tiên nghĩ đến là bài hát mà mình vẫn chưa hát cho thỏa thích khi đi karaoke. Rồi bỗng nhiên cô cảm thấy mệt mỏi, trong lòng nghĩ không thể trì hoãn công việc của ngày mai, nên tốt nhất là đi ngủ sớm cái đã, không thì lại thành gấu trúc hau mắt thâm quầng. Kết quả là sáng sớm ngày hôm sau chẳng khác gì đi trả nợ, cô ấy lại phải dọn dẹp nốt những nghiệm vụ, công việc vẫn chưa làm xong từ hôm trước. Cứ lặp đi lặp lại như vậy thành một vòng tuần hoàn ác tính, cuộc sống cứ thế tệ hại đi.

Những kế hoạch trong cuộc sống của Tô Tiên cũng vậy, cứ hoài dang dở. Dù cô ấy phô tất cả các kế hoạch ra rồi dán chi chít ở những nơi dễ thấy nhất, nhưng cô ấy vẫn không thể ngày nào làm việc này. Mỗi ngày trong cô ấy đều có hai gã khổng lồ đang đanh nhau, một gã chăm chỉ, một kẻ lười biếng. Cuối cùng kẻ giành phần thắng luôn là gã lười biếng. Cái gã lười biếng ấy đang dần chiếm thế thượng phong, ngày càng àm ī, hống hách. Tô Tiên dần dà lười đến nỗi chẳng buồn suy xét, cũng chẳng có điều gì khiến cô ấy lo lắng được nữa. Ngày tháng trôi đi, kế hoạch tuần, kế hoạch tháng thất bại thảm hại, kéo theo kế hoạch năm cũng trì hoãn dài dài.

Chúng ta cũng như cô ấy, đều thực sự không ngờ rằng “món nợ” tích tụ ngày qua ngày lại trở nên khổng lồ đến vậy, chẳng khác nào tổ mồi làm sụp đổ cả một con đê. Điều quan trọng nhất là rồi chúng ta sẽ đánh mất khả năng tự kiểm soát bản thân, cảm thấy mỗi ngày cuộc sống đều đầy bất an, chán nản. Đời chúng ta dần chỉ còn là một mớ hỗn hoẠt, đến lúc muốn làm lại cũng không biết phải bắt đầu từ đâu. Thế nên:

Đừng mong chờ những điều viễn vông của ngày mai. Ngày hôm nay, bạn hãy chịu trách nhiệm cho thời gian của cuộc đời mình. Thời gian ấy bạn sống, bạn công hiến hết mình. Và cũng chỉ có bạn mới hưởng trái ngọt từ sự nỗ lực kiên trì, bền bỉ của mình mà thôi.

CẢI SỬA BẢN THÂN – KHÔNG BAO GIỜ LÀ QUÁ TRỄ

Những điều đẹp đẽ không phải do thời gian ban tặng cho bạn, mà là bạn ban tặng cho thời gian. Nhờ có bạn, thời gian trở nên đẹp đẽ.

Bản thân bạn nếu không phán đầu, không nỗ lực, không nghiêm túc dệt nên những điều đẹp đẽ đó, thì sự đẹp đẽ sẽ không bao giờ tự tìm đến bạn.

CHỈ KHI TÌM ĐÚNG PHƯƠNG HƯỚNG, CHÚNG TA MỚI KHÔNG HOÀI CÔNG TỐN SỨC

Khi mới bắt đầu, một người khó có thể xác định được phương hướng của bản thân, phương hướng đó cũng có thể là sai. Thế nên khi nhận ra mình đi sai hướng chọn sai đường, chúng ta đừng ngại thay đổi. Hãy dừng lại để tìm ra phương hướng chuẩn xác nhất. Bởi càng đi càng lạc lối, càng ngoan cố càng xa rời mục tiêu của mình.

Có một chàng trai trẻ người Mĩ luôn tự nghĩ rằng mình rất thông minh, rất thích tìm tòi nguyên cứu, trong đầu luôn chứa đầy những ý tưởng kì quặc, lạ lùng. Khát vọng của anh ta là một ngày nào đó sẽ trở thành một nhà phát minh nổi tiếng khắp nơi, mọi người trên thế giới đều sẽ dùng những sáng tạo, phát minh của mình.

Một ngày nọ, anh ta vô tình nhìn thấy một tờ quảng cáo nói rằng có thể biến nước sạch thành xăng dầu. Quảng cáo này được làm rất cẩn thận, không chỉ viết bằng những dòng đầy chữ cảm hứng và hút mắt, mà còn cung cấp địa chỉ cụ thể để mua tài liệu thực nghiệm qua đường bưu điện, cam đoan rằng đây là những tài liệu thí nghiệm đầy đủ nhất đáp ứng nhu cầu của đồng đảo thanh niên đang hừng hực ý chí cống hiến cho sự nghiệp khoa học của đất nước.

Chàng thanh niên đọc xong tờ quảng cáo kia liền bỏ ra một số tiền lớn để mua tài liệu đó. Rồi anh ta tự nhốt mình trong phòng, chú tâm nguyên cứu, còn dán cả dòng chữ “không làm phiền” trên cửa phòng,

không cho bất cứ ai vào, thậm chí còn ngắt đường dây điện thoại, tắt hẳn di động, cắt đứt kết nối với thế giới bên ngoài. Anh ta cần sự yên tĩnh tuyệt đối, cần sự chuyên tâm tuyệt đối cho đến khi phát minh vĩ đại này thành công.

Trong quá trình đó, chàng thanh niên trẻ nghiên cứu hết ngày dài đêm thâu, quên ăn quên ngủ. Mỗi bữa ăn mẹ của anh ta đều phải nhét đồ ăn qua một khe cửa. Người mẹ hiền từ thấy con trai mình thân gầy xác ve, cuối cùng đã không thể yên lặng nữa. Nhân khi anh ta đi vệ sinh, bà lén vào phòng ngủ và nhìn thấy đồng tài liệu nghiên cứu. Nhưng tưởng nghiên cứu của con trai mình vĩ đại thế nào, thì ra là làm sao để biến nước thành xăng. Đúng là hoang tưởng điên rồ!

Trong lòng như lửa đốt, bà không thể cút thê nhìn con trai mình chìm vào vũng lầy hoang đường kia mà không thê tự giải thoát, thê là bắt đầu nhẫn nại khuyên can con trai.

“Con à, liệu con có biết rằng điều mà con làm hoàn toàn không tuân theo quy luật tự nhiên?” Bà lừa lời nhẹ nhàng nhắc nhở con trai.

“Phát minh không tuân theo quy luật tự nhiên mới gọi là phát minh khoa học chứ!” Anh ta không buồn để ý đến nỗi lo lắng của mẹ mình.

“Con à, con đi nhầm hướng mất rồi, cứ như thê này thì càng bỏ nhiều công sức càng không đạt được mục đích!” Giọng của bà bắt đầu nghiêm khắc hơn.

“Mẹ đừng vỗ đoán như thê có được không? Xin mẹ hãy tin vào con trai mình – một thiên tài phát minh! Mong mẹ đừng làm phiền con nữa!” Chàng trai cũng bắt đầu bức túc.

“Nhưng con có biết không? Con cứ như vậy sẽ làm mẹ lo lắng đấy!” Bà khẽ lắc đầu than thở.

“Mẹ lo gì chứ?” Anh ta cảm thấy khó hiểu trước câu nói của mẹ mình.

“Mẹ lo rằng trong những năm tháng cuối đời, mẹ không được thấy con đi tìm việc làm, lấy vợ sinh con. Điều là việc đại sự của đời người mà con.” Bà thở dài.

“Mẹ đừng đem những chuyện vặt vãnh đó để trói buộc con, việc con đang làm vĩ đại hơn thế nhiều. Con muốn để cả nhân loại phải nhớ tới và

biết ơn con!” Anh ta vẫn nhất mực kiên quyết, bà chẳng còn cách nào để tiếp tục khuyên can nữa.

Cứ như vậy, bà vẫn phải làm lụng nuôi bản thân và đúra con trai đã trưởng thành. Mẹ thì ngày một già yếu, con trai thì ngày càng tiêu tụy.

Năm năm trôi qua, chỉ có hai mẹ con họ nương tựa vào nhau.

Mười năm trôi qua, gia đình bà vẫn chẳng có thêm thành viên mới nào.

Hai mươi năm trôi qua, bà mẹ đã vĩnh biệt nhắm chặt đôi mắt. không có khoản thu nhập nào, anh ta đành phải sống qua ngày đoạn tháng bằng trợ cấp của chính phủ.

Ba mươi năm qua đi, trái tim của ông lão vẫn vô cùng nhiệt huyết, dù trải qua vô số lần thất bại những vẫn chưa một lần dừng nghiên cứu.

Một ngày nọ, có một người bạn đã nhiều năm không gặp đến thăm ông, vô tình nhìn thấy kế hoạch nghiên cứu của ông, bèn kinh ngạc thốt lên: “Thì ra là ông! Mấy năm trước, chẳng có việc gì làm, tôi mới dán tờ quảng cáo biển nước thành xăng dầu này. Chỉ có duy nhất một người đặt mau tài liệu của tôi qua thư. Ngờ đâu lại chính là ông!”

Nghe xong câu này, nhà nghiên cứu đã sấp bước vào tuổi lão niên thấy như sét đánh ngang tai, mọi thứ trong tim ông vụn vỡ, chẳng lâu sau ông phát điên và phải vào viện tâm thần.

Khi phát hiện ra con đường mà bản thân đang kiên trì bước đi là một lựa chọn sai lầm, chúng ta phải dừng lại một cách quyết đoán. Chỉ khi triệt để dừng lại, chúng ta mới có được sự khởi đầu mới.

Nếu không lựa chọn đúng phương hướng thì cho dù chúng ta đã đi bao xa, đã nỗ lực phấn đấu bao lâu đều chỉ là tốn công vô ích. Cũng giống như khi chúng ta mặc quần áo vậy, nếu cài sai chiếc cúc đầu tiên thì những chiếc cúc phía sau cũng sẽ sai theo.

Trương Hoành có chí hướng cao xa, cậu muốn trở thành một người tài giỏi. Thế nên ngay từ thuở thiếu thời, cậu đã rất chăm chỉ. Vài năm trôi qua, Trương Hoành vẫn giống như trước, chẳng có nhiều thay đổi, cậu rất phiền muộn. Được sự giới thiệu của trưởng bối, Trương Hoành tìm đến một vị đại sư.

Nghe được nỗi khổ tâm của Trương Hoành, đại sư cho gọi ba vị đệ tử vào và nói với họ rằng: “Các con hãy đưa thí chủ đây tới núi Ngũ Lí, chọn lấy một bó củi mà mình thắt tốt nhất, vừa ý nhất.”

Vâng lời, Trương Hoành và ba vị đệ tử men theo dòng sông trước cảng để xuất phát.

Nửa ngày trôi qua, người đầu tiên quay về là Trương Hoành, chỉ thấy cậu ta mang theo hai bó củi.

Trương Hoành vẻ mặt âu sầu, nói: “Đại sư, ngài đừng nói gì nữa. Lúc mới đầu còn chặt được sáu bó cùi, vác đến nửa đường thì nặng quá, đành vứt bỏ hai bó. Con đi mãi đi mãi, thở không ra hơi, thế là lại vứt đi hai bó. Đại sư, con đã cố hết sức rồi.”

Một lúc sau, đại đệ tử quay về, nói với đại sư rằng: “Con và sư đệ mỗi người chọn được bó cùi tốt nhất, rồi lên đường về luôn. Đi mãi hồi lâu, cảm thấy nhẹ quá, lại trông thấy những bó cùi mà thí chủ đã quẳng lại trên đường, nhưng con thầm nghĩ sư phụ đã dặn rằng chỉ chọn một bó cùi mà bản thân thấy hợp ý nhất, thế nên con quyết định không nhặt nữa.”

Đại sư gật đầu hài lòng. Một lúc sau đến lượt tiểu đệ tử quay về. Cậu nói: “Con vóc người thấp bé, sức cũng có hạn nên không thể vác được cả một bó cùi, chứ đừng nói đến việc đi đường xa như vậy... Thế nên con quyết định đi đường sông, còn tự làm một chiếc bè trúc ạ.”

Đại sư nhìn các đệ tử của mình bằng ánh mắt tán thưởng, khe kẽ mỉm cười, sau đó đến trước mặt Trương Hoành, vỗ vai cậu và khuyên một cách chân thành: “Này chàng trai, bản thân việc mỗi người phải đi con đường riêng của mình không có gì là sai, nhưng cần phải xem nên đi thế nào. Khi đi con đường của mình mà người khác nói ra nói vào, cũng không có gì là sai, đây là sự tự tin của một người. Điều quan trọng là phải xem con đường mình đi có đúng đắn hay không. Chàng trai à, con phải luôn ghi nhớ rằng:

“Sự lựa chọn cũng quan trọng như sự nỗ lực vậy,
chọn sai phương hướng thì có nỗ lực đến mấy
cũng thất bại.”

Trương Hoành chợt tỉnh ngộ, chẳng trách bản thân phán đấu nỗ lực như vậy mà vẫn chưa thành công, thì ra là vì không chọn đúng con đường. Trên chặng đường hướng tới thành công, trông thấy bất cứ thứ gì, Trương Hoành cũng đều muốn nhặt nhạnh vào túi của mình, giống như đi chặt củi vậy, tìm được bó cùi tốt nhất đã là không dễ dàng, huống hồ là gom cho đủ

sáu bó? Thế nên, số cùi dư thừa này đã trở thành gánh nặng đối với bản thân.

Trong chúng ta không ít người giống như Trương Hoành, chẳng có cách nào để ngăn bản thân đi một đoạn đường nhằm phương hướng. Thế nhưng, đi sai hướng xa đến mấy cũng không quá nghiêm trọng, chỉ cần bạn có thể quay trở lại tìm được con đường thích hợp nhất với bản thân là đủ.

Một đời người phải trải qua những gì thì phải xem xem bản thân đã đưa ra những lựa chọn gì. Cũng giống như việc chúng ta mong muốn tìm được mỏ vàng, nhưng lại miệt mài đào hố bên bờ biển, kết quả của việc làm này là thế nào? Đó là chỉ có thể đào được hàng đồng cát mà chẳng tìm được chút dấu vết gì của quặng vàng.

Phương hướng cũng quan trọng như sự nỗ lực vậy, chứ nên phí công tốn sức vào những điều vô ích. Nếu muốn gặt hái được điều gì đó, chúng ta phải chọn được mục tiêu chính xác của đời mình. Khi cảm thấy hỗn loạn, mông lung, chúng ta hãy cứ dừng bước, xem xem phương hướng nỗ lực của bản thân là đúng hay sai. **Chỉ khi tìm đúng phương hướng, chúng ta mới không hoài công tốn sức.**

NHẬN THỨC BẢN THÂN, PHÁT HIỆN CHÍNH MÌNH

Từng có người hỏi Sokrates rằng: “Trên thế giới này, điều gì là khó nhất.”

Sokrates đáp: “Đó là nhận thức được bản thân.”

Quả thực nếu muốn thay đổi vận mệnh của mình, đầu tiên chúng ta phải nhìn nhận được bản thân, thấu hiểu mọi điều về mình. Ví như năng lực trong công việc của bạn không phù hợp về làm một việc gì đó, nhưng bạn lại cứ muốn “chứng tỏ bản thân”, kết quả là chẳng làm xong việc mà còn bị mọi người oán trách. Ví như kết quả học tập của bạn không đủ để thi vào trường đại học danh tiếng, chỉ có thể báo danh ở

những trường bình thường thôi, nhưng bạn cứ muốn ganh đua thành tích, kết quả thi trượt hết cả...

Thực sự nhận thức được bản thân, chúng ta có thể tự lượng sức mình, nhìn thấy những điều thiếu sót của mình, dùng sở trường bù đắp cho sở đoản, đạt tới phiên bản tốt đẹp nhất của chính mình.

Cậu bé nọ sinh ra trong một gia đình thương nhân Do Thái ở Tiệp Khắc, tính cách từ nhở vốn hướng nội, kiệm lời, lúc nào cũng thích lủi thủi một mình trong góc, không tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Cha cậu khuyên nên tích cực trò chuyện với mọi người, cậu chẳng thèm nghe. Thế nên không ít lần ông mắng mỏ cậu, đường đường là đàn ông con trai, sao có thể cứ mãi lầm lì, rụt rè như thế. Trong mắt cha cậu, chỉ những người tính tình hoạt bát phóng khoáng, giỏi ăn giỏi nói, can trường dũng cảm mới có được thành công. Để ép con trai mình vào khuôn khổ, trở thành người như vậy, ông rất khổ tâm nghĩ cách, thậm chí còn dần lòng đuổi cậu ra khỏi nhà để cậu tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Bị cha mình đuổi ra khỏi cửa, cậu vô cùng buồn bã, không hiểu mình đã làm sai điều gì, tại sao phải trở thành một người giống như người khác? Dương nhiên, cậu cũng từng thử thay đổi bản thân, trở thành một đứa con “ngohan” mà cha mình thích. Nhưng dù nỗ lực đến mấy, cậu vẫn không thể chiến thắng được sự nhút nhát trong nội tâm, không thể trò chuyện với người khác một cách tự nhiên thoải mái. Ngay cả khi cậu đứng giữa dòng người, cũng có thể cảm nhận một cách rõ ràng là cậu hoàn toàn lạc lõng với họ. Quãng thời gian đó, nỗi tự ti trong cậu lên tới đỉnh điểm, cậu cảm thấy bản thân mình thực sự mất phương hướng.

Sự thô bạo của người cha không những không thay đổi được cậu, ngược lại khiến cho cậu cảm thấy sợ hãi và bất an với thế giới bên ngoài, thậm chí còn nhát gan hơn trước. Thế nhưng trong quá trình đó, cậu học được cách quan sát sắc mặt và lời nói của người khác, học được cách chịu đựng và nhẫn耐, cũng hiểu được những nỗi thống khổ và trăn trở trong cuộc sống.

Dần dần, cậu nhận ra rằng kì thực mình cũng rất ổn, bản thân vốn dĩ đã như vậy, tại sao phải thay đổi để phù hợp với người khác. “Đúng vậy, mình thích như vậy, như vậy mới thực sự là chính mình.” Cậu luôn tâm

niệm trong đầu suy nghĩ đó để tiếp tục sống. Nhưng cha cậu đã mất hết niềm tin vào con trai, ông dành mặc cho cậu sống theo ý mình.

Cứ như vậy, cậu bé dần trưởng thành giữa những hỗn loạn và nỗi đau. Thực tế, cậu không hề tỏ ra lạc lõng, cũng không phải là không thể lập thân trong xã hội như trong tưởng tượng của cha cậu. Năm 18 tuổi, cậu thi đỗ vào Đại học Praha và sau đó nhận được học vị tiến sĩ.

Điều khiến cha cậu và mọi người phải kinh ngạc đó là cậu đã bước chân vào con đường sáng tác văn học và trở thành một tác giả. Những tác phẩm của cậu *Hóa thân*, *Vụ án*, *Lâu đài* nổi tiếng khắp thế giới, cậu được mệnh danh là “Nhà thám hiểm và bậc thầy của văn học Tây phương hiện đại.”

Cậu bé ấy sau này chính là ngôi sao văn học sáng giá của thế giới, ông tổ của văn học phi lí hiện đại – Franz Kafka.

Câu chuyện của ông đã nhắc nhở chúng ta rằng: chỉ cần nhận thức rõ bản thân, phát hiện ra chính mình thì cho dù lạc lõng với người khác, chúng ta cũng sẽ được sống đúng với nguyện ước của mình, sống một cuộc đời thuộc về mình.

Nếu cứ luôn phải sống theo ý chí, theo tưởng tượng của người khác, thì sự sống sẽ mất đi ý nghĩa đích thực của nó. Dừng vì sự khác biệt của bản thân so với người khác mà ngày ngày phiền muộn, thậm chí tự ti. Bạn cần nhớ rằng: Mỗi người đều có ưu điểm và nhược điểm riêng. Thay vì oán trách ông trời bất công với mình, chẳng thà hãy tìm kiếm vùng đất phù hợp để tài năng của bạn có thể phát triển. Chỉ cần dụng tâm cố gắng thì dù bạn là đóa hoa rực rỡ hay là một loài cây xanh biếc, bạn đều có thể nhìn thấy bầu trời mùa xuân của riêng mình.

Vận mệnh của chúng ta không phải do ông trời quyết định, cũng không phải do người khác quyết định, mà do chính bản thân ta.

Thay đổi bản thân, thay đổi góc nhìn, thay đổi hoàn cảnh, vận mệnh theo đó đổi thay.

DÁM KHIÊU CHIẾN VỚI KHIẾM KHUYẾT CỦA BẢN THÂN, CHÚNG TA TRỞ NÊN MẠNH MẼ HƠN

Có lẽ ai cũng từng có lúc cảm thấy tự ti, và chính chúng ta lại là người khiến bản thân mình rơi vào vũng lầy tự ti ấy. Chúng ta thường gắn nhãn “khuyết điểm” cho những thiếu sót của bản thân một cách chủ quan, cũng khiến cho bản thân tinh thần xuống dốc, lạc hết niềm tin, mất hết chí tiến thủ. Kì thực, những thiếu sót đó không bao giờ là vĩnh viễn. Nếu biết tận dụng thì thiếu sót chưa biết chừng lại trở thành ưu điểm. Nên nhớ rằng khuyết điểm cũng là một vẻ đẹp, và sự thiếu sót cũng có thể tạo nên vẻ đẹp của riêng nó. Đừng vì những thiếu sót của bản thân mà cảm thấy tự ti. Nếu chúng ta nhìn nhận một cách chính xác những thiếu sót, học cách chuyển hóa tư tưởng, thì hoàn toàn có thể thể hiện mặt tốt nhất của sự thiếu sót đó.

Ở một huyện rất nhỏ nọ, có một nhà văn kiêm diễn giảng trẻ được người dân trong vùng vô cùng ngưỡng mộ, tên của anh ta là Lý Tự Tin. Người thanh niên 25 tuổi, tướng mạo tuấn tú, tuy xuất thân bần hàn nhưng đã nhiều lần đạt được những giải thưởng do huyện tổ chức, khắp đường làng ngõ xóm, trẻ em đều hát những câu chuyện kỉ lạ về anh ta.

Đáng tiếc là trên mặt anh ta lại có một vết bớt lớn. Vết bớt màu tím thẫm tựa như vết dao vạch một đường thô bạo trên khuôn mặt vốn trắng trẻo, tuấn tú, khiến cho ai lần đầu gặp cũng cảm thấy không quen, thậm chí còn ghét bỏ. Nhưng thiếu sót trên khuôn mặt không thể che mờ được sự thân thiện, hài hước và tích cực phán đấu của anh. Phàm là những ai đã quen biết đều rất quý mến anh.

Mỗi tuần, Lý Tự Tin đều có bài được đăng trên báo, khiến cho độc giả gần xa tấm tắc không thôi. Anh là một người tài lâm nghệ, còn thường xuyên tham gia các buổi diễn giảng, bao gồm diễn giảng học thuật lần diễn giảng đại chúng.

Khi Lý Tự Tin mới bắt đầu xuất hiện trước công chúng, mọi người đều tỏ ra kinh ngạc, sợ hãi, nhưng đến khi anh ta diễn thuyết xong, ai nấy đều vui vẻ thán phục, tiếng vỗ tay vang dội khắp nơi. Mỗi dịp như vậy bạn

bè và khán giả đều âm thầm thán phục sự dũng cảm và sức hút không thể chối cãi của anh.

Song vết bót kia từng có thời khiến anh tự ti. Không phải ai cũng có thể khắc phục chướng ngại tâm lí nghiêm trọng như vậy, để có thể chuyện trò tự nhiên như không trước anh mắt nghi ngờ xem lẩn kinh ngạc của người khác.

Có một khán giả nọ không phải thù oán cũng chẳng phải bạn bè từng hỏi anh một câu: “Anh đã ứng phó với vết bót kia ra sao?” Ý của câu hỏi này là: Lẽ nào anh chưa từng cảm thấy buồn phiền, đau lòng vì vết bót xấu xí kia của mình hay sao? Sau này anh sẽ tính sao? Sẽ có một cô gái nào để ý đến anh chứ? Lẽ nào anh không thấy tự ti chút nào? Anh đã khắc phục sự khó xử và tự ti do vết bót mang lại ra sao?

Lý Tự Tin vốn rất thông minh, đương nhiên hiểu ra những ngầm ý trong câu hỏi của anh ta, anh chỉ đáp lại một cách thân thiện: “Ứng phó? Tại sao tôi phải ứng phó với nó? Nó chính là nét điểm xuyết trên khuôn mặt của tôi. Tôi thấy tự hào về nó mới đúng!”

“Sao có thể như vậy chứ? Anh đúng là biết nói đùa.” Vị khán giả kia nhanh nhau đáp, “Thú xấu xí như vậy, nếu là tôi thì tôi đã tự ti đến mức muốn nhảy lầu tự tử rồi!”

Lý Tự Tin lặng lẽ nhìn vẻ mặt khiêm nhã sau khi thốt ta câu nói trên của vị khán giả, anh chỉ từ tốn đáp lời: “Khi còn rất nhỏ, cha tôi nói với tôi rằng: Con à, trước khi con ra đời, cha đã cầu xin Thượng đế, xin ngài hãy ban cho cha một đứa con khác biệt so với mọi người, thế là Thượng đế đã ban cho con một tài năng đặc biệt, còn sai thiên thần để lại một dấu vết. Dấu vết trên khuôn mặt con chính là dấu vết nụ hôn của thiên thần, Thượng đế đã yêu thương con như vậy, cũng là để giúp cha có thể tìm thấy con trong đám đông. Khi nhìn con ngủ bên cạnh những đứa trẻ khác trong phòng sơ sinh, cha lập tức biết được rằng con chính là con của cha. Vì vậy cha cảm thấy rất tự hào và cảm tạ thiên thần đã ban tặng con dấu vết đó!”

Vị khán giả kia im lặng lắng nghe câu chuyện của anh: “Khi còn nhỏ, cứ có cơ hội là cha lại kể cho tôi nghe câu chuyện này. Thế nên tôi hoàn toàn tin tưởng, không chút nghi ngờ về vận may của mình, thậm chí

tôi còn cảm thấy vô cùng nuối tiếc cho những đứa trẻ khác không được sở hữu màu tím đó của dấu vết nụ hôn thiên thần trên khuôn mặt. Khi đó tôi tưởng rằng, ánh mắt kinh ngạc của mọi người bắt nguồn từ sự ngưỡng mộ dành cho tôi. Thế nên tôi lại càng tích cực nỗ lực, chỉ sợ sẽ làm lãng phí tài năng mà Thượng đế ban cho. Trưởng thành rồi, tôi vẫn nghĩ rằng cha không hề lừa mình. Mỗi người đều sẽ được Thượng đế ban cho tài năng đặc biệt, và trong mắt của mọi người cha, đứa con của mình đều sẽ khác biệt so với những đứa trẻ khác, chỉ là tài năng đặc biệt của tôi được tặng kèm món quà của thiên thần. Chính vì có vết bớt này nên tôi mới không ngừng phấn đấu, có được thành công như ngày hôm nay. Ai bảo nó không phải là nụ hôn của thiên thần, là dấu vết của hạnh phúc chứ?!" Thế nên, tôi không hề tự ti. Tôi thực sự rất vui vẻ!"

Rất nhiều diễn viên hài thường có thói quen phô ra những thiếu sót của bản thân để gây cười cho khán giả. Không phải họ đem khuyết điểm của mình ra cho người khác cười cợt chỉ để kiếm tiền. Cũng không phải nhờ những tràng cười để đạt được sự công nhận của người khác. Họ dùng cách tự châm biếm, tự trào phúng chính là để khiêu chiến với những khuyết điểm của bản thân.

Dám khiêu chiến với những khuyết điểm của bản thân, chúng ta không những mạnh mẽ hơn, mà còn có thể biến thiếu sót thành ưu thế. Không vì những thiếu sót đó mà từ bỏ niềm tin đạt được thành công của mình.

Chỉ khi có niềm tin với chính mình, chúng ta mới có thể tiếp thêm niềm tin cho người khác, hãy nhớ rằng: Người tin vào bản thân sẽ dễ dàng khiến cho người khác phục.

ĐỊNH MỆNH CỦA NHỮNG NGƯỜI KHÔNG BIẾT CHIA SẺ LÀ TRỞ THÀNH KẺ CÔ ĐỘC

Từng có người nói với tôi rằng, định mệnh của những người không biết chia sẻ là trở thành kẻ cô độc, kẻ thất bại. Kì thực chia sẻ rất đơn giản, đó chỉ là sự thả lỏng về mặt tư tưởng. Mỗi người chỉ cần tặng cho người khác những gì thuộc về bản thân để từ đó nhận lại sự vui vẻ, buông trôi sự âu sầu, đó chính là chia sẻ.

Khi bạn chia sẻ với người khác những thứ thuộc về mình, tư tưởng của bạn sẽ được thả lỏng, cảm xúc của bạn sẽ trở nên nhẹ nhõm, trạng thái cơ thể sẽ được cải thiện rất nhiều, năng lượng tích cực sẽ tràn về tâm trí. **Bởi lẽ bản thân sự chia sẻ chính là một việc làm rất vui vẻ.** Còn những người không muốn chia sẻ sẽ không bao giờ được trải nghiệm sự vui vẻ đó. Sự ích kỉ, muốn tận hưởng một mình sẽ chỉ khiến nội tâm họ ngày càng ngột ngạt, bức bí.

Bà Bear là một người giàu có, vườn hoa của bà vừa rộng vừa đẹp, thu hút rất nhiều người đến tham quan. Họ cứ thế tự nhiên bước vào để ngắm nghía, vui chơi. Những người trẻ tuổi thì khiêu vũ cùng nhau trên thảm cỏ xanh mượt như nhung. Những đứa trẻ thì trốn trong những bụi hoa để rình bắt bướm. Hội người già thì tụ lại ven hồ để câu cá. Có người thậm chí còn cắm hǎn lều bạt trong vườn hoa, dự định tổ chức một buổi lửa trại qua đêm ở đây. Bà Bear đứng cạnh khung cửa nhìn mọi người đang có những phút giây vui vẻ bên nhau, càng nhìn họ nhảy múa, hát ca, cười đùa ngay trong khu vườn mà mình dày công chăm sóc, bà càng cảm thấy bức dọc, liền sai người làm treo một tấm biển lớn ngay bên ngoài cửa, viết rằng: “Vườn hoa tư gia, nếu không được cho phép xin miễn bước vào!” Nhưng tấm bảng đó chẳng có tác dụng gì, từng đoàn người vẫn lũ lượt vào vườn ngắm nghía, vui chơi. Bà Bear chỉ còn cách sai người làm ra ngăn cản, kết quả lại gây ra tranh cãi, có người còn tự ý dỡ bỏ cả hàng rào quanh vườn.

Sau đó, bà Bear nảy ra một ý tưởng tuyệt diệu, liền sai người làm nhỏ bỏ tấm biển ngoài vườn, đổi một tấm biển khác, phía trên viết rằng:

“Hoan nghênh mọi người đến đây vui chơi! Vì sự an toàn của mọi người, chủ nhân khu vườn xin cảnh báo rằng trong bãi cỏ của vườn có một loài rắn độc, nếu ai không may bị rắn cắn xin hãy đi điều trị ngay trong vòng nửa tiếng đồng hồ, bằng không sẽ khó bảo toàn tính mạng. Ngoài ra cũng xin nhắc rằng, bệnh viện ở gần đây nhất nằm ở thị trấn Will, lái xe mất khoảng 50 phút.”

Đúng là một ý tưởng tuyệt vời những vị khách ham chơi nhìn tấm biển, đành ngắm vọng vào trong vườn rồi tặc lưỡi bước đi.

Vài năm sau, mọi người đi ngang qua khu vườn của bà, phát hiện ra khu vườn giờ đã cỏ dại mọc đầy, rắn độc quả thực trùm bò khắp nơi như thể một bãi hoang. Bà Bear giờ sống trong cô độc, lạnh lẽo, ngày ngày nhìn vườn hoa của mình, trong lòng buồn rầu vô hạn, lại nhớ về những đoàn khách đã từng nườm nượp đến đây vui chơi, ca hát. Thế nhưng khoảng thời gian vui vẻ một đi không trở lại, bà Bear ngày càng trầm lặng, muộn phiền.

Tolstoy¹ từng nói: “Tình yêu thật kì diệu, nó có thể khiến cho mọi phép tắc toán học mất đi sự cân bằng. Hai người cùng sẻ chia một nỗi thống khổ, thì sẽ chỉ còn một nỗi thống khổ; hai người cùng chia sẻ một niềm hạnh phúc, thì sẽ có hai niềm hạnh phúc.”

Chia sẻ là sự giao thoa giữa trái tim và trái tim. Chia sẻ là sự truyền đạt giữa tình cảm và tình cảm. Mỗi người trong chúng ta đều cần sự chia sẻ, đều không thể xa rời sự chia sẻ, đều phải học cách để chia sẻ. Chỉ khi hiểu được cách chia sẻ, bạn mới có thể khuếch đại được năng lượng tích cực của mình, mới khiến cho tâm trạng của bạn ngày càng tốt đẹp.

Có một câu chuyện khác kể về một vị trưởng lão Do Thái giáo nọ vô cùng yêu thích đánh golf. Trong một ngày nghỉ, ông bỗng buồn chán buồn tay muốn đi vung gậy một chút khoay khóa, nhưng Do Thái giáo quy định rằng trong những ngày nghỉ thì tín đồ bắt buộc phải nghỉ ngơi, không được phép làm bất cứ việc gì.

Vị trưởng lão cuối cùng không chịu được nữa, quyết định âm thầm đi đến sân golf, nghĩ bụng chỉ đánh đúng chín lỗ là được.

Các tín đồ Do Thái giáo khác không bao giờ ra khỏi cửa trong những ngày nghỉ nên sân golf chẳng có bóng dáng ai, vị trưởng lão yên tâm rằng sẽ chẳng có ai biết được ông đã vi phạm quy định.

¹ Lev Nikolayevich Tolstoy (1828 – 1910) được mệnh danh là “tiểu thuyết gia vĩ đại nhất trong tất cả các nhà viết tiểu thuyết”, đặc biệt nổi tiếng với kiệt tác *Chiến tranh và hòa bình* và *Anna Karenina*.

Thế nhưng khi trưởng lão đang đánh đến lỗ thứ hai thì đột nhiên bị thiên sứ phát hiện. Thiên sứ vô cùng tức giận, vội đến báo với Thượng đế rằng vị trưởng lão nọ không tuân thủ giáo lí, dám ra ngoài đánh golf trong ngày nghỉ. Thượng đế nghe xong bèn nói với thiên sứ rằng sẽ trường phạt vị trưởng lão kia.

Bắt đầu gậy thứ ba, trưởng lão đều đạt được số điểm tuyệt vời, đánh phát nào là hẫu như vào lỗ phát đó. Trưởng lão vô cùng hưng phấn. Khi đến lỗ thứ bảy, thiên sứ lại chạy đến bên Thượng đế hỏi: “Thượng đế à, chẳng phải ngài bảo sẽ trừng phạt vị trưởng lão kia sao? Tại sao vẫn chưa thấy?”

Thượng đế nói: “Ta đã trừng phạt ông ta rồi.”

Khi đến lỗ thứ chín, trưởng lão vẫn đánh cú nào vào cú đó. Đang đạt phong độ xuất thần, trưởng lão quyết định đánh tiếp chín lỗ nữa.

Thiên sứ lại đến chỗ Thượng đế: “Rốt cuộc là ngài trừng phạt như thế nào vậy?” Thượng đế chỉ cười mà không đáp.

Đánh xong mười tám lỗ, lúc này thành tích của trưởng lão tốt hơn bất cứ một golf thủ nào trên thế giới, ông ngất ngây sung sướng.

Thiên sứ vô cùng tức giận, lại chạy đến gặp Thượng đế: “Đây chính là sự trừng phạt của ngày dành cho trưởng lão kia sao?”

Thượng đế đáp: “Đúng vậy, ngươi thử nghĩ xem, ông ta đã đạt được thành tích đáng kinh ngạc, tâm trạng vô cùng hưng phấn, vậy mà chẳng thể khoe được với ai, đó chẳng phải là sự trừng phạt tốt nhất hay sao?”

Sóng trên đời mà không chia sẻ thì cho dù đôi diện với đau khổ hay vui vẻ, đó đều là trừng phạt.

Những người không biết cách sẻ chia, trước sau gì cũng tự khép chặt trái tim mình, khiến cho nguồn năng lượng tích cực trong nội tâm chẳng khác nào một con suối không nguồn, một ngọn lửa không củi. Khi ngọn lửa của năng lượng tích cực vụt tắt, những gì còn lại trong nội tâm bạn chỉ là một hoang mạc lạnh lẽo, hoang vu.

Thế giới này trở nên đẹp đẽ đến vậy chính là
nhờ sự sẻ chia, cho dù điều bạn chia sẻ với mọi
người là niềm vui hay đau khổ, là nụ cười hay
nước mắt.

Cuộc sống này trở nên phong phú, thú vị là nhờ sự chia sẻ, trở nên tràn đầy nhiệt huyết nhờ sự chia sẻ, trở nên đa dạng sắc thái là nhờ sự chia sẻ. Sự chia sẻ khiến cho niềm vui nhân đôi, cũng có thể khiến cho năng lượng tích cực trong bạn nhân đôi.

CHẮNG AI THỎA NGUYỆN CHO CUỘC ĐỜI CỦA BẠN, CHỈ BẠN MỚI CÓ THỂ THỎA NGUYỆN CHÍNH MÌNH

Ai trong chúng ta cũng đều có rất nhiều kế hoạch và suy nghĩ, thế nhưng những người có thể thực hiện theo kế hoạch của mình chỉ là thiểu số. Đại đa số mọi người nói rằng “Đợi đến khi... tôi sẽ...” Nhưng vấn đề ở đây là nếu như không bắt đầu từ bây giờ thì chẳng biết bao giờ mới có “đến khi.”

Trong phim *Bá vương biệt cơ* có một câu thoại rất hay: “Làm người thì phải thỏa nguyện cho bản thân.”

Quả tình là vậy, trí tưởng tượng của chúng ta dù phong phú đến đâu cũng không thể tự nhiên thành hiện thực, những điều chúng ta mong chờ càng không bao giờ từ trên trời rơi xuống. Muốn có được phải dựa vào đôi tay của chính mình. Lúc mới đầu có thể bạn làm không tốt, nhưng ai cũng phải bắt đầu. Chỉ cần trải qua quá trình học hỏi, từ học hỏi trở thành hiểu biết, như vậy mới thực sự là thỏa nguyện bản thân.

“Mẹ à, con không muốn chơi cùng các bạn nữa! Các bạn cứ toàn bắt nạt con!” Năm đó, cô bé Bridget Riley mới 6 tuổi vùng vằng chạy về nhà, sà vào lòng mẹ khóc lóc. “George bảo một đứa thấp như con thì cậu ấy chỉ cần dùng hai ngón tay là có thể nhắc bỗng, điệu bộ của cậu ấy rất xấu xa, con thấy buồn lắm! Jenny thì cố tình để đồ chơi lên cái ghế cao nhất, con nhón chân lên cũng chẳng với tới, rồi các bạn cứ thế chê cười con.”

Anna lặng lẽ nghe con gái mình khóc lóc tì tê, đoạn nhẹ ngàng lau nước mắt cho cô bé. Sau đó lựa trong giỏ hoa quả trên bàn, gọt hai quả táo một to, một nhỏ rồi cho Bridget ném thử. Đầu tiên, cô bé ăn quả táo to, chăm chú nhai rồi nói: “Ngọt quá, thực sự là rất ngọt! Cảm ơn mẹ ạ!” Tiếp

đến, cô bé lại ăn thử quả nhỏ, rồi kinh ngạc kêu lên: “Hình như là ngọt hơn ạ! Lại rất ngon nữa! Con cảm ơn mẹ!”

Anna gật đầu nói: “Con gái, con nói không sai. Cùng một cây táo sẽ cho ra những quả khác nhau, có quả to, có quả nhỏ. Nhưng từ bên ngoài, có lẽ nhiều người sẽ thích quả to. Nhưng chỉ những ai dụng tâm thưởng thức mới phát hiện ra rằng, do chu kì sinh trưởng chậm hơn nên những quả táo nhỏ sẽ tích tụ được nhiều đường hơn, ăn sẽ ngọt hơn những quả táo to. Thực ra Thượng đế có phần thiên vị và yên mến những quả táo nhỏ hơn đây!”

Lời giảng sâu sắc của mẹ làm cho Bridget ngộ ra nhiều điều. Do từ khi sinh ra đã mắc hội chứng rối loạn hoóc-môn tăng trưởng nên cơ thể của cô bé ngừng phát triển từ rất sớm, chiều cao chỉ có 69 cen-ti-mét, khiến cô bé vô cùng tự ti. Ngay cả những quả táo, Thượng đế cũng yêu thương thiên vị như vậy, thì có gì cô bé không thể trở thành một thiên sứ vui vẻ phiên bản “tí hon” kia chứ?

Từ đó về sau, Bridget hoàn toàn bước ra khỏi bóng tối của sự tư ti. Dưới sự chỉ dẫn của mẹ, sở thích của cô bé mở rộng theo từng ngày. Từ mẫu giáo đến đại học, cô bé dần dần nuôi dưỡng khiếu ca hát, nhảy múa, thể thao, bóng chuyền và biểu diễn áo thuật. Bridget thường di chuyển bằng chiếc xe điện hai bánh, lướt qua dòng người. Cô thường được phát biểu trong các buổi hội họp ở trường, dành lời khuyên cho các bạn học sinh rằng đừng bao giờ bỏ cuộc cho dù gặp phải bất cứ khó khăn gì. Thi thoảng cô còn xuất hiện trong chương trình quảng cáo trên ti-vi, trở thành đại diện của một thương hiệu sản phẩm nọ. Cô còn đảm nhận vai trò dẫn dắt trong cuộc thi khiêu vũ do trường tổ chức, bởi cô là đội trưởng đội cổ vũ nhiệt tình nhất.

Năm 19 tuổi, nỗi bất hạnh một lần nữa ập đến với Bridget. Cô bị xe đâm phải vào cấp cứu trong bệnh viện có thể xương gãy nhiều chỗ. Trong suốt nửa năm trời, trên người cô là đủ thể loại băng y tế, sinh hoạt thường ngày không thể tự xử lí. Trong những ngày tháng gian nan nhất trong cuộc đời, Bridget vẫn giữ thái độ lạc quan vui vẻ. Có những lúc đôi tay có thể cử động được, cô nằm trên giường bệnh dùng laptop sáng tác, mỗi ngày đăng một bài viết tối thiểu 1.000 chữ lên trang nhật ký cá nhân.

Sự kiên cường của Bridget đã lay động trái tim mọi người. Rất nhiều người trở thành fan hâm mộ trung thành của cô, họ không chỉ dành những lời ủng hộ cho tác phẩm của cô ở trên mạng, mà còn gửi tặng những món quà nhỏ bày tỏ sự chúc phúc. Bridget vô cùng cảm động, trò chuyện và gửi lời hỏi thăm tới các “fan hâm mộ” ở những nơi xa xôi qua video-call, cảm ơn sự ủng hộ và quan tâm của họ dành cho mình.

Tháng Bảy năm 2011, khi được nhận vào trường Đại học Illinois, Bridget 22 tuổi, được tổ chức kỉ lục thế giới Guiness công nhận là cô gái thấp nhất thế giới. Cũng tháng Tám năm đó, Bridget xuất bản cuốn sách *Phong cảnh khi nhìn từ dưới thấp*, bao gồm các bài viết đã được cô đăng tải trên mạng xã hội, mỗi ngày tiêu thụ hơn 1.000 cuốn, trở thành một trong những tác phẩm bán chạy nhất ở Mĩ trong năm đó.

Trong một sự kiện kí tặng sách, Bridget chấp nhận yêu cầu của độc giả bằng cách biểu diễn một điệu nhảy ngắn. Cô mặc một chiếc váy hồng xinh xắn, tóc cài gọn gẽ, đôi tay nhỏ nhắn với những ngón tay được sơn màu hồng trong suốt, quả thực giống hệt một thiên thần xinh đẹp. Có người hỏi bí quyết thành công của cô là gì? Bridget mỉm cười đáp:

“Thượng đế sẽ ban thêm vị ngọt ngào cho những quả táo nhỏ. Thế nên tôi luôn kiên trì. Một cô gái nhỏ như tôi cũng có thể đem tới một phong thái khác biệt cho cuộc sống này. Đây cũng là sự yêu thương mà Thượng đế dành cho tôi!”

Quá trình thỏa nguyện bản thân thực chất cũng là quá trình rèn luyện tâm thái và chiến thắng chính mình. Chúng ta cần đối xử với bản thân bằng một tâm thái bình thản, sau khi nhận thức đầy đủ sở trường và sở đoạn của mình.

Đừng nhìn mãi vào những khiếm khuyết, càng tập trung ở đó lâu, sự ám ảnh sẽ ngày càng phủ bóng đen lên cuộc đời bạn.

Cũng chó nên để ý đến sự bình phẩm của người khác về bạn. Chỉ cần bạn cho là đúng đắn, thì hãy đi theo con đường của mình, mặc cho lời ong tiếng ve xung quanh.

Chẳng ai thỏa nguyện cho cuộc đời của bạn. Chỉ bạn mới có thể thỏa nguyện cho chính mình.

NGƯỚC NHÌN TRỜI CAO. TRƯỞNG THÀNH CÔ ĐỘC

Có ai đó từng nói rằng, giao tiếp với người khác là một dạng năng lực. Nhưng thực ra, hưởng thụ sự cô độc cũng là một dạng năng lực.

Trong cô độc, chúng ta mới có thể tìm được phiên bản chân thực nhất của bản thân. Chúng ta trưởng thành vững mạnh và thấu tỏ ý nghĩa thực sự của cuộc đời.

TRONG CÔ ĐỘC, CHÚNG TA CÓ THỂ TÌM ĐƯỢC PHIÊN BẢN CHÂN THỰC NHẤT CỦA BẢN THÂN

Từ xưa đến nay, phàm là những người thành công thì đều có khả năng chịu đựng sự cô độc. Lý Bạch, nhà thơ nổi tiếng của Trung Quốc từng nói: “Bậc thánh hiền từ cổ chí kim đều cô độc, chỉ có kẻ say là lưu danh muôn thuở.” Ông cũng tự xưng mình là một “hành giả cô độc”, giả chăng chính vì ông có thể hưởng thụ sự cô độc nên mới được người đời xưng tụng là “Thi tiên”, lưu lại cho hậu thế những tác phẩm văn học thiên cổ tuyệt xướng.

Trước khi thành danh, đạo diễn tài ba Lý An cũng mất sáu năm ròng rã ở nhà, cả ngày chỉ biết cõm nước giặt giũ, chẳng khác gì một “ông nội trợ” thực thụ. Trong sáu năm đó, cảm giác cô độc là không thể tránh khỏi, nhưng ông hiểu được những lợi ích mà sự cô độc mang lại – ông có thể bình tâm học tập, tích lũy và trưởng thành. Và sau này ông trở thành một đạo diễn mà ai ai cũng ngưỡng mộ. Nếu năm đó ông không cam chịu cô độc, không lặng lẽ theo đuổi đam mê của bản thân, thì chắc hẳn ông đã không thể gặt hái thành tựu huy hoàng như hiện tại.

Để học vẽ tranh, Trương Đại Thiên đã phải sống một mình ở nơi hẻo lánh mãi vùng phía tây của đất nước, cách xa nhịp sống huyên náo của thành thị, cách xa sự xô bồ lạnh lùng giữa người và người, chuyên tâm dùi bút vẽ. Thiếu thốn đói khổ không thể quật ngã ông, lũ trộm cướp thồ phi cũng không khiến ông hoảng sợ. Trong những năm đó, ông làm bạn với thanh bần, kết duyên với cô độc. Và cuối cùng, những tác phẩm của ông đạt tới cảnh giới tuyệt tác vô giá.

Nhà văn nổi tiếng Trung Quốc – Lâm Huy Nhân nói rằng: “Trong cõi hồng trần này, phàm ai cũng tự mình hành tẩu, là trầu bà phớt qua tay áo, mây xanh làm đầm ướt lời thề. Núi và sông có thể lãng quên nhau, nhật và nguyệt có thể chẳng liên quan. Khi đó, chỉ còn lại khúc hoan ca giữa cõi đời của một người, những năm tháng đằng đẵng của một người mà thôi.

Một người rời xa sự huyên náo của thế giới để sống một cách cô đơn, mặc dù nhìn qua thì có vẻ chán ngắt, nhưng kì thực điều đó có thể mang tới cho chúng ta cơ hội quý giá để tự mình trưởng thành. Sự cô độc khiến chúng ta nhận thức lại bản thân, nhìn nhận lại những đúng sai, thị phi xảy ra từng giờ từng phút xung quanh chúng ta. Có thể giúp chúng ta lắng lòng biết ơn đối với những người đang giúp đỡ chúng ta, mà chúng ta đã lãng quên họ. Cũng có thể giúp chúng ta buông bỏ thù hận và phiền muộn trong lòng, dùng một tâm thái mới, nhẹ nhàng tiến bước, xuất phát từ đầu.

Khi sống một cuộc sống cô đơn, mọi nhu cầu đều trở nên giản đơn. Một bữa trưa ấm áp. Một thảm cỏ xanh rì. Một ánh đèn vàng tươm. Một bầu trời sao lấp lánh. Một tách trà. Một cuốn sách. Bấy nhiêu thôi cũng trọn vẹn rồi. Cuộc sống như vậy, chúng ta trở nên thoái mái nhẹ nhàng, quên đi nỗi đau và phiền não, thường thức hương vị tinh túy nhất của cuộc sống trong thời khắc ấy.

Một nhà văn xuất sắc thì phải học cách rời xa sự mê hoặc, ích kỉ của thế giới thực tại, đưa tâm linh về trạng thái ban đầu của nó, không ngừng quan sát hoàn cảnh xung quanh, dùng câu chữ cắt lên thay tiếng nói của mình. Khi viết biến chất và trở thành cái gọi là “tiêu điểm xã hội”, thì chẳng khác gì một tai họa. Làm như vậy nghĩa là phản bội lại đặc tính tĩnh lặng của văn học, và người viết dần dần đánh mất bản thân trong sự xô bồ,

náo nhiệt. Đối với một tác giả thực thụ mà nói, sự tĩnh lặng là một phần phẩm chất không thể thiếu, chỉ như vậy những câu chữ họ viết ra mới xứng đáng với lương tâm của họ.

Một người vừa mới bước ra từ nỗi đau thương, tuyệt vọng, bầu không khí náo nhiệt không thể mang tới những lời nhắc nhở có giá trị cho họ được. Chỉ khi ở một mình, họ mới có cơ hội cải sửa tư duy của bản thân, hoạch định cuộc sống của chính mình. Có thể họ chỉ biết đi lại một cách rảnh rỗi trong thành phố đang sinh sống, lên bùa một chuyến xe, tận hưởng phong cảnh hai bên đường, ở lì trong thư viện cả ngày, cũng có thể đứng giữa biển người tấp nập, mua được thứ mà mình muốn giữa những tiếng gọi mời khéo léo.

Một người khi phải gánh trên vai quá nhiều áp lực nặng nề có thể thanh tẩy tâm hồn của mình trong những khoảng thời gian tĩnh lặng, tìm lại phương hướng của bản thân trong sự cô độc. Lánh xa huyên náo, hưởng thụ cô độc là những phẩm chất mà ai cũng cần.

Hưởng thụ cô độc là một dạng năng lực, lại càng là một phẩm chất vô cùng đáng quý. Chính trong cô độc, vô số nhà hiền triết đã bắt đầu đặt ra những câu hỏi trong tương lai.

*Chính trong cô độc, ngọn lửa của trí tuệ tỏa sáng
lấp lánh.*

Cụ tuyệt sự cô độc chính là cụ tuyệt việc quan sát và tư duy một cách trầm tĩnh, từ bỏ sức mạnh mà sự bình lặng mang lại cho chúng ta.

Hưởng thụ cô độc không phải cắt đứt mọi sự giao tiếp, không phải trốn vào một góc, mà là học được cách tĩnh lặng trong xô bồ, tìm về khoảng không yên tĩnh thuộc về mình giữa cuộc sống vội vã. Có ai đó từng nói rằng sự giao tiếp với người khác là một dạng năng lực, thực ra hưởng thụ sự cô độc cũng là một dạng năng lực.

Trong cô độc, chúng ta có thể tìm được phiên bản chân thực nhất của bản thân. Chúng ta trưởng thành vững mạnh và thấu tỏ ý nghĩa thực sự của cuộc đời.

CÀNG LÀ NHỮNG THÁNG NGÀY ÂM ĐẠM, CÀNG PHẢI CHUYÊN TÂM TU LUYỆN

Trong vùng sa mạc phía bờ đông của Đại Trung Hải, có một loài bồ công anh thần kì. Nếu không có mưa thì cả đời nó sẽ không nở hoa. Nhưng chỉ cần mưa một chút thôi là nó sẽ nhanh chóng nắm bắt cơ hội, hoa tung bừng bung nở, thậm chí trước khi nước mưa bốc hơi, nó đã kịp hoàn thành xong tất cả chu trình thụ phấn, kết hạt và phát tán hạt.

Người dân địa phương sau khi phát hiện ra việc kì lạ này đều hết sức ngạc nhiên, cũng vô cùng thán phục bồ công anh. Bởi lẽ chỉ trong một thời gian vô cùng ngắn ngủi, nó có thể nắm bắt cơ hội vụt qua một cách nhanh chóng, chuẩn xác, dứt khoát. Sau này, người dân địa phương đã dùng nó như một món quà để tặng cho bạn bè của mình. Họ cho rằng trên thế giới này, việc người nghèo nắm bắt được cơ hội của mình cũng giống như loài bồ công anh bắt gặp được cơn mưa quý giá giữa sa mạc. Chỉ cần có được phẩm chất của bồ công anh, nhanh chóng nắm bắt khi cơ hội đến, chúng ta có thể thay đổi vận mệnh của mình giống như vậy.

Một buổi trưa oi ả, mọi người trong đoàn làm phim vẫn vô cùng bận rộn như mọi khi. Núp dưới cánh ô, đạo diễn và phó đạo diễn cùng nhà quay phim đang nguyên cứu những chi tiết cho phần quay tiếp theo mà không hề biết phía xa xa có một chàng trai trẻ đang đứng nhìn bọn họ.

Đến khi bị phát hiện, anh ta mỉm cười bẽn lẽn.

“Cậu là ai?” Đạo diễn vừa hỏi xong, chàng trai trẻ ngay lập tức giới thiệu về bản thân. Anh ta là một diễn viên múa, do đầu gối bị chấn thương nên không thể tiếp tục theo nghiệp múa được nữa, nên muốn thử sức trong ngành phim ảnh. Cách đây không lâu, anh ta đọc được thông tin tuyển diễn viên trên báo nên đến đây để thử vận may.

Đạo diễn không buồn khách khí, nói thẳng: “Cậu chưa từng trải qua quá trình huấn luyện biểu diễn chuyên nghiệp, cũng không có bất cứ kinh nghiệm biểu diễn nào, cơ thể lại bị thương tật như vậy ... Xin lỗi nhé, cậu không phù hợp với yêu cầu của chúng tôi.”

Bị đạo diễn từ chối, chàng thanh niên vẫn không từ bỏ, tiếp tục nói: “Đạo diễn, hãy cho tôi thử một vai xem sao. Còn về thương tật của mình, tôi sẽ chú ý giữ gìn, chắc chắn không để ảnh hưởng đến đoàn làm phim.”

Thấy anh ta cứ bám lấy như vậy, đạo diễn chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng đuổi đi, đành tặc lưỡi nói: “Tôi đang có một vai này, nhưng cần một người thể trạng hơi mập một chút.” Nói đoạn, đạo diễn nhìn anh ta một lượt, tiếp tục nói: “Ngoại hình của cậu không thích hợp cho lǎm, xin thứ lỗi tôi chẳng thể giúp được.”

“Yên tâm đi đạo diễn, tôi có thể làm được, mấy hôm nữa tôi lại đến!” Chàng thanh niên nói một cách kiên định, sau đó quay lưng bỏ đi. Đạo diễn lắc đầu thở dài, tiếp tục công việc.

Một thời gian sau, chàng thanh niên kia lại đến. Lần này thân hình anh ta trở nên hơi mập mạp. Đại diễn trông thấy anh ta, nghĩ mãi mới nhận ra: “Trong thời gian ngắn như vậy mà cậu đã mập đến thế! Làm cách nào vậy?”

Chàng trai trẻ nở nụ cười tươi rói, đáp: “Suốt thời gian qua ngày nào tôi cũng ăn thịt, uống bia nên vậy.”

Đạo diễn gật gù thán phục: “Có nghị lực!” nhưng lần trước ông nói vậy là để thoái thác, chẳng thể ngờ anh ta lại nắm bắt cơ hội nhanh đến vậy. Thế là ông lại phải kiểm cớ: “Rất xin lỗi, chàng trai trẻ, khi đó tôi không có ý sắp xếp cho cậu một vai diễn đâu. Nhưng bây giờ tôi thực lòng muốn cho cậu một vai.”

“Cảm ơn đạo diễn, tôi sẽ cố gắng hết sức, tuyệt đối không để ông thất vọng.” Anh ta vô cùng sung sướng, cảm tạ rồi rít, chỉ cần cho anh ta một cơ hội thì bất cứ điều gì anh ta cũng chấp nhận làm.

Trong quá trình quay sau này, anh ta làm việc rất nghiêm túc, cũng rất chăm chỉ, chỗ nào chưa hiểu là lập tức đi hỏi mọi người. Từ đó về sau, anh ta thực sự đã đặt chân vào con đường phim ảnh.

Nhiều năm sau, khi hồi tưởng về những chuyện xưa cũ đó, đạo diễn cảm khái: “Rất hiếm khi tôi gặp được một người biết rõ mình muốn gì và hết lòng nỗ lực như vậy. Khi đó tôi nghĩ, chàng trai trẻ này nhất định làm nên chuyện.”

Đạo diễn nói quả không sai! Mấy chục năm sau, chàng trai trẻ kia đã trở thành một vị đạo diễn mà người người đều biết, nhà nhà đều hay. Vị đạo diễn này đã từng diễn một vai trong phim *Ghost*, với khả năng diễn xuất rất có chiều sâu nội tâm, anh đã được vô số khán giả biết tên. Bạn đoán ra là ai rồi chứ?! Không sai, đó chính là Patrick Swayze.

Câu chuyện của Patrick Swayze cũng tương tự như bồ công anh ở sa mạc, nắm bắt được những giọt mưa – cơ hội vô cùng hiếm hoi, âm thầm tích lũy đủ năng lượng để một ngày bung tỏa.

Những người bình thường chúng ta đều hi vọng rằng mọi thứ sẽ nhanh chóng về đúng vị trí của nó, bao gồm cả thành công. Thế nhưng đó chỉ là một kì vọng đẹp đẽ mà thôi, bởi lẽ tri thức của bạn, năng lượng của bạn cần phải được củng cố từng bước, nâng cao từng bước. Hiện tại cuộc sống của bạn rất ảm đạm, chẳng có chút sóng gió gì, vậy thì bạn càng phải chuyên tâm tu luyện.

Sớm muộn sẽ có một ngày cơ hội đến, và bạn cần nhanh chóng nắm bắt. Cũng giống như Patrick Swayze, là một diễn viên múa nhưng không thể tiếp tục sự nghiệp của mình, đó là cả một sự giày vò khổ sở. Nhưng không sao cả, ông không vì thế mà gục ngã, ngược lại còn nhanh chóng nở nụ cười rồi lặng lẽ đi tìm cơ hội khác. Cho dù đạo diễn chỉ mượn cơ để “thoái thác”, ông cũng nhất mực tin tưởng và trở về tự vỗ béo bản thân. và thế là cơ hội đã đến với ông.

Người xưa có câu: “Tích lũy dày mới có thể cho đi chút ít.” Chỉ khi nỗ lực hết mình, không chịu bỏ cuộc và nhẫn耐 chờ đợi, chúng ta mới có thể đổi lại được sự thành công tuyệt vời.

Một sớm đầu thu, trong một công viên ở khu Meguro, thủ đô Tokyo – Nhật Bản, có một chàng trai trẻ dáng vóc vô cùng thấp bé bò dậy từ ghế băng, đoạn rảo bước đi thẳng đến một công ty bảo hiểm nọ.

Anh ta là một nhân viên bán bảo hiểm vô cùng chăm chỉ, nhưng thành tích trong công việc lại không mấy sáng sủa, thu nhập do đó cũng rất ít. Do chậm nộp tiền thuê nhà nên anh chị chủ nhà đuổi đi, đành phải ngủ ngoài ghế băng của công viên suốt hơn hai tháng nay. Trong khoảng thời gian này, anh chẳng còn tiền mua bữa trưa, thường xuyên để mặc bụng đói

đi gặp khách hàng, thi thoảng dạ dày còn kêu lên biếu tình, ánh mắt ngạc nhiên của khách hàng khiến anh ta xấu hổ không để đâu cho hết.

Mỗi khi màn đêm buông xuống, anh ta lê theo thân xác rã rời vào công viên, nằm vạ vật qua đêm trên ghế băng. Sáng sớm hôm sau, anh ta lại chào đón ánh sáng của ngày mới với sự quyết tâm sốt sắng, đi gặp hàng loạt khách hàng khác.

Một ngày nọ, anh ta đến một ngôi chùa để tiếp thị bảo hiểm cho sư trụ trì, giới thiệu một cách chu đáo lợi ích của từng gói bảo hiểm. Vì sư chủ trì nhẫn耐 nghe anh ta giảng giải xong xuôi mới bình tĩnh nói: “Cách giới thiệu của cậu không làm tôi cảm thấy hứng thú, lí do là vì sao?”

“Thưa, cháu cũng không biết, trụ trì có thể nói cho cháu biết không?” Nam thanh niên đột nhiên nghiêm người cúi đầu, anh ta rõ ràng mong sự trụ trì chỉ bảo cho mình.

“Giữa người với người – cũng giống như ngòi đói diện vậy – nhất định phải có một sự thu hút mạnh mẽ với đối phương, như vậy mới có thể khiến họ chú ý, rồi từ đó thuyết phục họ theo ý mình.” Vì trụ trì ngồi một cách vững vàng, “Nếu như cậu không làm được điều này thì tương lai sẽ chẳng có tiền đồ gì đáng kể.”

“Thế nhưng, làm sao cháu có thể có được sức hút như vậy với người khác ạ?” Anh ta sốt ruột hỏi tiếp.

“Mỗi người đều có ưu và nhược điểm riêng, ưu điểm khiến chúng ta được chào đón, nhược điểm khiến chúng ta không được yêu mến, thế nên cậu phải chỉnh sửa và từ bỏ những khuyết điểm của mình, lưu giữ và phát huy các ưu điểm, làm cho bản thân luôn luôn được người khác đón nhận.”

“Cháu muốn phát huy các ưu điểm và từ bỏ những thiếu sót của mình, nhưng làm sao cháu biết được mình có những ưu điểm và khuyết điểm nào?”

“Kẻ trong cuộc luôn mông lung, người ngoài cuộc ắt tỏ tường.” Vì sư trụ trì chỉ đáp lại như vậy, bèn đứng dậy tiễn khách.

Chàng trai trẻ bước ra khỏi ngôi chùa, cả đường cứ suy ngẫm về những lời nhà sư nói, đột nhiên đầu anh lóe lên một ý niệm, tâm trí như chợt bừng tỉnh.

Những ngày sau đó, anh ta rủ đồng nghiệp đi ăn, mới khách hàng uống trà. Mục đích là để họ có thể chỉ ra những khuyết điểm của mình. Bất luận là những lời chửi mắng thậm tệ, hay những lời khuyên răn nhẹ nhàng, anh ta đều vui vẻ đón nhận.

“Tính cách của cậu quá vội vàng, lại không chịu từ tốn tư duy, hẽ gắp chuyện gì là lại cuồng hết cả lên, không thể điềm tĩnh được!”

“Cậu có vẻ luôn tự cho mình là đúng, thường không nghe theo ý kiến của người khác, lúc nào cũng cứng nhắc cố chấp, đôi khi khiến người khác mệt mỏi!”

“Khi giao tiếp với người khác, cậu luôn nghĩ trong đầu là chuẩn bị nói những gì, mà không để ý xem người khác có muốn nghe hay không.”

“Xưa nay cậu chưa từng lắng nghe nhu cầu của khách hàng!”

“Cậu sẽ phải đổi mặt với đủ thể loại khách hàng, cậu phải có kiến thức phong phú, thế nên phải học hỏi thêm nhiều, để sau này có thể nhanh chóng tìm được chủ đề chung để trò chuyện với khách hàng, kéo gần khoảng cách với họ.”

“Hình như cậu chẳng có ưu điểm nào. Nếu bắt tôi phải tìm ra ưu điểm của cậu thì đó là điệu cười ngốc nghếch của cậu, đó chính là khoảnh khắc duy nhất mà cậu có vẻ đáng yêu!”

...

Chàng thanh niên ghi lại hết những lời nghịch tai lẩn thuận nhĩ hết sức đáng quý này vào một cuốn sổ nhỏ mang theo bên mình. Mỗi đêm khi trở về chiếc ghế băng, anh ta lại mượn ánh trăng để chậm rãi đọc lại một lượt, suy nghĩ xem nên làm thế nào để thay đổi bản thân:

Không vội vàng mỗi khi có chuyện.

Tâm thái bình tĩnh một chút.

Không coi mình là trung tâm.

Chịu lắng nghe ý kiến của người khác.

Tích cực tâm tình trò chuyện với khách hàng, tìm hiểu xem nhu cầu của họ là gì.

Tích cực đọc báo.

Chịu khó nắm bắt tâm lí khi giao tiếp.

Còn nữa, nhất định phải luyện cho được nụ cười thu hút, phát huy hơn nữa ưu điểm duy nhất của bản thân...

Thế là cậu ta tổng kết 39 điệu cười với hàm ý khác nhau, liệt kê tâm trạng và ý nghĩa mà mỗi điệu cười mang lại, sau đó tích cực luyện tập trước gương.

Thời gian dần trôi đi, cậu ta dần dần lột xác.

Vài năm sau, thành tích trong công việc của cậu ta leo lên top đầu trong ngành, liên tục 15 năm liền giữ ngôi vị số Một trong ngành tiếp thị bảo hiểm của thị trường Nhật Bản. Thành tích của cậu ra khiến cho mọi đồng nghiệp khác trên toàn thế giới phải kinh ngạc. Cậu ta trở thành hình mẫu để họ noi theo.

Chàng trai trẻ chỉ cao 1.45 mét này đã được người dân Nhật Bản vinh danh là “Người đàn ông với nụ cười đáng giá triệu đô.” Tác giả nổi tiếng người Mĩ – Og Mandino gọi anh là “Nhân viên tiếp thị vĩ đại nhất trên thế giới”. Đó chính là bậc thầy tiếp thị Ippei Hara. Câu chuyện cuộc đời của anh trải qua muôn vàn khổ nạn, nhưng anh chưa một lần oán thán.

Hãy coi mỗi lần thất bại là một lần nếm trải. Hãy coi mỗi lần thành công là một sự may mắn.

Hãy để nụ cười tattoo lên nhịp điệu ung dung tự tại. Để đối diện với trắc trở. Để tiếp nhận hạnh phúc. Để thưởng thức sự cô đơn. Để chiến thắng nỗi bi thương. Dùng tâm thế lạc quan để đối diện với tất thảy khó khăn của cuộc sống.

Đến với cuộc đời này, con người luôn có rất nhiều điều không như ý, cũng có rất nhiều sự bất công, nhưng đừng sợ! Đừng sợ những điều ám đạm. Đừng sợ tài năng không gặp thời. Cũng đừng sợ tổn thương, uất ức. Chỉ cần bạn để tâm trí mình tinh tảng, từ đó nâng tầm bản thân, cơ hội sẽ sớm bay đến bên bạn.

TRẦM TĨNH – THỰC SỰ VƯỢT LÊN CHÍNH MÌNH

Trầm tĩnh là một dạng sức mạnh đặc biệt, nó có thể giúp cho chúng ta nghiêm túc tư duy và nhìn nhận rõ phương hướng tiếp theo của mình. Nó có thể giúp cho đầu óc con người giữ được sự điềm tĩnh, sắp xếp lại tư duy và tình cảm của mình. Trong sự trầm tĩnh, chúng ta có thể dành sự quan tâm, chú ý nhiều hơn cho nội tâm và cảm thụ của mình, bắt đầu nhìn thấy mạo diện vốn dĩ của hiện thực. Sự huyên náo khiến chúng ta không thể nhìn rõ hiện thực, còn sự trầm tĩnh có thể cho chúng ta thời gian để phản ứng bản thân.

Trong thực tế cuộc sống, có rất nhiều cô gái có thể tỉ tê với nhau cả ngày không hết chuyện, không chỉ khiến bản thân mệt mỏi mà còn khiến người khác nghe mãi cũng nhảm chán. Bởi lẽ những lời họ nói ra không hề mang tới một chút thông tin hữu ích nào, không hề có chút dấu tích gì của trí tuệ, ngoài việc nói ra góc nhìn trần tục của mình đối với xã hội thì cũng toàn là lời cằn nhặt, oán thán, ngàn lần như một. Nếu khiến người khác thấy phiền hà như vậy, tại sao không để bản thân trầm tĩnh đi một chút?

Trầm tĩnh không đồng nghĩa với chẳng nói năng gì. Trầm tĩnh là một sự tích lũy và chất chứa sức mạnh, giúp chúng ta trở nên trí tuệ, trở nên mạnh mẽ. Có rất nhiều việc trong cuộc sống chúng ta tạm thời không có cách nào giải quyết, nếu đã như vậy thì có sao không để tâm trí của mình tĩnh lặng. Bởi trầm tĩnh cũng là một dạng biểu đạt, có thể chỉ ra một số điều làm ngôn ngữ không thể biểu đạt được.

Liêu Nhất Mai là nhà biên kịch và tác giả gần đây rất được truyền thông quan tâm chú ý. Nhưng suốt 11 năm trời và chỉ viết đúng ba vở kịch. Với tư cách là một tác giả, Liêu Nhất Mai coi sự kén chọn trong quá trình sáng tác của mình làm một tố chất sẵn có. Bà là một người vô cùng ác cảm với những kẻ chuyên nói lời sáo rỗng, “Tôi không sáng tác theo mọi tâm tư tình cảm của mình, cả xúc giác, khứu giác của tôi, mọi tâm tư tình cảm của tôi, cả xúc giác, khứu giác của tôi, trạng thái cơ thể của tôi, giống như một dấn ấn trên cơ thể vậy. Tôi cảm thấy thế giới này đang bị tắc nghẽn bởi những lời sáo rỗng và những thông tin vô dụng, thế nên nếu không có điều gì mà tôi không thể không nói ra, tôi sẽ cố gắng giữ lấy sự

trầm tĩnh.” Song chỉ cần Liêu Nhất Mai cất lời là bao con tim khán giả phải rung động.

Trong thế giới này, những người càng giàu trí tuệ sẽ càng ít nói, và càng hiểu được sức mạnh của sự trầm tĩnh. Trong cuộc sống, chúng ta thường xuyên gặp phải những trở ngại, hay sẽ trải qua những thất bại. Có người than thở rằng mình không gặp thời. Có người oán trách những người thân quen không tích cực giúp đỡ mình. Nhưng những người có trí tuệ thì thường sẽ lựa chọn trầm tĩnh trong những thời khắc như vậy. Họ sẽ để bản thân yên tĩnh một chút, lặng lẽ tư duy và kiểm điểm bản thân, tránh tiếp tục phạm phải sai lầm tương tự. Khi chưa hoàn toàn hiểu rõ được tình huống mà đã mồm năm miếng mười, nói năng tùy tiện thì chỉ bộc lộ sự ngốc nghếch và nông cạn của bản thân mà thôi. Đặc biệt là khi đối diện với đối thủ cạnh tranh, bạn càng nói nhiều thì ẩn họa cũng sẽ càng nhiều, khi đó bạn hẳn sẽ vô tình tiết lộ điểm yếu của bản thân cho họ, lúc này coi như thất bại đã nắm chắc trong tay.

Trầm tĩnh còn là một bảo bối giúp hóa giải mâu thuẫn. Khi chúng ta tranh luận với người khác, hoặc khi sự cãi vã giữa đôi bên ngày càng kịch liệt, tốt nhất là chúng ta hãy lựa chọn im lặng. Một mặt có thể bình ổn cảm xúc của bản thân, tránh để mọi việc vượt khỏi tầm kiểm soát. Mặt khác, sự trầm tĩnh có thể giúp chúng ta nhìn nhận bản thân một cách khách quan hơn, suy xét xem quan điểm của mình bấy lâu nay phải chăng có vấn đề, cũng có thể nghiêm túc đánh giá quan điểm của đối phương. Trải qua một khoảng lặng, có lẽ sự tranh luận và mâu thuẫn trước đó sẽ không tồn tại nữa.

Trầm tĩnh là sự hùng biện hữu dụng nhất. Khi chúng ta bị hiểu lầm hoặc nói xấu, bất cứ biện bác nào đều sẽ không thể thay đổi được cục diện. Đứng trước sự hiểu nhầm, mọi ngôn ngữ đều trở nên yếu đuối và bất lực. Gào thét điên cuồng, nhục mạ không ngừng, hay khóc lóc ầm ĩ đều chỉ khiến bạn càng thêm bị động. Thì nên lúc này hãy lựa chọn sự trầm tĩnh, dùng thời gian để chứng minh mọi việc. Nhẫn nhịn chịu đựng, nặm gai ném mật, rồi sẽ đến một ngày bạn có thể bùng cháy từ sự trầm lặng, và tất cả những hiểu lầm và sự đặt điều đều sẽ tan như gió mây. Những người đã từng tràn đầy sự đối địch với bạn sẽ không thể không nhận hiện thực này, bởi lẽ bọn họ sẽ thực sự sai lầm.

Trầm tĩnh là cây cầu dẫn lối cho tâm hồn. Khi những người thân xung quanh tâm sự với chúng ta, chúng ta nên nhẫn耐 và nghiêm túc lắng nghe. Điều đó không chỉ thể hiện sự tôn trọng mà còn là một mèo giao tiếp giữa người và người. Nếu bạn thường xuyên ngắt lời đối phuơng, thậm chí khi họ còn chưa nói xong đã bắt đầu chẳng hề kiêng dè, thao thao bất tuyệt nói ra cách nhìn nhận của bản thân, hoặc là chỉ trích một cách mù quáng những điều còn thiếu sót trong lời lẽ của họ, như vậy chỉ khiến tâm trạng đối phuơng càng trở nên trống rỗng, nảy sinh cảm giác chán ghét đối với bạn. Ai đó chịu mở lòng chia sẻ với bạn, nghĩa là họ có đủ sự tín nhiệm dành cho bạn. Vì vậy hãy trầm lặng, để cho tâm trí mình cùng chung một mạch cảm xúc với câu chuyện của đối phuơng.

Trầm tĩnh là một sự rèn luyện, là một sự linh hội, là một sự khoan dung và vượt lên cuộc sống.

Khi nắm bắt được sức mạnh của sự trầm tĩnh, chúng ta có thể thích ứng với cuộc sống biến chuyển không ngừng này, chúng ta có thể học cách tự bảo vệ mình trong những hoàn cảnh phức tạp. Trong thế giới của tĩnh lặng, chúng ta thực sự vượt lên chính mình.

CHỈ KHI KIÊN TRÌ CHỜ ĐỢI, CHÚNG TA MỚI CÓ THỂ NHÌN THẤY PHONG CẢNH ĐẸP ĐẾ NHẤT CỦA CUỘC SỐNG

Trong cuộc sống, chúng ta dường như mỗi ngày đều phải chờ đợi: Con trẻ khóc lóc i ôi, đó là bởi chúng chờ đợi bố mẹ về nhà chơi đùa cùng. Người già ngày qua ngày vò vĩnh trông mong, đó là bởi chờ đợi đứa con ở phương xa sớm về đoàn tụ. Chàng trai trẻ ôm梦 lập nghiệp, cả ngày dài nắng dầm mưa trên đường, đó là bởi chờ đợi một cơ hội để một bước lên mây, thực hiện được ước mơ của mình. Nhạc sĩ đóng cửa cả ngày không ra ngoài, đó là bởi chờ đợi bản thân sáng tác ra những giai điệu lay

động lòng người... Chờ đợi là một chủ đề lớn trong cuộc sống của chúng ta, không biết chờ đợi đồng nghĩa với việc không biết sống.

Xung quanh chúng ta có rất nhiều người không thể kiên nhẫn đợi chờ, họ thường quá sốt sắng, nồng nỗi mỗi khi đối diện với trở ngại, trên cả chặng đường dài lúc nào cũng muôn nhanh về đích sớm, chóng đạt thành công. Người Trung Quốc có câu thơ: “Không trải qua giá rét thấu xương há được hưởng hương mai núc mũi?” Giả như không có sự chờ đợi mòn mỏi, làm sao có được niềm vui của thành công. Xét cho cùng, cơ hội luôn dành cho những ai có sự chuẩn bị, dành cho những ai có đủ kiên nhẫn để chờ đợi. Hãy học cách dịu lăng tâm trí, tích thêm năng lượng từ sự trầm lăng, chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận cơ hội. Đó mới là con đường mà bất cứ ai muốn thành công đều phải trải qua.

Những người biết chờ đợi chắc chắn sẽ có đủ sự nhẫn耐, bởi lẽ chẳng ai trong chúng ta có thể dự đoán được khi nào cơ hội sẽ đến, điều duy nhất chúng ta có thể làm được chỉ là nhẫn耐 và nhẫn耐 hơn nữa. Những người biết chờ đợi chắc chắn có một tấm lòng rộng mở. Bởi lẽ khi những người khác đạt được đôi chút thành tựu, trở thành tiêu điểm chú ý của công chúng, hào hứng nói những lời bóng bẩy, đao to búa lớn, chúng ta chỉ nhìn mà không màng để tâm, cười xòa cho qua. Những người biết chờ đợi chắc chắn sẽ vô cùng tự tin. “Vảy lân tuy chìm đầm trong hồ, nhưng hẽ gấp gió mây át sẽ hóa rồng.” Nếu bạn thực sự sở hữu một năng lực phi thường, hãy cứ chờ đợi, có gì đáng để lo lắng chứ?!

Một anh chàng nợ tốt nghiệp xong trung học, liền ôm mộng trở thành một thương nhân. Sau này anh thi vào Viện Công nghệ Massachusetts vô cùng nổi tiếng, nhưng không trực tiếp theo học chuyên ngành Kinh doanh mà lại theo đuổi chuyên ngành cơ bản nhất trong lĩnh vực kỹ thuật: Cơ khí. Bước đi này của anh là hết sức chuẩn xác, bởi lẽ làm kinh doanh thì bắt buộc phải có được những kiến thức chuyên ngành. Sau khi tốt nghiệp Viện Công nghệ Massachusetts, anh không lập tức dần thân vào nghiệp kinh doanh mà tiếp tục thi vào Đại học Chicago, theo đuổi học vị Thạc sĩ Kinh tế học. Trải qua ba năm đèn sách, về mặt kiến thức anh đã sở hữu những nền tảng để trở thành một doanh nhân.

Điều đáng ngạc nhiên là sau khi lấy được bằng thạc sĩ, anh ta vẫn không hè theo đuổi bất cứ hoạt động kinh doanh nào, lại tiếp tục thi vào

công chức ở một ban ngành của chính phủ. Anh ta hiểu rõ rằng nếu theo ngạch kinh doanh thì bắt buộc phải sở hữu kĩ năng giao tiếp xuất sắc. Làm việc ở ban ngành chính phủ được 5 năm, anh ta quyết định nghỉ việc, sau đó dưới sự giới thiệu của cha mình, anh ta đảm nhận công tác ở một công ty. Hai năm trôi qua, anh ta đã thông thạo mọi thủ thuật lần quy trình cần thiết trong kinh doanh, thành tích vô cùng nổi trội. Lúc này, anh ta khéo léo từ chối lời mời tăng lương thăng chức của công ty kia, quyết tâm tự thành lập một công ty riêng, bắt đầu sự nghiệp kinh doanh ấp ủ bấy lâu của mình.

Vì đã nắm bắt hết tất thảy những kiến thức, sở hữu những tố chất phong phú mà một thương nhân xuất sắc cần có, nên việc làm ăn của anh ta phát triển vô cùng thuận lợi, tốc độ tăng trưởng của công ty tăng nhanh như ngựa phi. Hai mươi năm sau, tài sản của công ty từ 200.000 đô-la đã lên tới con số 200 triệu đô-la. Bản thân Bill Lafford cũng trở thành một huyền thoại của giới kinh doanh Mĩ.

Con đường của cuộc đời không thể lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió. Chúng ta nên điều chỉnh tâm thái, tìm kiếm cơ hội khắc phục những khó khăn và thực hiện ước mơ trong khi chờ đợi. “Mười năm mài kiếm” – sự rèn luyện trong khi chờ đợi có thể cho chúng ta hi vọng và sự vỗ về, có thể giúp chúng ta xua tan mây mù trên chặng đường phía trước, giúp chúng ta tự tin, một lần nữa đối diện với những thách thức trong cuộc đợi bằng một diện mạo mới.

Nếu muốn đạt được thành công, chúng ta phải chuẩn bị đầy đủ, phải chấp nhận chờ đợi trong một thời gian dài. Chờ đợi không có nghĩa là siêng ăn nhác làm, vô công rỗi nghề, cũng không phải là áp ủ những giấc mộng hão huyền viễn vông. Chờ đợi giúp chúng ta tiếp tục tìm kiếm hi vọng sau khi thất bại, kiên định niềm tin của mình trong sự trầm lắng, không ngừng tích lũy năng lượng trước khi sải cánh bay cao. Trải nghiệm sự khổ đau là để chờ đợi một ngày nào đó được đón nhận niềm vui thành công, là để nhìn thấy tia nắng ấm áp của hạnh phúc sau cơn mưa dài tối. Vì vậy khi bạn cảm thấy trống rỗng tuyệt vọng, đừng cứ chìm đắm mãi, bởi lẽ thế giới này luôn có những điều tốt đẹp xứng đáng để chúng ta chờ đợi.

Chờ đợi là nuôi dưỡng tiềm lực, là chờ ngày bùng cháy, là thao quang dưỡng hối, là sự tích lũy của năm tháng, là sự thăng hoa của tâm trí.

Trái ngọt thành công chẳng bao giờ có thể kiêng châm là với tôi. Chỉ khi kiên trì chờ đợi chúng ta mới có thể nhìn thấy phong cảnh đẹp đẽ nhất của cuộc sống.

CHỈ TRONG SỰ TĨNH LẶNG KHI Ở MỘT MÌNH, CHÚNG TA MỚI CÓ THỂ NGHE THÁY THANH ÂM TRÍ TUỆ CỦA TÂM HỒN

Sóng một mình có vẻ đẹp riêng của nó. Đừng suy đoán một cách đơn giản rằng ở một mình nghĩa là chúng ta cố ý gò ép bản thân theo đuổi cảnh giới cô độc. Chỉ là xã hội hiện đại có quá nhiều nhiễu nhương và cạnh tranh, chúng ta không thể né tránh được nó. Đôi với một số người, mỗi khi phòng tuyến lí trí tan vỡ, cảm giác trống rỗng đến tận khốc bóp nghẹt tâm trí họ, khiến cho cuộc đời họ trở bên vô cùng tuyệt vọng và trống rỗng. Lúc này đây, câu nói “Làm sao để trân trọng bản thân, làm sao để xây dựng cho chính mình một nơi trú nạn mang tới sự tự do tĩnh tại cho tâm hồn?” bỗng trở nên vô cùng quan trọng.

Ở một mình không có nghĩa là cô độc, tách mình, đoạn tuyệt với thế gian. Khi một người thực sự bước vào cảnh giới cô độc hoàn toàn cao thượng và thuần khiết, họ mới có thể gieo những cảm xúc của tâm linh vào sâu hơn trong giá trị cốt lõi của sinh mệnh, xác định lại nội tâm của chính mình, điều chỉnh lại khoảng cách giữa tưởng tượng và hiện thực. Từ đó nắm bắt lấy những linh cảm, cơ hội và sự sáng tạo vốn luôn chập chờn ẩn hiện trong cuộc sống. Đồng thời cũng mang tới một nguồn sức mạnh và sự tự tin hoàn toàn mới mẻ cho cuộc đời.

Thứ tưởng tượng xem: Một người không thể chung sống với chính mình, thì làm sao có thể chung sống với người khác. Một người không hiểu nỗi bần thân thì làm sao có thể hiểu người khác. Một người không tôn trọng chính mình, thì làm sao tôn trọng được người khác.

Chuyện kể rằng trước kia có một vị đại sư vô cùng thông thái, nổi tiếng xa gần.

Vị đại sư này giảng đạo rất thú vị, nên một trưởng thôn nọ mời ông đến để giảng đạo, ông nhận lời. Khi đến thôn thì sớm đã có hàng trăm người chờ sẵn ở đó. Trải qua nghi thức nghênh đón, đại sư bước lên bục bắt đầu giảng đạo, những người phía dưới đều dỗng tai lắng nghe.

Đại sư nói: “Các cô dì chú bác thân mến! Tôi rất vinh hạnh vì hôm nay được đến đây để cùng mở lòng học tập với mọi người. Nhưng trước tiên tôi muốn hỏi một chút, nội dung bài diễn thuyết hôm nay, mọi người đã biết chưa?”

Mọi người đều đồng thanh đáp lời: “Biết rồi! Chúng tôi biết rồi!”

Đại sư ngừng lại, mỉm cười nhìn mọi người rồi nói: “Được, nếu mọi người đã biết, vậy tôi không cần giảng nữa, phải không?” Thế là ông chẳng nói chẳng rằng cứ thế bước xuống.

Những người trong thôn thấy vậy thì rất thất vọng, bọn họ quyết định sẽ mời ông một lần nữa, đại sư lại nhận lời. Đến ngày hôm ấy, đại sư được nghênh đón theo nghi thức truyền thống. Khi bắt đầu bài giảng, ông lại hỏi đúng câu hỏi lần trước. Lần này mọi người đã có sự chuẩn bị. Thế nên khi đại sư hỏi: “Nội dung bài diễn thuyết hôm nay, mọi người đã biết chưa?” mọi người ở dưới đều đáp rằng “Chưa, chúng tôi chẳng biết gì cả!”

Đại sư ngừng lại, miệng nở một nụ cười, nói: “Cô dì chú bác thân mến, nếu mọi người chẳng biết gì cả, vậy tôi có giảng cũng vô ích, phải không?” Chẳng cần đợi phản ứng, ông lại khẽ khà bước xuống trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Bọn họ đều nghĩ rằng “không biết” chính là câu trả lời mà đại sư muốn nghe.

Nhưng họ vẫn không bỏ cuộc. Họ tự vấn bản thân rằng: “nếu câu hỏi của đại sư vừa không thể trả lời “biết”, vừa không được trả lời “không

biết”, vậy thì rốt cuộc phải trả lời ra sao? Làm sao mới có thể được đại sư giảng giải những điều trí tuệ đây. Thế là mọi người trong thôn bèn tổ chức một buổi thảo luận. Họ bàn bạc xem nên làm gì, cuối cùng đã nghĩ ra cách đối đáp có thể nắm chắc phần thắng. Một lần nữa trưởng thôn lại mời đại sư đến. Ngày hôm đó. Mọi người vừa căng thẳng vừa phấn chấn.

Tương tự những lần trước, lần này đại sư lại hỏi: “Nội dung bài diễn thuyết hôm nay, mọi người đã biết chưa?”

Mọi người không chút do dự, một nửa số người đáp “Biết rồi!” nửa còn lại thì đáp “Chưa biết!” Sau đó mọi người chờ đợi phản ứng của đại sư.

Đại sư từ tốn nói: “Tốt, vậy để những người đã biết dạy cho những người chưa biết đi!” Ai nấy nghe xong đều như bị tạ nước lạnh vào mặt, chẳng cần chờ đợi mọi người phản ứng, đại sư lại lặng lẽ đi.

Lần này phải làm sao đây? Người dân trong thôn vẫn chưa nản lòng, bọn họ quyết định thử một lần nữa.

Sau khi đến thôn, đại sư lại hỏi câu hỏi như vậy. Lần này chẳng ai đáp lời. Mỗi người đều đang một mình suy ngẫm câu trả lời, không còn một nhóm người mồm năm miệng mười, cũng không còn chia ra từng phe. Phía bên dưới tĩnh lặng đến mức ngay cả một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy. Trong sự tĩnh lặng đó, cuối cùng đại sư cũng chịu cất lời, những lời giảng giải đầy trí tuệ của ông chầm chậm chảy vào tâm trí mọi người.

Đại sư nói:

“Chỉ trong sự tĩnh lặng khi ở một mình, chúng ta mới có thể nghe thấy những thanh âm trí tuệ của tâm hồn.”

Ở một mình quả thực là một cảnh giới, không phải bên cạnh không có ai, mà cho dù đang ở giữa biển người hối hả cũng có thể tìm được sự thanh tịnh trong tâm hồn. Ở một mình, bản thân nó vốn đã mang một vẻ đẹp thanh đạm.

Nếu bạn muốn thì cho dù đang đứng giữ phố xá tấp nập, bạn vẫn có thể ở một mình. Những ai biết ở một mình đều có thể đối xử, nhìn nhận bản thân và người khác bằng một thái độ khách quan và công bằng. Ở một mình – một phương thức đối nhân xử thế một cách chủ động, hữu hiệu và tích cực, chính là để giúp chúng ta đổi mới với hiện thực nghênh đón những thách thức.

Ở một mình không phải bởi cô độc.

Ở một mình là một lựa chọn – lựa chọn phương cách hữu ích, lành mạnh và điều giải tâm trí.

NỖ LỰC, KIÊN CƯỜNG – SÓNG MỘT CUỘC ĐỜI NHƯ Ý NGUYỆN

Trên thế giới này, đại đa số chúng ta đều là những người bình thường. Nhưng cho dù chỉ là những người bình thường, chúng ta cũng có quyền được sống cuộc sống của mình, xây dựng nên thế giới thuộc về chính mình.

Áy nhung, điều đó cần đến nỗ lực và sự kiên cường của bạn.

Chỉ khi bắt đầu nỗ lực ngay giây phút này thì giây phút tiếp theo chúng ta mới không phải bước đi vất vả như vậy nữa. Nếu giây phút này vẫn chưa bắt đầu, thì giây phút tiếp theo sẽ chẳng bao giờ đến.

Dù tôi không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng tôi biết rằng: Hành động có thể quyết định tương lai của bạn.

NGƯỜI KHÁC ĐỐI XỬ VỚI BẠN RA SAO, NHÂN TỐ MÂU CHỐT QUYẾT ĐỊNH NĂM Ở CHÍNH BẠN

“Cà chua nhũn” chính là cách gọi những “nhân vật thân thiện” trong cuộc sống hay trong công việc, bọn họ đối xử với người khác lúc nào cũng

phải rào trước đón sau, cho đi mà không cần báo đáp, không tính toán thiệt hơn... Thời gian dần trôi, bọn họ dần trở thành đối tượng để mọi người “làm phiền”.

Xung quanh tôi có rất nhiều “cà chua nhũn”, điển hình là Đan Đan. Đó là một cô gái nhút nhát, hướng nội, cô ấy phải chịu không ít thiệt thòi vì tính cách ít nói của mình.

Đan Đan theo nghề y tá đã được 5 năm. Trong khoa cô ấy có tổng cộng 20 nhân viên cả y tá lẫn bác sĩ, trong đó đại đa số bác sĩ là đàn ông, còn y tá là nữ giới. Đan Đan trực ban ngày, mỗi ngày làm việc tám tiếng, mỗi tuần làm việc năm ngày. Do sự khác biệt giữa ca tối và ca sáng, nên cô ấy thường tan làm vào hai mốc thời gian, nên sở thích của Đan Đan cũng chỉ vẽ tranh, chăm hoa. Sau khi tan làm, cô ấy có thói quen về nhà ăn cơm, đọc sách, lướt web, ngồi cùng người thân, thi thoảng lăm mới đi ăn uống, karaoke cùng các đồng nghiệp trong khoa.

Bà chị đồng nghiệp cùng khoa với Đan Đan thì lại thích đánh mạt chược sau khi tan làm, luôn có mấy người bạn cố định để rủ đánh cùng. May mắn trước đó, một người bạn việc nên không đánh được, thế nên ván bài trở thành ba khuyết một.

Một ngày nọ, bà chị làm cùng khoa rủ Đan Đan đến chơi cùng, Đan Đan ngại ngùng nói rằng không biết chơi. Bà chị kia vẫn ra sức rủ rê: “Không biết chơi thì chị sẽ dạy em, hay lăm đấy.” Và thế là Đan Đan đồng ý chơi cùng họ một lần. Trên thực tế, Đan Đan khá ghét đánh bài, ghét cái bầu không khí ôn ào đó, đã thế lại còn có khói thuốc lá nồng nặc nữa.

Nhưng không ngờ tình trạng này kéo dài rất lâu. Cứ mỗi lần tan làm, đồng nghiệp rủ rê đánh bài, Đan Đan trong lòng rất khó xử. Ngay cả một cô gái thường không giỏi cờ tuyệt người khác như cô cũng có lần phải nói thẳng là “Không muốn đi”, nhưng đồng nghiệp cứ tiêng ngọt nhạt mãi, thành ra lần nào cũng bị kéo đi. Những lời lẽ “du thuyết” của đồng nghiệp, Đan Đan giờ cũng thuộc nằm lòng: “Đi đi, bọn chị ba chân thiếu một chân, khó chơi lắm”, “Haiz, chỉ là giải trí cùng đồng nghiệp một lúc thôi, đâu có đặt nặng thắng thua đâu, coi như giết thời gian”, “Chơi cùng bọn chị đi mà, Đan Đan yêu dấu.”

Mấy tháng trôi qua, việc bị ép đánh bài cùng đồng nghiệp đã khiến Đan Đan chịu nhiều “tổn thương” – mỗi lần đánh bài đều thua 100 tệ trở lên. Vốn dĩ lương y tá đã chẳng nhận gì, cứ như vậy thì ngay cả phí sinh hoạt cũng chẳng đủ nữa. Mấy ngày trước, đồng nghiệp lại hẹn cô lần sau đánh bài. Đang bối rối không biết làm sao, Đan Đan đành phải cầu cứu bạn mình.

Khi bạn bè hỏi rằng tại sao đồng nghiệp lúc nào cũng rủ cô đánh bài mà không rủ người khác, Đan Đan đoán chừng: “Có lẽ họ biết tớ nhút nhát, không giỏi từ chối người khác, đã thế lại hay mũi lòng, nói vài câu dễ nghe là đã lung lay rồi. Họ cũng biết tớ cũng không giỏi đánh bại, nên chắc hẳn sẽ dễ ăn tiền của tớ.”

Đương nhiên, đánh bài còn gây ra một số ảnh hưởng tiêu cực cho cô ấy. Đáng lẽ tháng này cô ấy phải tham gia một cuộc thi viết luận về chuyên ngành hộ lý Trung y, nhưng vì bọn họ lúc nào cũng hẹn đánh bài nên cuối cùng đã lỡ mất thời gian nộp bài. Đan Đan trong lòng bất mãn: “Cứ tan ca là bị họ kéo đi đánh mạt chược, khi trở về đã hơn 12 giờ đêm, tắm rửa giặt giũ xong cũng hơn 1 giờ sáng, nghĩ đến việc ngày hôm sau phải đi làm là thấy oái, chẳng còn tâm trạng đâu để viết luận nữa, cũng chẳng còn thời gian.”

Mặc dù bị ép đi đánh bài, nhưng Đan Đan cũng sợ rằng chơi mãi sẽ thành quen, thế nên áp lực tâm lí rất lớn. Cô nói: “Suốt quãng thời gian đánh bài đó, đêm nào cũng nằm mơ thấy đánh bài, trạng thái tinh thần rất bất ổn, bố mẹ còn tưởng rằng mình bị bệnh.”

Bạn bè đều khuyên cô: “Cậu cứ nói với họ là gần đây ở nhà có việc nên rất bận, không thể đi được là xong.: Thế nhưng, Đan Đan cảm thấy như vậy không thể giải quyết được vấn đề thực tế: “Tôi biết nói vậy là có thể từ chối được người khác, nhưng tớ thực sự ngại nói ra...”

Trên thực tế, chúng ta có dễ dàng bắt gặp những cô gái giống như Đan Đan. Bọn họ thiếu sự tự tin, không dám nói ra suy nghĩ thực sự của mình với người khác. Thời gian dần qua, người khác sẽ định nghĩa họ là “cà chua nhũn”, ai cũng có thể bóp được.

Đối với những người như Đan Đan, đặc biệt là với giới công chức văn phòng ở các đô thị, vấn đề này là do trở ngại tâm lí tự thân gây ra.

Những người này luôn tràn ngập sợ hãi đối với các mối quan hệ xã hội phức tạp. Họ thường lo sợ rằng nếu mở miệng từ chối người khác sẽ bị coi là “lạc loài”, không hòa nhập với mọi người.

Nhìn từ góc độ tâm lí học, bởi họ vẫn chưa xây dựng cho bản thân một ý thức về giới hạn đầy đủ, kiên toàn. Ý thức giới hạn này không chỉ ở mặt sinh lí hay tâm lý, mà còn ở mặt cảm xúc. Những người có ý thức giới hạn mơ hồ thường không ý thức được những lời thỉnh cầu đã “quá giới hạn” của người khác, nên cho dù không hề muốn, họ cũng không thể cự tuyệt. Trên thực tế, bạn muốn người khác sẽ đối xử với bạn một cách lịch sự, tôn trọng thì đầu tiên bạn phải nói rõ cho người khác biết những nguyên tắc, giới hạn và phương thức đối nhân xử thế của bạn, để họ có sẵn một sự đánh giá tâm lí đối với bạn. Có thể nói, **nhân tố mấu chốt quyết định người khác sẽ đối xử với bạn ra sao thực ra nằm ở chính bạn**. Vì lẽ đó, chúng ta phải trở thành người có những giới hạn rõ ràng, nắm bắt rõ quyền lợi và nghĩa vụ của mình. Khi những giới hạn đó bị xâm phạm, chúng ta cần phải có biện pháp kiên quyết bảo vệ chính mình.

Hãy coi cuộc sống hay môi trường làm việc giống như “giang hồ” vậy. Chúng ta thường có câu “giang hồ hiểm ác”, thế nên phải biết cách để bảo vệ bản thân, tuyệt đối không để mình trở thành “cà chua nhũn”.

Chỉ khi ngẩng đầu nhìn lên, chúng ta mới nhìn thấy cả một bầu trời sao. Chỉ có hành động, chúng ta mới theo đuổi được ước mơ tươi đẹp của mình. Chỉ khi không ngừng bồi đắp nội tâm, chúng ta mới học được cách từ chối, từ đó vượt lên chính mình.

NẾU GIÂY PHÚT NÀY CÒN CHƯA BẮT ĐẦU, GIÂY TIẾP THEO SẼ KHÔNG BAO GIỜ ĐÊN

Có rất nhiều người luôn muốn để công việc trước mắt sang hôm sau mới làm, cho rằng ngày mai nỗ lực hơn một chút là được. Hoặc sẽ liệt ra một số kế hoạch, cho rằng những kế hoạch này không phù hợp với bản thân. Còn có những người thường xuyên nói những câu cửa miệng như “Mệt quá”, “Bận quá”, nói rằng ngày mai sẽ cố gắng hơn.

Bạn có những suy nghĩ như vậy, chứng tỏ bạn đã từ bỏ nỗ lực. Nỗ lực luôn đòi hỏi chúng ta bắt tay vào làm. Ngay cả việc “bắt tay làm ngay” mà bạn cũng không làm được, vậy thì nỗ lực sao đây? Nếu nói rằng bạn, không có thời gian, vậy thời gian đâu ra để bạn đọc tiểu thuyết trên mạng, thời gian đâu ra để chát chít, thời gian đâu ra để lướt web mua sắm?

Có kế hoạch mà không hành động, chỉ khiến bạn càng trở nên lười biếng, càng trở nên không có động lực, thậm chí còn hủy hoại bản thân. Hậu quả của việc không hành động rất nghiêm trọng, đầu tiên nó là sự chần chừ, tiếp đến sẽ trở thành một áp lực vô hình đối với bạn, thậm chí là cưỡng ép bạn, không chế bạn, khiến cho bạn cảm thấy cuộc sống thật vô vọng, làm tiêu tan ý chí phấn đấu của bạn, đập vụn mọi niềm tin của bạn.

Tô Sa Sa là biên tập viên rất xuất sắc của một tạp chí nọ. Lịch trình công việc mỗi ngày cô ấy nộp cho sếp lúc nào cũng kín mít. Nhưng xưa nay cô chưa từng trì hoãn công việc, cấp trên rất coi trọng cô. Không chỉ vậy, mỗi giờ tan làm, Tô Sa Sa còn chăm chỉ học thêm, tham gia lớp bồ túc buổi tối, khẩu hiệu của cô là: “Rèn luyện bản thân, thực hiện giá trị.” Không chỉ chú tâm vào công việc, Tô Sa Sa còn quan tâm đến sức khỏe và nhan sắc của bản thân, cô tham gia vào lớp Yoga và rất chịu khó rèn luyện thể thao, cô cho rằng sức hút của phụ nữ không chỉ là tài hoa trong công việc mà còn phải nhỏ nhẹ và xinh đẹp.

Thế nhưng đại đa số những nhân viên nơi công sở về cơ bản đều chung một trạng thái như Trần Tư Tư.

Trần Tư Tư và Tô Sa Sa là bạn cùng học đại học, cùng là biên tập viên trong tạp chí. Khẩu hiệu của Trần Tư Tư là “Không trở thành người

ưu tú nhất, nhưng phải cảm thấy thoải mái nhất”, thế nên mọi người đều đặt cho cô biệt danh “Nữ hoàng trì hoãn”. Cho đến giờ này, cô ấy không chỉ sống một cách thoải mái thái quá, mà còn có chút lười biếng.

Thường ăn mặc rất lôi thôi, nhưng lại tự xưng rằng đó là “phong cách lười biếng” bắt nguồn từ Nhật, Hàn. Kì thực chỉ là cô ấy lười giặt quần áo.

Ngày nào cũng đến muộn, cho dù công ty trừ lương cô ấy cũng không thể đến đúng giờ.

Không hề có cuộc sống riêng, hễ về đến nhà, việc đầu tiên là mở máy tính, click vào game, sau đó hoàn toàn chìm đắm trong trạng thái chân không, dung hòa làm một với không khí. Đương nhiên, cô ấy là một hàng xóm hết sức yên tĩnh...

Ba năm sau, Tô Sa Sa đã là trưởng phòng của một công ty nước ngoài, mỗi ngày cô vẫn không hề giảm bớt yêu cầu đối với bản thân. Ngày nào Tô Sa Sa cũng bận rộn làm việc, nhưng cô vô cùng thích thú với cảm giác bận rộn đó. Ngoài việc hoàn thành một lượng lớn công việc mỗi ngày, cô vẫn kiên trì đi tập thể thao, làm đẹp, yoga.

Còn sau ba năm, Trần Tư Tư vẫn ngày ngày gửi CV xin việc trên mạng, cô ấy thấy năm nay xin việc cực kì khó, bèn tặc lưỡi lên giường đi ngủ. Kết quả là ngủ một mạch chẳng biết trời đất, mãi cho đến khi tiền trong thẻ tín dụng hết sạch, cô ấy mới bắt đầu hoảng loạn.

Thật bất ngờ khi chỉ trong ba năm, hai người từ cùng một vạch xuất phát lại có sự khác biệt lớn đến vậy. Tất cả những điều này khiến Trần Tư Tư không thể trở tay, nhìn Tô Sa Sa chêm chệ ở trên đỉnh của kim tự tháp, chỉ biết ngưỡng mộ và đồ kị. Ngoài điều đó ra, cô ấy thậm chí còn không buồn nghĩ xem mình vì đâu mà thất bại.

Bạn thân mến, trạng thái của bạn có giống của Trần Tư Tư không, phải chăng bạn cũng đang hô hào “chủ nghĩa lười biếng” như vậy?

Đừng ngốc nữa, hãy tỉnh lại đi.

Giống như Trần Tư Tư trong câu chuyện trên, tất cả những người thích trì hoãn đều có lí do – mình sẽ nỗ lực trong giây tiếp theo. Kì thực

trong sự thoi miên lặp đi lặp lại như vậy, thói quen trì hoãn hết lần này đến lần khác tái diễn.

Hãy suy nghĩ về Tô Sa Sa và Trần Tư Tư. Bạn có muốn đạt đến đỉnh của kim tự tháp, trở thành một nhà lãnh đạo hay là sau vài năm làm công việc rồi vẫn phải đi gửi CV ở khắp nơi?

Tôi tin rằng mọi người đều có câu trả lời riêng của mình, người ta nói rằng công việc vốn vô cùng linh hoạt giống như dây chun vậy, nếu trao cho nó thật nhiều thứ, sức mạnh càng lớn thì nó càng bắn đi xa hơn, và mang lại cho bạn nhiều điều hơn.

*Chỉ khi làm việc chăm chỉ từ giây phút này
chúng ta mới bước đi bớt vất vả hơn trong giây
tiếp theo.*

Nếu giây phút này còn chưa bắt đầu, giây tiếp theo sẽ không bao giờ đến. Mặc dù tôi không biết điều gì sẽ xảy ra vào ngày mai, nhưng tôi biết: Hành động có thể xác định tương lai của bạn.

LÊN HẾT CON ĐÓC LÀ ĐỈNH NÚI NƠI NHỮNG NỖ LỰC CỦA BẠN TỰU THÀNH

Thành công của người khác không phải dễ dàng nằm trong tầm tay, khi nhìn thấy thành tựu của người khác, bạn phải suy nghĩ xem: Họ đã phải nếm trải bao nhiêu vất vả, khổ sở mới có được ngày hôm nay?! Sở dĩ bạn vẫn chưa gặt hái được thành công trong việc học tập hay thành tựu trong nghề nghiệp là bởi bạn chưa trải đủ những khó khăn, vất vả.

Một lần đi karaoke với bạn bè, khi vào toilet tôi bỗng thấy có một người đàn ông chừng 30 tuổi đang ngồi trên sàn nhà khóc lóc và nói “Quá mệt mỏi rồi.” Tôi không biết anh ta đang đối mặt với điều gì mà phải mượn rượu để giải sầu đến như vậy. Nhưng cảnh tượng như của anh ra, tôi

thường xuyên nhìn thấy trên ti-vi hoặc trong phim truyền hình, chắc không có gì khác ngoài vấn đề gia đình hay vấn đề sự nghiệp.

Trở về nhà, tôi cứ nghĩ mãi cảnh tượng đó. Đôi khi chẳng phải tôi cũng giống vậy hay sao?! Chỉ vì áp lực nặng nề mà gục ngã, chẳng thể thở ra hơi, thậm chí cảm thấy cuộc sống quá vô vọng, sống tiếp chẳng còn ý nghĩa gì. Trong thực tế, cho dù là ai cũng đều phải trải qua cảm giác này. Tại thời điểm đó, chúng ta chỉ có thể động viên bản thân: Con đường gập ghềnh là đúng rồi, điều đó chứng tỏ mình đang leo lên dốc. Bởi đang leo lên dốc, cho nên mới phải trải qua những nỗi vất vả, khổ sở đó. Bởi vì đang leo dốc, thế nên phải kiên trì.

Cuộc sống cũng giống như đào vàng vậy, có lẽ ban đầu chúng ta sẽ không thể tìm thấy vị trí cụ thể. Chắc chắn sẽ lãng phí một chút thời gian, nhưng khi bạn đào được vàng, mọi tâm sức mà bạn bỏ ra trước đó đều trở nên đáng giá.

Xem chương trình truyền hình “Việc đến việc đi”, tôi biết rằng Lưu Đồng là người hết sức thông minh và có một khả năng ngôn ngữ sắc bén. Sau đó, qua Baidu, tôi tìm hiểu một số câu chuyện và thành tựu của anh. Thì ra, con đường đi từ phía sau màn bạc đến sân khấu đầy ánh hào quang quả thực không hề bằng phẳng, dễ dàng.

Lưu Đồng chắc chắn là một người làm việc chăm chỉ, nỗ lực. Lúc đầu, anh là một phóng viên tác nghiệp hiện trường, phải xuất hiện trước ống kính, còn phải phụ trách chuyên đề. Nhiệm vụ mỗi ngày và suy nghĩ các ý tưởng câu khách khác nhau, đêm đến sự giải trí cho khán giả. Làm việc xong, anh cũng không hề nhàn rỗi, phải đến một quán cà phê internet và chìm đắm trong những diễn đàn khác nhau.

Nhìn thấy anh trên truyền hình, người thân ở quê cho rằng anh phải kiếm được nhiều tiền, nếu không sao toàn được xuất hiện trên ti-vi. Theo lời kể sau này của anh, vào thời điểm đó, có người đồn rằng mức lương của anh tới hơn một triệu tệ một năm. Trong thực tế, vào thời điểm đó, lương của anh là 900 tệ một tháng, tức 12.000 tệ một năm. Có Tết Lưu Đồng còn chẳng dám về quê, bởi nhiều họ hàng đang chờ anh ấy lì xì cho con cái họ, trong khi túi của anh chỉ còn lại 100 tệ và còn nợ đồng nghiệp hơn 1.000 tệ.

Anh ấy thường nghĩ: Mình phải làm gì để lương cao hơn một chút đây? Anh nghĩ đến việc thi nghiên cứu sinh. Sau nhiều tháng ôn tập, cuối cùng một lần nữa anh lại trở về giảng đường để thay đổi vận mệnh của mình. Thật đáng tiếc, anh thiếu một điểm tiếng Anh, do đó bị đánh trượt.

Sau đó, Lưu Đồng bắt đầu gửi CV của mình đi khắp nơi và tìm thấy một công việc trong giới truyền thông. Một năm ở Đài truyền hình Hồ Nam đã giúp anh tích lũy được kha khá kinh nghiệm, vì vậy anh đã thể hiện rất tốt trong cuộc phỏng vấn.

Người phỏng vấn nói rằng mức lương dành cho anh sẽ không nhiều nhận gì. Lưu Đồng tính toán nhanh trong đầu: Chi phí sinh hoạt ở Bắc Kinh tương đối cao, gấp hai – ba lần so với Trường Sa. Nếu họ không thể trả lương cao, vậy thì 2.000 tệ, thậm chí 1.800 tệ cũng tạm ổn rồi. Nếu thực sự không thể được mức đó thì 1.500 tệ vậy. Dù sao thuê một tầng hầm cũng chỉ cần khoảng 600 tệ, như vậy vẫn còn dư ra đôi chút.

“Lương khởi điểm là 6.000 tệ, sau đó tăng theo hiệu suất công việc của anh.” Lưu Đồng không tin vào tai mình. 6.000 nhân dân tệ, gấp tới mấy lần trước kia của mình! Anh nghĩ rằng: 6.000 một tháng, mỗi ngày là 200 tệ. Nếu đi làm ngay vào buổi chiều hôm đó, anh có thể lập tức kiếm được 200 tệ.

“Tôi có thể vào làm ngay ngày hôm nay không?” Lưu Đồng hỏi thử. Không ngờ người phỏng vấn đồng ý.

Công việc đầu tiên của anh là viết truyện cười cho một chương trình giải trí. Ngay sau khi viết xong, anh sẽ đọc thử cho các đồng nghiệp nghe, tới khi nào đồng nghiệp của anh cười mới thôi. Nếu họ không cười, anh sẽ tiếp tục viết đến quên ăn quên ngủ.

Dần dần, lãnh đạo của công ty bắt đầu chú ý đến anh vì anh viết thực sự giỏi. Khi nghĩ rằng vận của mình đang lên thì bỗng dung chương trình bị loại bỏ do các vấn đề liên quan tới hoạt động, và thu nhập của anh bị giảm đi rất nhiều. Kì thực, những việc như thế rất phổ biến, cho dù bạn là cá nhân tài năng, nhưng số phận của bạn luôn liên quan mật thiết với lợi ích chung của nơi mà bạn đang làm.

Khi đó vẫn còn trẻ trung và đầy nhiệt huyết, Lưu Đồng bèn nhận lời tham gia một chương trình khác. Sự xuất hiện của anh đã khiến nhiều

người nghi ngờ. Anh cảm thấy rất ám úc, dù thế nào đi nữa, anh vẫn ở trong ngành công nghiệp truyền hình vài năm rồi, thành tựu trong công việc cũng rất rõ ràng, có sao mọi người lại nghi ngờ. Để chứng minh giá trị của mình, Lưu Đồng quyết định bình tâm trở lại, dốc toàn tâm toàn sức công hiến hết mình cho công việc. Trong năm sau đó, Lưu Đồng thường choàng tỉnh lúc nửa đêm, anh mơ thấy bị lanh đạo đuổi việc.

Một năm sau, không ai còn nghi ngờ Lưu Đồng, anh ấy không chỉ đóng góp rất nhiều cho chương trình mà còn viết ba cuốn sách. Sau đó, anh vẫn quyết định rời đi và quay trở lại công ty truyền thông cũ. Một mặt, anh nghĩ mình nên có thêm không gian để phát triển, mặc khác, anh đã giành được sự công nhận của công ty truyền thông kia và họ liên tục đưa ra lời mời. Đến nay, anh đã trở thành một nhân vật nổi tiếng trong giới truyền thông, hoàn toàn đủ sức gánh vác trọng trách trong công ty.

Nếu bạn cũng giống Lưu Đồng, bị người khác nghi ngờ, thậm chí cảm thấy vô vọng với cuộc sống, hãy dùng câu nói sau để cỗ vũ bản thân:

“Đường đi gập ghềnh là đúng rồi, chứng tỏ bạn đang leo lên dốc. Lên hết con dốc là đỉnh núi, nơi những nỗ lực của bạn tựu thành.”

BẠN CÒN CÓ THỂ LÀM GIÀNG NGOÀI NƠI LỰC RA

Cách đây không lâu khi dọn dẹp phòng, tôi muốn vứt bỏ những đồ đạc không còn cần đến nữa, hoặc đã cũ rồi cho gọn gàng. Tình cờ tôi tìm thấy một cuốn sổ nhật ký có khóa bên ngoài, ổ khóa đã gỉ sét không mở được.

Ngoài bìa in hình trang phong cảnh, lật giờ trang đầu tiên, trên đó viết rằng: Cuộc đời tôi sắp sửa bắt đầu. Nét chữ nguêch ngoạc lem nhem, nội dung cực kì trẻ con, thế nhưng tôi vẫn bất giác mỉm cười. Cười hoài cười mãi mới dần dần thảm thía và cảm khái. Thời gian trôi qua quá nhanh.

Phía dưới mỗi một trang nhật kí, tôi thường trích dẫn danh ngôn của người nổi tiếng, hoặc viết một câu gì đó để cỗ vũ chính mình, trong đó nhiều nhất là:

Tôi có một ước mơ, lớn lên sẽ trở thành nhà văn.

Tôi có một ước mơ, lớn lên sẽ trở thành nhà khoa học.

Tôi có một ước mơ, lớn lên sẽ trở thành một người thành công.

...

Điều tôi không hiểu thấu, đó là tại sao tôi lại tham lam đến vậy, lại ước mơ nhiều đến thế. Điều càng khiến tôi không thể hiểu nổi đó là, ước mơ trong những năm tháng đó thật rẻ biết bao. Được thôi, bởi khi đó tôi vẫn còn nhỏ. Thế nhưng liên quan đến việc thực hiện ước mơ, đáp án chỉ có mình tôi biết mà thôi.

Khi học đại học, trong lớp tôi có một cô bạn vô cùng chăm chỉ, ngày nào cũng ở lì trên thư viện. Khi bạn vừa ngủ dậy thì cô ấy đã ra khỏi kí túc xá. Khi kí túc xá sắp đóng cổng tắt đèn, cô ấy mới trở về. Kết quả sau mỗi học kì thi càng khiến cho người khác trợn tròn mắt, khi mọi người chỉ cần đạt được 60 điểm là đã sướng âm ỉ trong lòng, thì cô ấy gần như lúc nào cũng đạt điểm tuyệt đối. Nhìn cô ấy, bạn sẽ cảm thấy vô cùng hổ thẹn, chỉ muốn túm lấy vai của cô ấy rồi lắc lấy lắc để: “Chị à, làm ơn hãy cho tụi em dũng khí để tiếp tục sống!”

Có một lần tôi hỏi cô ấy: “Tại sao cậu lại chăm chỉ đến vậy?”

Cô ấy ngẫm nghĩ rồi nói: “Nỗ lực một chút là có thể thay đổi cuộc sống. Tớ chẳng biết sẽ thay đổi thế nào, nhưng cứ nỗ lực là sẽ thay đổi thôi. Còn nữa, tớ không biết là ngoài nỗ lực ra thì mình còn có thể làm gì khác nữa.”

Khi nói ra những điều này, vẻ mặt cô ấy có chút thẫn thờ. Đúng vậy, nếu bạn không có nền tảng gia đình tốt thì ngoài nỗ lực ra bạn còn có thể làm gì? Nếu muốn trở thành người luôn xếp đầu khoa bảng, thành tích xuất sắc thì ngoài việc nỗ lực đèn sách ra, bạn còn có thể làm được gì đây?

Khi mới đến Bắc Kinh để làm việc, tôi may mắn được gặp một người thầy tốt. Cô ấy luôn kiên nhẫn chỉ dạy cho tôi từng chút một. Có

một lần, anh trai của cô giáo phải làm một tài liệu quảng cáo, bảo tôi thử sức một chút xem sao, thế là tôi nhận làm một cái. Khi đưa cho họ xem, họ đều nói rằng tôi thích hợp làm ngành này, những điều tôi viết đều rất sắc bén, có tư duy quảng cáo. Vì thế tôi đã vui mừng rất lâu. Nhưng thực ra sau khi làm việc một thời gian, tôi mới phát hiện ra còn xa mình mới đạt đến trình độ như mình hằng tưởng tượng, bất luận là từ khả năng nhìn nhận năng lực chuyên ngành hay là kỹ năng kiến thức.

May thay, đây là thời đại “cá lớn nuốt cá bé”, “anh giỏi anh được lên, không giỏi thì buộc phải xuống”, tôi bị “bắt ép” phải tiến lên phía trước, buộc phải đọc những cuốn sách mà trước kia lười chẳng buồn xem, nhẫn耐 thỉnh giáo những người có kinh nghiệm, còn tìm hiểu không ít bảng xếp hạng của những cuốn sách best-seller... Chỉ có như vậy tôi mới cảm nhận được rằng mình đang dần dần trưởng thành, mặc dù chậm nhưng rất vững vàng.

Có lẽ thực tế có đôi chút tàn nhẫn, nhưng đây là thế giới thực tại. Chỉ khi làm việc chăm chỉ, cuộc sống mới xuất hiện những khả năng khác.

Đạo lý này mọi người đều biết. Khi cảm xúc dâng trào mãnh liệt, chúng ta thường âm thầm hạ quyết tâm. Nhưng đến hôm sau tỉnh lại, những lời lẽ hào hùng, đao to búa lớn của ngày hôm qua tan biến như gió thoảng mây bay. Các bạn thân mến, chúng ta đã không còn là những đứa nhóc hay khoe khoang nữa rồi, không còn ở độ tuổi mà điều gì cũng phải nghe theo lời hoặc làm theo sự sắp đặt của cha mẹ nữa rồi. Vì vậy xin đừng ngồi trước máy tính cả ngày, mở blog, đăng những dòng trạng thái với những lời vô nghĩa nữa. Thậm chí nếu bạn khoác lác rằng Song Joong Ki là chồng của bạn, anh ta cũng sẽ không chờ đợi bạn tan làm để tặng cho bạn một cái ôm hay một nụ cười đâu. Ngay cả khi bạn nói rằng thế giới này là của bạn, nhưng đến khi trở về nhà, bạn vẫn sẽ phải úp mì ăn liền mà thôi.

Hãy tỉnh ngộ đi!

“Thế giới này lớn như vậy, tôi muốn đi khắp nơi để du ngoạn”, thế là ngày ngày chìm đắm trong các trang web du lịch khác nhau, xem vé máy bay, xem lịch trình, thu nhập kinh nghiệm. Nhưng khi tắt trang web đi, bạn sẽ lại tiếp tục chơi game, tán nhảm, treo chuyện du lịch kia ở ngoài miệng cho vui mà thôi.

Bạn rung động hoặc cảm nắng một anh chàng nào đó, muôn tán tỉnh, hẹn hò yêu đương, vì vậy bạn từng giờ từng phút theo dõi tất cả những mối quan hệ xã hội của anh ấy. Thậm chí nếu bạn chưa nói được chuyện gì với anh ấy, hai người chưa từng gặp nhau, bạn cũng có thể biết anh ấy đã làm những gì mỗi ngày, tâm trạng đang ra sao, sở thích như thế nào. Tuy nhiên, bạn chỉ luôn chìm đắm trong “tình đơn phương”, dừng lại mà không tiến tới.

Bạn ngưỡng mộ khi một cô gái nào đó tán tỉnh “nam thần” của mình, bạn ngưỡng mộ khi một cô gái béo ục ịch sau một vài năm không gặp đã trở thành một mĩ nhân với thân hình hoàn hảo, yêu điệu thực nữ, bạn ngưỡng mộ những ai thành công hơn bạn, có cuộc sống ổn thỏa hơn bạn... có đôi lúc, bạn còn oán trách xã hội này bất công, cảm thán thế sự vô thường.

Tôi chỉ có thể nói với bạn rằng: tự làm thì phải tự chịu.

Chớ có lúc nào cũng nhìn thấy bề ngoài của người khác và bỏ qua những nỗ lực mà họ đã từng trải qua.

Khi bạn thấy kết quả học tập của người khác vô cùng nổi trội, đừng quên rằng họ đã ngày đêm đèn sách thế nào.

Khi bạn thấy người khác thành công trong nghề nghiệp, đừng quên rằng họ đã lao tâm khổ tứ để giành được khách hàng, đạt được sự tín nhiệm của đồng nghiệp ra sao.

Khi bạn chứng kiến cô nàng ục ịch trở thành mĩ nhân thon gọn, đừng quên rằng cô ấy đã phải trải qua quãng thời gian dài rèn luyện, đồ mồ hôi như tắm trong phòng tập.

Khi bạn ngưỡng mộ nền tảng của người khác, đừng quên rằng cha mẹ họ đã nỗ lực ra sao để tạo dựng được nền tảng đó.

*Ngoài nỗ lực ra, chúng ta còn có thể làm gì, còn
có khả năng làm được gì? Ngoài nỗ lực ra, thì
chính là nỗ lực hơn nữa mà thôi!*

RƠI NƯỚC MẮT NỖ LỰC CHẠY VỀ PHÍA TRƯỚC, QUÃNG ĐƯỜNG XA DÀN NỞ NỤ CƯỜI

Trong một buổi tiệc nọ, cà rốt miếng bất mãn nói với cà rốt khắc hoa rằng: “Thân phận chúng ta đều như nhau, tại sao sau khi dọn lên bàn ăn thì giá trị của cậu tăng gấp mấy lần cơ chứ? Thật là bất công!”

Cà rốt khắc hoa mỉm cười trả lời: “Tôi bị dao cắt nhiều hơn cậu!” Cà rốt miếng không biết nói gì hơn.

Có rất nhiều người giống như cà rốt miếng, rõ ràng biết rằng người khác “chịu nhiều dao” hơn mình, nhưng lại suốt ngày than trách ông trời không công bằng, thường xuyên cảm thán rằng: Nếu đã nỗ lực mà vẫn chẳng được báo đáp thì phải làm sao? Tiếp tục nỗ lực hay từ bỏ đây?

Thực ra, bạn đã thực sự nỗ lực hay chưa? Cho dù đã thực sự nỗ lực, liệu có bao nhiêu người kiên trì được đến cuối cùng?

Tỉ phú Jack Ma từng nói: “Đối với những người khởi nghiệp, hôm nay thực tế rất tàn khốc, ngày mai còn tàn khốc hơn. Nhưng ngày kia sẽ rất tươi đẹp. Ấy vậy đại đa số mọi người đều chết vào tối ngày mai, họ không nhìn thấy được ánh bình minh của ngày kia...”

Chỉ khi tiếp tục kiên trì, chúng ta mới có thể tiếp tục chạy về phía trước, mới có thể hoàn thành sự chuyển biến giữa rơi nước mắt và mỉm cười mãn nguyện.

Nhiều người trẻ vừa mới bước chân vào môi trường làm việc chưa lâu đã vội vã thay đổi công việc. Một người bạn cùng lớp của tôi chuyên việc bốn – năm lần trong hai năm. Tôi hỏi tại sao cậu ấy lại thay đổi thường xuyên như vậy. Câu trả lời của cậu ấy không phải là than trách lương ít, nghiêm vụ nặng nề, mà chỉ vì cậu ấy cảm thấy không có tương lai, hoặc vì các đồng nghiệp không đánh giá cao thiết kế của cậu ấy, giao tiếp với họ gặp nhiều trở ngại...

Nhưng kết quả sau khi đổi việc của cậu ấy là gì? Tiền lương vẫn không thay đổi, cũng chẳng có những dấu hiệu cải thiện trong cuộc sống.

Trong khi người vào công ty cũng đợt với cậu ấy đã khẳng định được bản thân sau hai năm làm việc và hiện là giám đốc thiết kế của công ty.

Có lẽ, cậu bạn cùng lớp của tôi nghĩ rằng thay đổi chỗ làm có nghĩa là một khởi đầu mới. Nhưng trên thực tế, thay đổi chỗ làm hay nghề nghiệp, bạn không nhận được nhiều trái ngọt bằng việc tiếp tục kiên trì. Về trước giống như một chú gấu cầm gậy, vừa đi vừa ném; còn về sau thì không ngừng tích lũy, vừa đi vừa nhét vào túi mình, mặc dù có thể đi sẽ chậm, nhưng sẽ có được nhiều hơn.

Khi hổ vồ mồi, một khi đã xác định rõ con mồi, nó sẽ không động đậy và theo dõi con mồi một cách chăm chú, không hề lơ là. Nó biết rằng chỉ cần hơi chút lơ đãng, con mồi có thể sẽ chạy thoát, đồng nghĩa với việc lại phải quan sát, đuổi bắt và điều chỉnh với một con mồi khác, có nghĩa là những nỗ lực trước đó sẽ hoài phí. Còn trong cuộc sống hoặc trong công việc, con người chúng ta rất khó tập trung trong một việc gì đó, ngoài ra còn thường không có thói quen suy xét dài lâu.

Trên thực tế, bất luận bạn đang làm gì, muốn làm gì, chỉ cần xác định được mục tiêu thì phải tiếp tục kiên trì đến cùng.

Một thanh niên nọ quyết định rời quê hương và đến một thành phố lớn để tìm việc làm. Anh ta tốt nghiệp một trường đại học uy tín, thi đỗ bằng tiếng Anh cấp 4-6 và cũng đã lên kế hoạch kinh doanh. Với những nền tảng và kinh nghiệm này, anh ta hoàn toàn có thể tìm được một công việc nhẹ nhàng và dai ngộ cao. Nhưng thật bất ngờ, trong số rất nhiều lựa chọn công việc đó, anh ta đã quyết định trở thành một giáo viên dạy thay ở trường. Ngoài ra, sau giờ làm anh ra còn tận dụng thời gian để đi phát tờ rơi.

Sau một tháng, anh ta gầy rộc đi.

Người thân và bạn bè đều khuyên anh ta rằng: “Đừng tự giày vò bản thân như vậy nữa, tại sao không tìm lấy một công việc nhẹ nhàng mà làm?”, “Với năng lực của cậu, sao lại tự gò bản thân ở một nơi như vậy?”

Đối mặt với sự soi mói và nghi hoặc, anh ta kiên định nói rằng: **“Khi đã lựa chọn nghề nghiệp mà mình thích, chỉ cần làm khoảng 3 năm là nhất định sẽ có thu hoạch.** Làm khoảng 10 năm thì nhất định sẽ nên sự nghiệp. Những công việc khác dù tốt đến mấy, đối với tôi mà nói, cũng chỉ

là được trả lương cao hơn chút, cuộc sống không phải lo nghĩ nhiều. Còn với công việc này, mặc dù lúc mới hơi vất vả một chút, nhưng lại là sự nghiệp mà tôi có thể phấn đấu suốt cả cuộc đời. Sau 10 năm nữa, khi tôi tích lũy được đầy đủ mọi thứ, kiếm tiền sẽ không còn là vấn đề.

Vài năm trôi qua thật nhanh, những lời anh ta nói cũng dần được chứng minh.

Sau khi bước vào ngôi trường kia không lâu, tư duy giảng dạy và cách thức giao tiếp với sinh viên hết sức độc đáo đã giúp anh ta nhận được sự chú ý của lãnh đạo. Sau đó, ngày càng nhiều bậc phụ huynh đều bảo con em mình chọn tiết học của anh ta. Không lâu sau, lãnh đạo cho gọi anh ta đến phòng làm việc trò chuyện một hồi. Không nói thì không sao, nhưng vừa nói chuyện là anh ta đã làm cho lãnh đạo không khỏi ngạc nhiên. Không ngờ rằng, từ phân tích nhóm khách hàng của trường học, cho đến phương pháp giảng bài, rồi lại đến theo dõi phục vụ đều có những phương pháp rất hệ thống và thiết thực. Điều quan trọng nhất là sau một khoảng thời gian dạy thay ngắn ngủi, anh ta đã tích lũy được một lượng lớn những kinh nghiệm liên quan.

Sau lần trò chuyện này, anh ta bỗng trở thành trợ thủ đắc lực của lãnh đạo, ngôi trường cũng nhanh chóng phát triển. Chỉ sau vài năm, anh ta đã trở thành một nhân vật có tiếng trong ngành giáo dục, thậm chí có không ít các bậc phụ huynh hâm mộ, muốn con cái mình học tập theo lí luận của anh ta.

Mười năm trôi qua, anh ta quả thực đã hiện thực hóa con đường dự tính năm xưa. Cùng với danh vọng ngày càng cao, anh ta quyết định sẽ sáng lập ngôi trường của riêng mình.

Nếu có thể ước định, tin tưởng điều gì đó và hành động một cách thiết thực, chúng ta có thể hoàn thành được điều đó với tâm thái tích cực. Sẽ chẳng có bất cứ ai hoặc bất cứ điều gì có thể mang thành công dâng đến cho bạn. Muốn đạt được thành công, chúng ta đầu tiên sẽ phải có tâm thái, khát vọng thành công; tiếp đến là quyết tâm hành động; cuối cùng là không sợ khó, sợ khó, sợ mệt. Không thể thiếu một trong ba điều này.

Chúng ta có thể thấy đại đa số mọi người đều không hài lòng với cuộc sống của bản thân, nhưng trái tim họ lại thiếu mất một tấm bản đồ

quy hoạch cho tương lai. Bọn họ mang theo tâm trạng bất mãn, cả ngày chỉ biết oán than, còn thường xuyên cập nhật trạng thái năng lượng tiêu cực của bản thân trên mạng xã hội và các phương tiện truyền thông. Thế nhưng đối với việc bản thân thực sự mong muốn điều gì, bọn họ lại không hề có một mục tiêu rõ ràng.

Apple là một biên tập viên, ước mơ của cô là trở thành một nhà văn. Điều đáng tiếc là khoảng cách giữa hai công việc này quá thực quá xa. Để nỗ lực vươn tới ước mơ của mình, cô đã rất nhẫn耐 chờ đợi cơ hội tới.

Có một lần, công ty sắp xếp để cô phụ trách bản thảo hợp đồng với một tác giả nọ, cô phấn khích tới nỗi cả đêm không ngủ được. Sáng sớm ngày hôm sau, cô chuẩn bị sẵn tất cả những tài liệu cần thiết cùng hợp đồng, đến điểm hẹn từ rất sớm.

Rất nhanh sau đó, một tiếng đồng hồ trôi qua, hai tiếng đồng hồ trôi qua... Thoắt cái đã qua cả một buổi sáng, cô ấy mới nhận được tin nhắn của tác giả: “Xin lỗi, tôi bận tới tận sáng ngày hôm nay, không thể đến được. Hẹn gặp lần sau.”

Vị tác giả nọ vốn nổi tiếng là “khó tính”, cô sớm đã chuẩn bị sẵn tâm lí. Thế nên cô cũng nhẫn lại một cách thoải mái, và hẹn trước thời gian cùng địa điểm lần sau. Đoạn cuối tin nhắn, cô có chèm thêm một câu: “Những món đồ uống matcha của tiệm đó rất ngon đấy ạ.”

Apple vốn là một biên tập khá kĩ tính, cô đã tìm hiểu sở thích của tác giả. Không biết là vì món đồ uống matcha, hay là do thái độ lịch sự và nhẫn耐 của cô mà lần sau đó tác giả đã xuất hiện. Dương nhiên, để kí được hợp đồng không phải là chuyện dễ dàng. Cần biết rằng những cuốn sách do tác giả này viết luôn bán rất chạy, có không ít nhà xuất bản và công ty xuất bản còn đang tranh nhau hợp tác.

Tất cả những điều này. Apple đều hiểu rất rõ. Vì thế, bất luận là tác giả đặt ra vấn đề khó đến đâu, cô đều nhất nhất làm theo. Người ngoài chứng kiến đều xót xa tắc lưỡi: “Nếu là người bình thường thì đúng là khó mà hầu hạ nổi lão phù thủy kia.” Apple chỉ cười hì hì, bảo rằng cũng tạm thôi.

Trải qua gần một tháng giày vò tinh thần, Apple đã kí được hợp đồng độc quyền với vị tác giả. Quá trình hợp tác rất thuận lợi, từ đó Apple

cũng dần dần trở thành bạn bè với tác giả. Trong quá trình tiếp xúc, cô học được không ít kinh nghiệm liên quan đến nghề viết lách.

Nhiều năm sau, Apple cũng trở thành một tác giả, thầy giáo của cô cũng chính là vị tác giả đã “giày vò” cô năm nào.

Nếu bạn là Apple, khi đối mặt với một vị khách hàng không tuân thủ lời hẹn, lại thường xuyên làm khó dễ mình, bạn sẽ xử trí như thế nào?

Kì thực, bất luận là đã lôi kéo khách hàng, hay muốn lập nên sự nghiệp, chúng ta đều phải nắm bắt từng cơ hội dù là nhỏ nhất. có lẽ người khác sẽ cảm thấy rằng nó chẳng đáng giá rồi tùy tiện vứt bỏ.

*Nhưng chính những điều nhỏ nhặt đó sẽ là
những viên đá tảng lót đường cho sự nghiệp của
bạn.*

ĐỨNG DẬY TỪ THẤT BẠI NHƯ PHƯỢNG HOÀNG HỒI SINH TỪ BIỂN LỬA

“Tại sao lúc nào tôi cũng gặp loại người khốn nạn đó chứ?”

“Tại sao mọi khó khăn đều tìm đến tôi?”

“Ông trời thật bất công! Kiếp trước tôi đã tạo nên nghiệp chướng gì mà bây giờ ông trời lại dồn vặt tôi như vậy?”

Những lời này nghe quen thuộc quá, phải không bạn của tôi? Những người xung xanh, cả bạn nữa, hắn cũng thường xuyên nói vậy. Gặp phải điều gì không thuận lợi hay đối diện với thất bại, bạn sẽ than thở với cuộc đời, hoặc nghi ngờ cuộc sống.

Còn nhớ hồi đi học, chúng tôi từng học qua bài văn Mạnh Tử - “Cáo tử hạ”. Trong đó có một đoạn viết rằng: “Khi trời giao sứ mang trọng đại cho những người ấy, nhất định trước hết phải làm cho ý chí của họ được tôi rèn, làm cho gân cốt họ nhọc mệt, làm cho thân xác họ đói khát, làm

cho họ chịu nỗi khổ sở nghèo túng...”¹ Trên hành trình cuộc đời, chúng ta mỗi người đều gặp nhiều trải nghiệm khác nhau, những điều đó sẽ giúp chúng ta trưởng thành hơn, đưa chúng ta đến với con đường mà nếu muốn thành công chúng ta buộc phải đi qua.

Cách đây không lâu, xem chương trình Nhà diễn thuyết siêu cấp, trong đó tôi đặc biệt có ấn tượng sâu sắc với thí sinh Lưu Viên Viên. Ví dụ như phần trình bày “Quý tử con nhà nghèo”, ngoài việc khiến khán giả chìm đắm trong cảm xúc ra, còn mang tới cho toàn khán phòng một nguồn năng lượng vô cùng tích cực. “Đa số mọi người không xuất thân từ danh gia vọng tộc, chúng ta đều phải dựa vào chính mình. Vì thế bạn phải tin tưởng rằng: vận mệnh mang đến cho bạn một khởi điểm thấp hơn người khác là muốn bạn dùng cả cuộc đời mình để viết nên một câu chuyện phán đấu khi đã bị dồn đến ngõ cụt. Câu chuyện này liên quan đến sự tự chủ, liên quan đến mơ ước, liên quan đến dũng khí, liên quan đến sự kiên nhẫn. Nó không phải câu chuyện cổ tích nước đến chân mới nhảy. Nó vốn đượm buồn khổ tất làm nên sự nghiệp. Qua sông đốt thuyền để không còn đường về, liều chết với địch. Ông trời sẽ không phụ lòng kẻ có tâm, nầm gai ném mệt, ba ngàn giáp sĩ nước Việt đánh bại quân Ngô.”

Lưu Viên mặc dù xuất thân nghèo mọn, không có nền tảng tốt, không có ai để nhờ và dựa dẫm, nhưng cô lại có dũng khí “phượng hoàng hồi sinh từ tro tàn”. Cô ấy nói rất đúng, vận mệnh đem đến cho bạn thất bại chính là muốn bạn chứng minh cái gọi là “phản kích khi bị dồn đến đường cùng.”

Balzac nói rằng: “Thất bại và bất hạnh là hố sâu không đáy đối với những kẻ yếu hèn, nhưng lại là những bậc thang dẫn lối của thiên tài.”

Cuộc sống có rất nhiều việc không phải lúc nào chúng ta cũng có thể dự liệu được, cũng không thể gánh vác được. Song đối với những bất hạnh và thất bại đó, chúng ta cũng không cần bi quan, hơn nữa còn phải nỗ lực để làm, giữ cho tâm trí của mình thản nhiên sau khi đã cho đi tất cả. Bởi lẽ kết quả là cái bên ngoài, còn tiếp nhận thế nào lại là cách của chúng ta. Giả dụ cuộc sống chỉ mang tới cho chúng ta thất bại hết lần này đến lần khác, sự giày vò hết lần này đến lần khác, vậy có nghĩa là vận mệnh đã tước đoạt

¹ Nguyên văn chữ Hán: “Có thiên tướng giáng đại nhiệm vụ tư nhân dã, tất tiên khở kì tâm chí, lao kì gân cốt, ngã kì thê phu, không phàn kì thân...”

quyền đạt được thành công của chúng ta, nhưng sẽ không thể tước đoạt được quyền có được một tinh thần lạc quan hướng về phía trước, sự cầu tiến của chúng ta.

Năm 1976, thành phố Enron, bang Pennsylvania của nước Mĩ là nơi sinh ra của một đứa bé tật nguyền. Người cha là một thợ xây nhập cư từ Ireland và người mẹ là một người bán hàng. Khi được sinh ra, cẳng chân cô bé không có xương trụ nên hoàn toàn mất khả năng đi lại. Vào ngày sinh nhật đầu tiên của mình, phần cẳng chân phải dưới đầu gối của cô đã bị cắt bỏ.

Khi dần dần trưởng thành, cô bắt đầu ý thức được rằng mình là một đứa trẻ tàn tật. Mẹ nói với cô rằng: **“Con à, con sinh ra là để trải nghiệm những điều không tầm thường. Đau buồn sẽ chẳng có ích gì, con phải biến nước mắt thành kim cương.”** Cô bé ghi nhớ câu nói này của mẹ, tự mình xóa bỏ hết những màn mây mù tăm tối trong tâm trí, dần dần trở nên vui vẻ hoạt bát hơn, tinh thần tràn đầy niềm tin đối với những mạo hiểm và thử thách.

Cha mẹ cô không thể mang lại cho cô nền tảng giáo dục tốt nhất, không thể lúc nào cũng giúp cô tránh được sự tổn thương từ thế giới bên ngoài. Cha mẹ cô cũng không hề nuông chiều nhầm bù đắp cho cô, mà chỉ dạy cô và cho cô đến trường như những đứa trẻ khác. Cũng với sự phát triển của cơ thể, bên chân tàn tật của cô phải tiếp nhận tổng cộng năm lần phẫu thuật hiệu chỉnh. Do mái tóc của cô có màu nâu, do cô chạy chậm, mọi người thường dùng ánh mắt kinh ngạc để nhìn cô, các bạn học thường chế giễu cô. Để vứt bỏ áp lực và nỗi phiền muộn về tinh thần, cô thường ngâm mình trong bồn nước nóng, sau đó đá bóng hoặc đạp xe cùng hai đứa em của mình. Để tăng cường thể lực, mỗi chủ nhật sau khi tỉnh dậy, cô đều thực hiện 104 động tác thể dục để thúc đẩy tinh thần.

Thời đi học, cô không có tiền trả học phí, nghe nói bên Bộ Quốc Phòng có một học bổng dành cho khoa Quan hệ quốc tế của trường Đại học Georgetown, cô mạnh dạn báo danh. Kết quả là với thành tích vượt trội, cô đã đạt được mong ước của mình. Ngoài ra, cô còn kết thân với một thầy giáo điên kinh xuất sắc. Câu đầu tiên mà thầy nói với cô là: “Ô, một cô bé thật mạnh mẽ!” Câu nói này đã mang tới sự khích lệ rất lớn đối với

cô, làm cho cô cảm thấy trước mắt mình tươi sáng hơn. Từ đó, cô theo người thầy lương thiện ấy để luyện tập chạy bộ và nhảy ra.

Có một lần, cô tham gia cuộc thi chạy điền kinh 100 mét ở trường, chạy được một nửa, cẳng chân giả của cô đột nhiên rơi xuống đường chạy. Tất cả mọi người đều nhìn cô với ánh mắt vô cùng kinh ngạc. Cô đưa mắt nhìn thầy giáo, thầy không hề động đậy, chỉ xua tay ra hiệu cho cô đeo lại chân giả và chạy tiếp. Sau đó thầy giáo nói với cô rằng: “**Cuộc đời cũng giống như một cuộc đua, dừng lại thì chỉ thất bại mà thôi.**” Từ đó về sau, cô nàng trở nên kiên cường và không bao giờ khuất phục trước khó khăn.

Sau đó, lần đầu tiên tham gia cuộc thi điền kinh dành cho người khuyết tật toàn quốc, cô phá kỉ lục chạy 100 mét, sự kiện này cũng góp phần đốt cháy khát vọng chinh chiến tại Thế vận hội dành cho người khuyết tật tại Paralympic Atlanta.

Năm 1996, cô vừa tròn 20 tuổi, với chiếc chân giả làm từ sợi carbon, cô đã lập được hai kỉ lục thế giới mới trong chạy 100 mét và nhảy xa. Cần phải biết rằng cứ mỗi bước chạy, cô sẽ phải tốn sức gấp bốn lần so với người bình thường. Cô bỗng chốc trở thành niềm tự hào và tấm gương cho cả nước Mĩ, cũng góp phần khích lệ hàng ngàn hàng vạn người Mĩ thực hiện ước mơ của mình. Cô nhận được lời mời góp mặt ở hàng loạt sự kiện nổi tiếng, được xuất hiện trên trang bìa của những tạp chí lớn, trở thành biểu tượng của các quỹ hỗ trợ thể thao dành cho phụ nữ.

Năm 1999, nhà thiết kế thời trang đình đám của Anh Alexander McQueen mời cô làm người mẫu trình diễn. Trên sàn Catwalk, chiếc chân giả bằng gỗ của cô tựa như một đôi bốt cao, khiến dáng đi của cô trở nên thanh thoát đến lạ kì. Mỗi bước chân đi đều ung dung tự tại, thần thái vô cùng, khán giả ai ai cũng bội phục.

Giờ đây, cô trở thành người mẫu thời trang tật nguyên nổi tiếng thế giới. Không chỉ vậy, cô còn vinh dự là đại sứ thương hiệu đắt giá của nhãn hiệu sản phẩm làm đẹp nổi tiếng toàn cầu L’Oreal. Người phụ nữ đó chính là Aimee Mullins – một huyền thoại, là một tấm gương vượt qua bản thân. Cô từng nói:

“Bạn chỉ thực sự tàn tật khi linh hồn bị đánh bại. Chỉ cần linh hồn không bị đánh bại thì chắc chắn sẽ có hi vọng để thành công, bạn có thể biến nước mắt thành kim cương, tạo dựng được cuộc đời rực rỡ, huy hoàng của bản thân.”

Cuộc đời dựa trên một hành trình dài đằng đẵng.

Có những con đường lớn bằng phẳng, cũng có những con đường nhỏ gập ghềnh.

Có những thảm hoa rực rỡ, cũng có những khu rừng âm u, tăm tối.

Khi đánh mất thứ gì đó, bạn không nên cầu xin người khác tìm lại thay bạn.

Khi gục ngã, đừng nên cầu xin người khác kéo bạn dậy.

Mỗi người đều có gấp phải những trở ngại và thất bại, giá trị của cuộc đời nằm ở việc kiên cường vượt qua thất bại, tự mình thoát ra khỏi trở ngại.

Cho dù cuộc sống có hàng ngàn lí do để bạn khóc lóc, bạn cũng phải tìm ra hàng vạn lí do để mỉm cười.

KHÔNG PHẢI MỌI NỖ LỰC ĐỀU ĐẠT ĐƯỢC KẾT QUẢ,

NHƯNG MỌI KẾT QUẢ ĐỀU ĐÒI HỎI NỖ LỰC

Không phải mọi nỗ lực đều sẽ đạt được kết quả, nhưng mỗi kết quả đều đòi hỏi nỗ lực. Đây là một mệnh đề không thể đảo ngược.

Vương Soái nói là một người may mắn cũng được, nói là một người bất hạnh cũng đúng. Quan trọng là anh không bao giờ để tâm trí mình chìm đắm trong bất hạnh, mà luôn cố gắng giành lấy may mắn cho mình.

Từ khi con nhỏ, Vương Soái đã là một đứa trẻ có thành tích xuất sắc, mặt mũi khôi ngô tráng trổ, hết sức đẹp trai. Trong kì thi tuyển sinh đại học năm đó, anh đã được nhận vào một trường cao đẳng ở thành phố lớn. Nhưng do những khó khăn của gia đình, cùng với việc mẹ anh bị tàn tật, nên Vương Soái đã kiên quyết từ bỏ cơ hội đi học đại học.

Cha mẹ biết rằng họ nợ anh quá nhiều, nhưng anh chỉ mỉm cười và nói rằng, chỉ cần chăm chỉ thì dù có học đại học hay không cũng chẳng quan trọng. Để giúp được cho gia đình, anh chọn học một trường trung cấp. Với thành tích xuất sắc trong kì thi trung học, nhà trường cũng xem xét đến gia cảnh của anh, quyết định miễn học phí cho anh. Và như vậy, anh ta vừa ngoài làm công việc bán thời gian để trang trải sinh hoạt phí, vừa chăm chỉ học tập.

Sau khi tốt nghiệp, Vương Soái gia nhập một công ty quảng cáo và tham gia vào khâu thiết kế, in phun và các công việc lặt vặt khác. Những người bạn học cùng tuổi với anh, thậm chí từng có kết quả học tập không tốt bằng anh, cũng đã có công việc ổn định, không công tác trong cơ quan chính phủ thì cũng làm cho những công ty lớn.

“Cố lên! Rồi sẽ có ngày sự hi sinh của mình sẽ được báo đáp.”
Anh động viên mình như vậy.

Một ngày nọ, công ty mới tuyển dụng một nhà thiết kế tên là Lý Triết, anh chàng này có bằng cử nhân. Lý Triết say mê mọi thứ trong công việc, anh cũng nói rằng trong tương lai sẽ có một công ty thiết kế của riêng mình.

Nghe những lời lẽ đao to búa lợn của Lý Triết, Vương Soái hết sức ngưỡng mộ. Nhưng dần dần, Lý Triết bắt đầu thể hiện sự lười biếng, anh ta thường thoái thác công việc của mình cho Vương Soái, và anh ta cũng thích ăn bớt ăn chặn trong công việc. Một lần, do không tập trung chú ý nên Lý Triết thiết kế sai kích thước biển quảng cáo của khách hàng, khiến công ty phải chịu tổn thất lớn.

Vương Soái thầm nghĩ: “Mình nhất định phải rút ra bài học.” Không biết Lý Triết quá can đảm, hay bởi Vương Soái không ủi anh ta, nên anh ta cho rằng Vương Soái đang cười sau lưng mình.

Một lần nọ, khi Vương Soái rót trà cho khách hàng, Lý Triết bất giác tặc lưỡi lắc đầu, còn nói với khách hàng rằng: “Anh chàng này từng là một tài năng. Còn bây giờ thì...” Anh ta chưa nói xong nhưng khách hàng đã ngầm hiểu ý. Vương Soái ngạc nhiên rời khỏi văn phòng. Nghĩ về câu nói của Lý Triết, anh cảm thấy thật chối tai và cũng đau lòng. Anh không nghĩ rằng rót trà là một công việc thấp hèn. Đương nhiên, một sinh viên mới tốt nghiệp đại học như Lý Triết chưa chắc sẽ nghĩ như vậy.

Không sao cả! Tất cả mọi sự hi sinh ngày hôm nay đều xứng đáng cả. Trong những ngày tháng tiếp theo, anh tiếp tục chịu đựng những ánh mắt dè bỉu của người khác, âm thầm chăm chỉ làm việc. Hai năm trôi qua, sự khinh miệt của các đồng nghiệp không thể đánh bại được anh, trái lại còn khiến anh điềm tĩnh hơn, cứng cỏi hơn, tựa như đại dương dung nạp những sự coi thường và chê gièu của người khác.

Hai năm sau, Lý Triết quyết định từ chức, dựa vào kinh nghiệm của riêng mình để mở một công ty quảng cáo. Thật không may, trong vòng chưa đầy nửa năm, công ty đã phải đóng cửa vì các vấn đề liên quan đến hoạt động.

Khi chứng kiến các sinh viên đại học đến ứng tuyển tràn đầy tự tin và có những giấc mơ to tát của riêng mình, Vương Soái vô cùng cảm khái. Nhưng anh vẫn lặng lẽ nghiên cứu kiến thức và làm phong phú thêm kinh nghiệm của bản thân. Rất nhanh, anh cũng trở thành một nhà thiết kế có kinh nghiệm phong phú. Sau đó, anh bắt đầu học cách bàn chuyện kinh doanh.

Năm năm sau, Vương Soái đủ long đủ cánh, cũng muốn được bay lượn một lần như chim ưng, nhưng anh vẫn không quên sự bồi dưỡng của công ty dành cho mình, nếu công ty cần, bất cứ lúc nào anh cũng sẽ cống hiến tâm sức của mình.

Vương Soái từng đi làm thêm nhiều nơi nên đã tích lũy được khá kinh nghiệm quý báu, những kinh nghiệm đó chính là nguồn vốn quý giá của công ty, nhưng đối với Vương Soái mà nói, điều này không mấy khó khăn.

Vương Soái vừa “lâm trận” đã lập tức có một nguồn khách hàng ổn định, bởi anh hiểu biết sâu sắc về nhu cầu của khách hàng, đồng thời cũng

hiểu được tâm lí của các nhân viên , tích cực giúp họ điều chỉnh cảm xúc. Khi nhân viên cần sự giúp đỡ, anh cũng sẽ hào phóng móc hầu bao. Nhiều năm trôi qua, các nhân viên không nỡ rời xa anh, công ty cũng ngày càng phát triển. Đến hiện tại, công việc kinh doanh quảng cáo của Vương Soái đã mở rộng ra khắp thành phố.

Trong một cuộc họp mặt lớp, có người hỏi Vương Soái: “Công việc của anh thuận lợi như vậy, có bí mật gì không?”, anh khiêm tốn nói: “Khi xem xét vấn đề phải có tầm nhìn của một con đại bàng, cũng phải có sự tinh tế của côn trùng, và phải biết cách kết hợp cả hai, như vậy mới khiến cho mọi việc suôn sẻ được. Đây là bài học mà công việc lãnh đạo, đồng nghiệp cũng như các khách hàng đã dạy tôi.”

Nỗ lực là con đường ngắn nhất dẫn đến thành công, cũng là công cụ tốt nhất để thực hiện ước mơ của bạn. Cho dù hiện tại bạn đang nghèo khổ, khó khăn hay nhà cao cửa rộng, tiền bạc đ𝐞 huề, bạn vẫn phải làm việc chăm chỉ. Chỉ cần làm việc chăm chỉ, chắc chắn bạn sẽ đạt được thành tựu. Nếu không làm việc chăm chỉ, một ngày nào đó sự giàu có của bạn cũng sẽ tiêu tan.

Thế giới này vốn là như vậy, trời không phụ người có tâm, cứ cho đi rồi một ngày bạn sẽ nhận lại. Giống như Jack London, mặc dù chưa từng học trung học, ông vẫn viết 51 tác phẩm xuất sắc trong suốt cuộc đời.

Bạn không thể tưởng tượng được Jack London đã trải qua thời thơ ấu của mình như thế nào. Khi còn nhỏ, ông suốt ngày lang thang quanh vịnh San Francisco với một nhóm du đãng để trộm cắp, móc túi.

Một ngày nọ, ông tình cờ bước vào một thư viện công cộng và đọc thử cuốn *Robinson Crusoe*, nào ngờ cuốn tiểu thuyết đó làm ông đọc say mê, đến bữa cơm cũng không nỡ đặt sách xuống để về nhà ăn cơm. Ngày hôm sau, ông lại chạy đến thư viện và đọc cuốn *Dêm Á Rập*. Đó quả là một thế giới kì lạ và tuyệt vời.

Từ đó trở đi, mỗi ngày ông đều đến thư viện, đọc sách tới hơn 10 tiếng đồng hồ, từ các tác phẩm của Homer, Shakespeare, Herbert Spencer đến Marx và những người khác.

Năm 19 tuổi, ông quyết định không kiêm sống bằng công việc lao động chân tay nữa, mà muốn dựa vào đầu óc để làm ăn. Ông đã mệt mỏi

với cuộc sống lang thang, chán ngán chịu đựng những nấm đầm của cảnh sát, mệt mỏi vì bị lão quản đốc đường sắt bắt nạt.

Để được nhanh chóng bước vào trường học, ông chỉ mất ba tháng, hoàn thành xong chương trình học bốn năm. Thật chí điều đáng ngạc nhiên hơn là ông đã vượt qua kì thi và bước chân vào Đại học California.

Mỗi ngày ông đều viết 5.000 từ, trong vòng 20 ngày đã hoàn thành một cuốn tiểu thuyết dài hơi. Thi thoảng, ông còn gửi tiểu thuyết cho một số tạp chí. Đáng tiếc là chúng đều bị gửi trả lại. Sau đó không lâu, cuốn tiểu thuyết *Con bão ngoài khơi* của ông giành giải nhất trong cuộc thi tiểu thuyết do tạp chí *Voice San Francisco* tổ chức.

Năm năm sau, Jack London cho ra đợi 6 cuốn tiểu thuyết và 125 truyện ngắn. Chỉ trong một thời gian, ông đã trở thành nhân vật nổi tiếng nhất trong giới văn học Mĩ.

Nếu bạn vẫn còn loanh quanh tự hỏi rằng có
nên nỗ lực hay không, có nên thay đổi bản thân
hay không, tôi có thể nói với bạn một cách chắc
chắn rằng. Hãy nỗ lực dù

MỖI “KHOẢN LỖ”

ĐỀU MANG TỚI MỘT SỰ TRƯỞNG THÀNH

Bạn đã từng có trải nghiệm thất bại chưa? Tôi nghĩ hầu hết mọi người trả lời: Có. Bạn đã thất bại bao nhiêu lần? Có thể một lần, cũng có thể nhiều lần.

Sau khi thất bại, bạn sẽ làm gì? Bạn sẽ rút kinh nghiệm và bài học, làm lại từ đầu? Hay co đầu rụt cổ, không dám tiến bước nữa? Rằng bạn không biết cách rút kinh nghiệm, vì vậy lại thất bại lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ n...?

Bạn có biết không? Chỉ có hai loại người trên thế giới này: một là những người sợ thất bại, còn lại là những người không sợ thất bại. Những người thuộc về đầu tin rằng thất bại là một gánh nặng và gây ra áp lực cho con người. Những người thuộc về sau tin rằng **thất bại là một yếu tố không thể thiếu, nó sẽ khiến cuộc sống chúng ta càng phong phú, thú vị hơn.**

Cậu sinh viên đại học nọ có kết quả học tập xuất sắc đã quyết định tự tử vì không được nhận vào làm trong một lần tuyển dụng. Vài ngày sau, khi nhân viên tuyển dụng sắp xếp tài liệu, bà ấy mới phát hiện ra rằng kết quả phỏng vấn của cậu sinh viên kia rất tốt, có thể đã có sai sót gì đó nên mới bỏ qua tên của cậu ta. Một câu chuyện đáng buồn! Nhưng nhân viên tuyển dụng kia nghĩ rằng: cho dù cậu sinh viên kia được tuyển vào công ty cũng chưa chắc sẽ trụ được lâu dài. Xét cho cùng, môi trường công sở là một nơi cạnh tranh rất khốc liệt, bất cứ lúc nào cũng có thể thất bại hoặc bị vùi dập.

Bạn cho rằng bạn đã đánh đổi tính mạng cho thất bại, và những người khác sẽ cảm thấy thương tiếc, có lỗi với bạn? Nhưng thế giới này rất tàn khốc, cũng rất bận rộn, người ta có thể tiếc cho bạn trong khoảnh khắc, nhưng cũng mau chóng bước theo dòng chảy hối hả về phía trước, quên đi rằng đã có một sinh mệnh lui tắt vì không chịu nổi áp lực của cuộc sống này.

Bạn có thấy không: Khi có đứa trẻ học đi, chúng luôn bị ngã. Nhưng dù ngã đau đến mấy, chúng cũng tiếp tục đứng dậy và bước tiếp.

Tại sao sau khi ngã, trẻ sẽ tiếp tục đứng dậy? Có lẽ chúng cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều. Chỉ là chúng muốn học đi mà thôi. Hay có thể chúng không cảm thấy đau – “không cảm thấy” ở đây không có nghĩa là không có cảm giác đau trên cơ thể, mà là nâng cao khả năng chịu đựng đau đớn của bản thân. Kì lạ là sau khi ngã, tất nhiên bạn sẽ đứng dậy và tiếp tục đi, nhưng nếu ai đó tình cờ làm bạn ngã, rất có thể bạn sẽ nổi trận lôi đình.

Một đứa trẻ nhìn thấy chiếc ván trượt và muốn nghịch thử một chút, cho dù có biết trượt hay không, nó cũng sẽ thử xem sao. Nhưng chúng ta thì không, đôi khi muốn chơi nhưng lại sợ người khác chê cười. Không chỉ

sợ người khác chê cười khi mình ngã, mà còn sợ người khác chê cười mình trượt chẳng chuyên nghiệp chút nào.

Kì thực, những điều khiến chúng ta thực sự tức giận không phải là nỗi đau do thế giới bên ngoài gây ra, mà là phản ứng của chúng ta đối với nỗi đau đó. Cũng là đạo lí đó, điều thực sự ngăn cản chúng ta tiến bước không phải là thất bại, mà là phản ứng của chúng ta đối với thất bại. Con người trưởng thành đối diện với nỗi phiền muộn, thường không có cách nào vui vẻ, hạnh phúc như một đứa trẻ, là bởi chúng ta sợ thất bại.

Một bộ phim thần tượng của Nhật Bản có tên là *101 lần cầu hôn*, nói với khán giả rằng: Để theo đuổi đích đến “thành công” mà mình mong muốn thì phải có dũng khí như “101 lần cầu hôn”, đừng sợ thất bại hay sợ đả kích. Thất bại một lần thì phải rút ra bài học để bắt đầu lần thứ hai. Thất bại lần thứ hai, lại đúc rút kinh nghiệm để bắt đầu lần thứ ba. Đợi đến khi đã có đầy đủ kinh nghiệm và bài học, mỏ vàng đã mở ra, thành công sẽ không còn xa vời.

Napoleon từng nói rằng, từ “không thể” chỉ có thể được nhìn thấy trong các từ điển của kẻ thua cuộc. Ngay cả khi chúng ta bị chửi “không thể” quật ngã và thất bại, chúng ta cũng không được chìm đắm vào nỗi đau đó. Chỉ bằng cách tổng kết kinh nghiệm và làm lại từ đầu, chúng ta mới có thể tiến đến thành công. Ông cũng từng nói rằng, trong hầu hết các trường hợp, những điều được coi là thất bại chỉ là những trở ngại tạm thời. Nếu chúng ta có thể nhìn nhận thất bại đó như một bước đệm để tiến tới thành công thì chúng ta mới có thể gióng thuyền ra khơi.

Một nông dân nọ gieo trồng đậu nành, do thời tiết rất nóng nên cô chôn hạt đậu rất sâu. Sau một thời gian người nông dân cùng con mình cuốc đất ra xem và thấy rằng rất nhiều hạt giống đã nảy mầm, sắp đến kì đội đất mọc lên.

Đứa con trai cảm thấy rất lạ: “Hạt giống mọc mắt hả mẹ? Tại sao trong bóng tối, nó lại biết mọc lên phía trên?”

Người nông dân xoa đầu con và nói: “Bởi đậu nành phải nỗ lực để tìm ánh sáng mặt trời, nếu không có ánh sáng mặt trời nó sẽ không sống nổi.”

Chẳng phải con người cũng như vậy sao? Chúng ta giống như hạt giống vùi trong lòng đất, dù bị chôn sâu lấp chặt, chúng ta vẫn luôn tích cực hướng lên phái trước, như vậy mới được ánh mặt trời soi chiếu.

Bạn còn nhớ những ngày tháng quay cuồng trước kì thi tuyển sinh đại học? Khi phải đối mặt với điểm thi không được như kì vọng, cảm xúc của bạn ra sao? Bạn đau đớn khôn nguôi hay chọn cách đập phá trút giận?

Bạn còn nhớ lần đầu tiên đi làm? Bạn bị đồng nghiệp cho ra rìa, cảm xúc của bạn ra sao? Bạn sẽ từ chức hay sẽ tiếp tục nỗ lực để hòa nhập vào tập thể?

Bạn còn nhớ lần đầu tiên bị người khác sỉ nhục, bị người khác vu oan giả họa? Tâm trạng của bạn ra sao? Bạn tranh cãi đấu lí với họ, hay là chẳng thèm giải thích, để mặc thời gian chứng minh?...

Mỗi một “khoản lỗ” trong cuộc sống là một sự rèn luyện, cũng là một cơ hội cho chúng ta trưởng thành.

Trong những thất bại này cũng được, trong những “khoản lỗ” đó cũng xong, tất cả chúng ta đều học được rất nhiều điều, ví như sự độc lập, sự điềm tĩnh.

Bất luận điều gì xảy ra, cuộc sống vẫn sẽ tiếp tục. Cho dù “khoản lỗ” của bạn là gì nó đều sẽ trở thành quá khứ và chúng ta vẫn sẽ tiến về phía trước. Thế nên, khi gặp phải “khoản lỗ” trong cuộc sống, bạn đừng vội nản chí, đừng vội khóc lóc, đừng vội bỏ chạy. Hãy nghĩ về nó như một động lực thúc đẩy bản thân, như một công cụ rèn luyện chính mình.

ĐIỀU BẠN NÊN LÀM KHÔNG PHẢI LÀ ĐỌC LÒNG KẾ CHUYỆN, MÀ LÀ CHỊU KHÓ LẮNG NGHE

Một nhà văn người Mĩ từng nói: “Cảnh giới giao tiếp cao nhất là im lặng lắng nghe.” Lắng nghe có thể dễ dàng thúc đẩy tình cảm giữa hai người. Khi bạn muốn nói điều gì đó với đối phương mà đối phương liên tục nói xem vào, thậm chí chuyển chủ đề về mình... Kết quả bạn có thể tưởng tượng cuộc trò chuyện sẽ trở nên tệ hại như thế nào rồi đấy.

Lắng nghe không chỉ là phương thức giao tiếp, mà còn là một thái độ thân thiện hòa nhã dành cho nhau. Đó cũng là một con đường quan trọng để thấu hiểu người khác.

Thời thơ áu, tôi không thể hiểu nỗi tính cách của mẹ tôi. Đôi khi bà đặt ra rất nhiều yêu cầu nghiêm khắc với tôi. Đôi khi bà lại tỏ ra hiền hòa và tôn trọng tôi. Đôi khi cúng tôi có thể tâm sự mọi chuyện trên trời dưới bể. Nhưng có lúc, tôi lại muốn nói với bà những điều mình thực sự nghĩ.

Trong một kì thi nọ, tôi không đạt điểm tốt. Mẹ không chỉ không trách mắng, còn nhẹ nhàng nói với tôi rằng: “Không sao, thi một lần không tốt không có nghĩa là kết quả học tập của con kém, miễn con chăm chỉ là được. Con đưa bài thi đây, mẹ sẽ phân tích vì sao con thi không tốt.”

Tôi cho mẹ xem bài kiểm tra của mình, đầu tiên bà chỉ đọc sơ qua, rồi bắt đầu cau mày. Tôi nghĩ: “Thế là xong rồi, nhất định mẹ sẽ cho mình một trận.” Thật bất ngờ, bà mỉm cười và ra hiệu cho tôi ngồi bên cạnh, nói: **“Không phải con làm không tốt, chỉ do quá bất cẩn thôi. Con biết không, bất cẩn luôn là một hoàn đá tảng ngáng trên con đường học tập, gạt nó sang một bên, con đường mà con đi mới thuận lợi được.”** Tiếp đến, mẹ bắt đầu chỉ tôi xem những chỗ sai do thói qua loa, bất cẩn của tôi gây ra.

Đến trường vào ngày hôm sau, tôi bắt đầu “kể khổ” với bạn bè và nói nguyên nhân mình thi không tốt. Đứa bạn chẳng nói gì, cứ gật đầu và nhìn tôi với ánh mắt thấu hiểu. Khi tôi nói xong, nó chậm rãi nói: “Tôi có thể hiểu nỗi khổ của cậu. Tôi tin chắc rằng kì thi tiếp theo, cậu sẽ khắc

phục được sự bất cẩn. Sau này bất kể muộn phiền gì, hãy cứ nói với tớ nhé. Tớ sẵn lòng lắng nghe và giúp cậu giữ bí mật. Ha ha!

Lời nói của cô bạn khiến tôi rất xúc động. Sau đó, mỗi khi có gì không thể hiểu nổi hoặc bức mình, tôi sẽ lập tức kể với cô ấy. Cô ấy là một người rất giỏi lắng nghe. Mỗi khi tôi nói xong, cô ấy sẽ luôn nghĩ cách để an ủi tôi, giúp tôi giải quyết khó khăn. Cho đến nay, chúng tôi vẫn là những người bạn tốt của nhau.

Cách đây không lâu, tôi đọc một bài viết trên Weibo, nói rằng một tài xế taxi trẻ luôn đi sớm về khuya, về nhà anh chỉ muốn nghỉ ngơi và không làm gì cả. Những mỗi lần thấy anh ta trở về, cô ấy bắt đầu kể những gì mắt thấy tai nghe ngay hôm đó. Còn anh ta chỉ âm ự qua loa cho xong chuyện. Thời gian dần trôi, người vợ bắt đầu cảm thấy ám úc, dù vẫn mua thức ăn và nấu nướng như thường lệ, nhưng hiếm khi cô kể chuyện gì với chồng nữa. Sau đó, tính khí của người vợ ngày càng tệ hơn, cô luôn nổi nóng với anh ta chẳng vì lí do gì cả. Anh ta vì thế rất phiền lòng.

Lần nọ trò chuyện, một bác tài xế già nói với anh ta: “Hãy nhớ rằng dù mệt mỏi thế nào, sau khi về nhà, cậu vẫn phải xốc lại tinh thần và nói chuyện với cô ấy một lúc, không cần quá lâu, chỉ 10 phút là đủ.”

“Liệu có được không ạ?” Anh ta cảm thấy nghi ngờ.

“Cứ về thử đi là biết.”

Người lái xe bán tín bán nghi nhưng vẫn làm theo. Lúc đầu, vợ anh rất ngạc nhiên và ngay lập tức vui vẻ kể với anh về những người và những việc mà cô ấy đã gặp trong ngày hôm đó. Kể từ đó, mỗi ngày trở về nhà, việc đầu tiên anh ta làm là tìm vợ để hàn thuyên một lúc, cùng vào nhà bếp giúp vợ nấu nướng. Được một thời gian, anh phát hiện ra rằng thường chưa nói chuyện được 10 phút, cô ấy đã bảo anh vào phòng khách nghỉ ngơi: “Anh lái xe cả ngày chắc là mệt lắm, hãy nghỉ ngơi đi.” Điều khiến anh ta ngạc nhiên hơn là vợ mình ngày càng đối xử tốt và tâm lí hơn.

Trong cuộc sống, nhất định chúng ta sẽ gặp phải tình huống giống như vợ chồng người lái xe kia. Nếu chúng ta biết dốc lòng tâm sự và chịu khó lắng nghe, tình cảm nhất định sẽ thăng hoa.

Trong trường hợp người khác đang kể chuyện mà chúng ta vẫn chưa nghe xong, không nên đưa ra những lời bình luận, nhận xét, không nói nọ nọ kia, càng không được vội vã làm gián đoạn người khác, vội vã thể hiện suy nghĩ của mình. Như vậy không chỉ chẳng giải quyết được vấn đề của đối phương, mà còn dễ “đổ thêm dầu vào lửa”.

Bạn có biết rằng, kì thực đối phương dốc lòng kể với chúng ta bởi lẽ họ tin tưởng chúng ta. Dù chúng ta có đưa ra gợi ý, giải pháp hay không cũng không quan trọng. Đối với người kể chuyện, chỉ cần bạn nghiêm túc lắng nghe là đủ, họ nói với bạn bởi muốn giải tỏa cảm xúc và giải phóng áp lực của chính mình mà thôi.

Ai chẳng muốn trở thành nhân vật chính trong cuộc trò chuyện – đúng hơn là trong đời này, mong thế giới này sẽ xoay quanh mình. Nhưng thay vì trở thành nhân vật chính trong cuộc trò chuyện, tốt hơn là trao cơ hội này cho những người bạn quý mến – trở thành nhân vật chính trong cuộc đời họ, và cả trong cuộc đời chính mình bằng khả năng thấu hiểu tuyệt vời.

Lắng nghe là chân chính. Lắng nghe cũng là trí tuệ. Phàm những người trí tuệ đều là những người biết cách lắng nghe.

KHÔNG GIỮ NỘI THANH XUÂN. CHÚNG TA VẪN CÓ THỂ TRỞ THÀNH PHIÊN BẢN TỐT NHẤT CỦA BẢN THÂN

Mỗi chúng ta – bất luận là ai cũng đều hiểu rằng: Ý nghĩa của việc sống trên đời không phải chỉ là để tìm kiếm tình yêu, mà là tìm kiếm phiên bản tốt nhất của chính mình. Như vậy tình yêu sẽ tự tìm đến với chúng ta.

TRONG TIM CỦA MỌI NGƯỜI ĐỀU CÓ MỘT ĐỨA TRẺ

Tôi đặc biệt thích xem phim hoạt hình và thích phim của Hayao Miyazaki, cùng với đó là *One Piece*, *Slam Dunk*. Bộ phim *Doremon A Dream: Go with Me* gợi nhớ đến những kỉ niệm thời thơ ấu. Có rất nhiều người trong list bạn bè của tôi đến giờ vẫn bàn luận sôi nổi về Nobita và Doraemon, thậm chí lấy hình Doraemon làm avatar.

Một số người nói rằng Doraemon giờ đã thay đổi, không còn là ngoại hình của một đứa trẻ nữa. Một số người thậm chí còn khóc khi xem phim, bởi chúng ta cũng không còn là trẻ con nữa. Kì thực tình tiết trong phim như thế nào đã không còn quan trọng, quan trọng là khoảng thời gian thơ ngây đó và bản thân chúng ta khi ấy.

Có người luôn hỏi tôi: “Em lớn thế này rồi, sao vẫn xem phim hoạt hình?”

Tôi mỉm cười: “Bởi em vẫn còn là một đứa trẻ.”

Vẫn có một đứa trẻ trú ngụ trong trái tim tôi. Mỗi người cũng đều có một đứa trẻ trú ngụ trong trái tim mình. Nó đang trốn trong trái tim của bạn, ngay bên cạnh bạn. Cho dù bạn có thể nhìn thấy nó hay không, quan tâm đến nó hay không, nó vẫn sẽ đi theo bạn như hình với bóng, luôn dõi theo và nhắc nhở bạn, giống như Doraemon vậy. Nó đôi lúc thật đáng yêu. Đôi khi mong manh yếu đuối. Và đôi khi cũng ánh hướng đến công việc và cuộc sống của bạn.

Có lẽ bạn sẽ hỏi tôi rằng: “Đứa trẻ trong trái tim là bản ngã chân

thực nhất của một người. Liệu đó có phải là một phần nhỏ của bản ngã chưa trưởng thành của chúng ta?”

Bất luận dùng lí luận nào để giải thích, dùng ngôn ngữ nào để thể hiện, nó vẫn thực sự tồn tại, và không bao giờ rời bỏ chúng ta.

Một cậu bé đi theo một vị thiền sư để tu hành, thế nhưng vị thiền sư chẳng dạy cậu điều gì, chỉ để cậu “tự mình trưởng thành”.

Một ngày nọ, có một vụ sư tăng đến thăm ngôi chùa, vị sư tăng thấy cậu bé không được bảo ban, bèn truyền dạy cho cậu các lễ nghi. Đến tối, cậu bé thấy thiền sư từ ngoài trở về, lập tức chạy tới hỏi han một cách lẽ phép. Thiền sư cảm thấy vô cùng kinh ngạc, ông hỏi: “Ai dạy cho con những điều này?”

Cậu bé mỉm cười và nói: “Có vị cao tăng kia dạy cho con.”

Nghe vậy, thiền sư rất tức giận, ngay lập tức đến phòng cao tăng và hỏi: “Dã tâm của các hạ rốt cuộc là gì? Cậu bé kia đã ở bên tôi nhiều năm rồi. Đáng yêu và vẫn còn một trái tim thuần khuyết, là ai đã bảo các hạ dạy hỏng nó như vậy? Hãy mau gói ghém đồ đạc và rời khỏi đây!” Kết quả là đêm đó, vị cao tăng kia bị đuổi khỏi chùa.

Thiền sư Thiện Đạo từng nói: Khi mới được sinh ra đứa trẻ không có bất cứ kiến giải nào. Khi đó đứa trẻ sao có thể hiểu được kinh thư? Sao có thể hiểu được đạo lí? Khi lớn lên, tự khắc chúng sẽ hiểu mọi điều trong nhân tình thế thái. Cùng lúc đó, chúng sẽ dần mất đi sự ngây thơ của mình và trở thành một người lớn bình thường.

Đó là lí do tại sao, chúng ta sinh tồn trong ánh mắt thế tục, cố gắng để trở nên giống với “người khác”, đi học khi đã đến tuổi đi học, đi làm khi đến lúc đi làm, bước vào hôn nhân khi đã đến tuổi kết hôn. Song chúng ta cũng muốn có được không gian riêng của mình, hưởng thụ cuộc sống riêng tư, muốn bản thân trở nên giản đơn một chút.

Rất nhiều khi muốn mình như một đứa trẻ: vô tư, cũng chẳng nhuốm muộn phiền. Chỉ cần trêu chọc một chút, chúng sẽ vui đến mức nhảy nhót tươi cười, thậm chí chạy vòng quanh mãi chẳng biết chán. Nguồng mộ sự thuần khiết của trẻ em, kì thực chúng ta đang tiếc nuối sự “ngây thơ” của bản thân và cố gắng bảo vệ sự “ngây thơ” đó.

Tiểu thuyết gia nổi tiếng Dostoevsky từng nói: “**Ở bên trẻ em, linh hồn bạn sẽ được cứu rỗi.**” Vậy nên hãy dành nhiều thời gian với “đứa trẻ” trong trái tim mình. Bạn thực sự có thể tìm lại sự ngây thơ của chính mình, cứu rỗi linh hồn mình.

Nhưng khi nhàn rỗi, phải chăng bạn thường hồi tưởng lại tuổi thơ áu và những năm tháng thơ ngây của bản thân? Phải chăng bạn ý thức được rằng có một đứa trẻ đang sống trong trái tim mình?

Một người bạn của tôi đặc biệt thích kẹo sữa Thỏ trắng. Bạn sẽ thường xuyên thấy kẹo sữa Thỏ trắng trong túi xách, trên bàn và thậm chí trong túi áo của cô ấy. Thực sự, cô ấy cũng không thực sự thích ăn, chỉ là kẹo sữa Thỏ trắng chiếm một vị trí rất quan trọng trong kí ức của cô ấy. bởi rằng quãng thời gian hạnh phúc nhất của cô ấy là được bố mẹ thường cho kẹo sữa Thỏ trắng.

Một người bạn khác của tôi thì đặc biệt thích hái trộm trong vườn. Cậu ấy kể rằng khi còn nhỏ, thích nhất là kéo theo vài đứa bạn rồi chạy vào vườn trộm táo. Đó là cái cảm giác hồi hộp, thú vị, tuyệt vời nhất thời thơ áu. Cậu ấy cũng bảo rằng không biết tại sao những quả táo hái trộm lại đặc biệt thơm ngon. Lớn lên, cậu không thể tìm lại cảm giác đó nữa, bởi ăn trộm là bất hợp pháp. Cậu ấy cũng từng nghĩ về việc có nên đến vườn cây để thử ăn trộm quả hay không, nhưng hễ nghĩ đến lòn tòng ngồng thế này rồi, nhỡ bị bắt được thì quả là mất mặt. Một ngày trước, có một trò game trực tuyến tên là “Trộm rau quả”, cậu ấy hoàn toàn chìm đắm trong trò chơi đó, ngày nào cũng định sẵn giờ để “đi hái trộm”, sống lại cảm giác trộm táo khi còn nhỏ.

Một người bạn khác của tôi lại rất thích sưu tầm đồ chơi, mặc dù giờ đã không còn trẻ nữa. Cậu ấy nói rằng khi còn nhỏ, thú vui lớn nhất của cậu ấy chính là chơi đồ chơi, với đủ các món đồ hay ho khác nhau. Trưởng thành và có thu nhập, cậu ta càng thích sưu tập và mua đồ chơi. Thế nhưng khi còn nhỏ thì mọi người thường càng ngồi chơi với nhau, còn bây giờ chỉ có mỗi mình cậu ấy chơi, quả thực lạc lõng.

Trong tâm trí mỗi người hẳn luôn có một bản ngã thời áu thơ như thế. Khi không ai hay biết, chúng ta có thể thả “cái tôi” đó ra, thỏa sức làm theo ý mình, có thể không cần đếm xỉa tới cảm giác của người khác. Tôi biết mỗi người trong chúng ta đều có những bí mật nhỏ, có những bí

mật có thể chia sẻ với người khác, cũng có những bí mật không thể sẻ chia.

Bạn của hiện tại, cho dù bao nhiêu tuổi, trong tim nhất định vẫn có một “đứa trẻ”. Mức độ hạnh phúc của bạn phụ thuộc vào mức độ nhận thức hạnh phúc của “đứa trẻ” đó.

Hãy yêu thương và đối xử tốt với “đứa trẻ” của mình nhé.

TRƯỚC KHI GẶP ĐÚNG NGƯỜI, HÃY TRỞ THÀNH PHIÊN BẢN TỐT ĐẸP HƠN CỦA CHÍNH MÌNH

Có lẽ chịu ảnh hưởng từ các bộ phim truyền hình và tiểu thuyết lãng mạn, phụ nữ ngày nay luôn cảm thấy rằng chỉ cần một tình yêu hoành tráng, đẹp đẽ mới sống không uổng kiếp này. Chúng ta vẫn thường nghe thấy những câu như: Điều quan trọng nhất trong cuộc đời của một người đàn ông là sự nghiệp, điều quan trọng nhất trong cuộc đời của một người phụ nữ là tình yêu. Một cách tự nhiên, hầu hết phụ nữ từng coi tình yêu là chuyện sống còn, một số người thậm chí còn coi việc tìm kiếm một nửa của mình là một cuộc theo đuổi suốt đời. Mộng tưởng rằng tình yêu là cả thế giới.

Thời thiếu nữ, tôi cũng từng rơi vào mộng tưởng đẹp đẽ ấy, mất vài năm vật vã trong chuyện tình cảm. Cho đến khi đọc được cuốn tiểu thuyết “Tôi là Nữ hoàng”, liền phát hiện ra rằng: Trên thế giới này, không chỉ mình tôi ngu ngốc, mà có rất nhiều người cũng ngốc nghếch như tôi. Anne – nữ nhân vật chính của tiểu thuyết – từng coi tình yêu là toàn bộ cuộc sống, coi kết hôn rồi sinh con đẻ cái là tương lai của mình. Để bảo vệ tình yêu, cô ủng hộ vô điều kiện sự nghiệp của bạn trai, chấp nhận từ bỏ sở thích của mình, thậm chí phó mặc cho tài năng của mình chôn vùi theo

thời gian, chấp nhận trở thành một người phụ nữ lặng lẽ tầm thường, đứng sau một người đàn ông.

Đáng tiếc thay, sự hi sinh và thỏa hiệp của cô không mang lại cho cô một kết quả tốt. Tám năm trôi qua, người yêu cô quyết định nói lời chia tay. Thì ra, trong khi cô dần dần “vứt bỏ” bản thân mình, người yêu cô cũng bỏ đi.

Cô đã quá xem trọng tình yêu, dùng toàn bộ sức lực của bản thân và dốc cạn mọi thứ của mình để đánh ván bạc này. Thất tình, cô không thể thoát khỏi nỗi đau buồn. Trong một khoảng thời gian rất dài, cô nghĩ mình là một kẻ thua cuộc hoàn toàn. Khi biết rằng người yêu đã từng tám năm mặn nồng bên mình giờ cưới một phụ nữ khác, cảm giác thất bại càng nhấn chìm cô.

Cho đến một ngày, cô gặp Mark. Cô hỏi anh rằng: “Có phải tôi thất bại hoàn toàn rồi không?”

Mark lắc đầu và nói: “Không, cô không hề thất bại, cô đã thành công trong việc thoát khỏi một tình yêu thất bại.”

Câu nói này an ủi cô, nhưng cũng giáng một đòn vào tim cô. Đúng vậy, khi thất tình chẳng phải mình cũng như vậy sao? Một người từng ngày nào cũng nói những lời đường mật bên tai, bồng dung biến mất, như thể chưa từng xuất hiện trong thế giới của bạn. Cái cảm giác trống rỗng, nỗi bàng hoàng khi mở mắt ra đã đánh mất trái tim. Làm bất cứ điều gì cũng không còn tinh thần, thậm chí cảm thấy cuộc sống thật vô vọng. Thế rồi bạn sẽ có một tia hi vọng, một khát vọng rằng cả hai sẽ bắt đầu lại từ đầu. Nếu giấc mộng cuối cùng cũng tan vỡ, bạn sẽ đổ tất cả trách nhiệm lên đầu mình, nghĩ rằng bạn không đủ tốt nên anh ta mới rời đi.

Nhưng thực tế không phải như vậy. Bạn trai của tôi – và bây giờ là chồng tôi, anh ấy thường thích thưởng thức món súp do tôi nấu, rồi tấm tắc khen rằng tôi nấu ngon như thế nào và tôi giỏi giang ra sao. Cuối cùng lại chốt một câu rằng: “May là anh hiểu được những điểm tốt đẹp của em.” Câu nói này khiến tôi vô cùng cảm động. Đúng vậy, chỉ khi có một người có thể nhìn thấy mặt tốt của bạn, hiểu được điểm tốt của bạn, trân trọng điểm tốt của bạn, khi đó bạn mới là người hạnh phúc. Ngược lại, cho dù

bạn tốt đến mấy, bạn biết hi sinh đến mấy, nhưng nếu người kia không coi trọng, thì điểm tốt của bạn chẳng đáng một xu.

Có lẽ do đã có một trải nghiệm thất bại, nên tôi bắt đầu sợ hãi tình yêu, sợ hãi bước vào hôn nhân, thậm chí sợ hãi khi phải làm quen với người lạ. Trong một thời gian, tôi tự nhủ rằng mình có thể làm bất cứ điều gì, ngoại trừ tình yêu. Không dễ dàng rung động, không dễ dàng dâng hiến trái tim, để tránh sau này phải chịu vô số những vết thương.

Thế nhưng, bây giờ khi thấy ai đó nói với một người đã từng vấp ngã trong tình yêu rằng: “Không, cô không hề thất bại, cô đã thành công trong việc thoát khỏi một tình yêu thất bại.” Cảm giác này thật khó để diễn tả. Đó là một sự khích lệ, một sự an ủi. Nó cũng là một sự chúc phúc.

Bây giờ, cuối cùng tôi đã hiểu: Khi ai đó không yêu bạn, không có nghĩa là bạn không tốt, chỉ là hai người không thích hợp với nhau. **Anh ta rời bỏ bạn, bạn phải thấy may mắn, bởi lẽ hai người đã không lãng phí thêm nhiều thời gian cho nhau. Sau khi điều chỉnh lại trạng thái của mình, bạn mới có thể gặp được đúng người.**

Khi gặp đúng người vào đúng thời điểm, chúng ta sẽ hạnh phúc. Tác giả của cuốn *The Right Time Man* từng nói: “Đúng thời điểm để gặp đúng người, không phải là một cảm giác cuồng nhiệt tức thời, mà là một sự an tâm lâu dài.”

Đạo diễn Di Năng Tĩnh của bộ phim *Tôi là Nữ hoàng* cũng nói một câu tương tự: **“Khi yêu ai đó một cách đúng đắn, bạn không chỉ yêu anh ấy, mà bạn còn yêu cả bản thân mình.”**

Một số người có thể hỏi rằng: Làm thế nào tôi có thể tìm đúng người? Tôi chỉ có thể nói với bạn rằng, **chỉ sau khi tìm “sai người”, bạn mới có thể hiểu được như thế nào là “đúng người” đối với mình. Tất nhiên, trước đó chúng ta phải hoàn thiện bản thân và trở thành phiên bản tốt nhất của chính mình.**

Hôm qua không có việc gì làm, tôi lướt Weibo, đọc được một câu khá thú vị: Đầu tiên hãy trở thành phiên bản tốt nhất của bản thân, và sau đó gặp người phù hợp nhất. với phiên bản tốt nhất của mình, chúng ta mới có thể có được tình yêu đẹp đẽ nhất.

Khi tôi nói câu này với một người bạn của tôi, cô ấy cau mày: “Nhưng tớ không thể trở thành phiên bản tốt nhất của chính mình được.”

Tôi hỏi “Tại sao?” Cô ấy liệt kê rất nhiều lí do: khuôn mặt hơi to, chí ít là trông to hơn khuôn mặt của các cô gái khác, mũi hơi tròn so với những cô nàng có sống mũi thon nhỏ khác, da thì hơi vàng, ngoài ra ăn vận cũng không được đẹp cho lắm... Tôi bật cười ha hả. Trong cuộc đời của mình, tôi chưa từng gặp phải trường hợp chia tay nào vì những lí do “chuối cả nải” như “khuôn mặt to”, “mũi quá tròn” hay “làn da vàng” như vậy.

Trên cô ấy một hồi, tôi vẫn nói với cô ấy rằng, dù không có khuôn mặt nhỏ, nhưng cậu lại có cái cầm nhẹn. Dù không có một sống mũi thon nhẹn, chí ít nó vẫn rất tự nhiên. Dù da có hơi vàng, nhưng ăn mặc phối màu hợp lý, vẫn thể hiện được khí chất khác biệt của mình... Cậu lương thiện, tử tế, vui tính, cậu chu đáo ấm áp, bất cứ ai cũng cảm thấy yên tâm khi ở bên cậu.

Cuối cùng, tôi nói với cô ấy rằng, **mất đi tình yêu không phải là điều khủng khiếp nhất. Điều khủng khiếp nhất là đánh mất chính mình.** Đừng bao giờ thay đổi bản thân chỉ vì làm vừa lòng người khác. Hãy thay đổi bản thân, hoàn thiện mình vì chính mình.

Bất kể là ai, chúng ta phải hiểu rằng:

Ý nghĩa của việc sống trên đời không phải chỉ là để tìm kiếm tình yêu, mà là để tìm kiếm phiên bản tốt nhất của chính mình. Như vậy tình yêu sẽ từ từ đến với chúng ta.

NHỮNG ĐIỀU BẠN MUỐN, CHỈ CÓ THỂ TỰ MÌNH TÌM KIẾM

Cô T là một “cán bộ trù bị” mới được công ty tuyển dụng. Trong số các cô gái được tuyển vào công ty cùng thời gian, cô T trông rất bình

thường, đến nỗi khi những người đứng đầu các phòng ban khác chọn người, hầu như không ai để ý đến sự tồn tại của cô.

Cô T thấy mọi người đều đã có công việc riêng của mình, còn mình thì chẳng ai “lĩnh nhận” thì cảm thấy đôi chút lo lắng, bèn chủ động đến các phòng ban để giới thiệu về mình. Có người phụ trách ngại không nỡ từ chối cô, nhưng quả thực không có công việc gì phù hợp với cô ấy, đành nói: “Cô có thể tùy ý làm bất cứ việc gì cũng được.”

Cô T giật mình kinh ngạc: “Tùy ý” có nghĩa là gì? Chẳng lẽ họ chẳng coi cô ra gì hay sao? Cô buồn bã suốt mấy ngày liền. Song cô nghĩ: “Không thể cứ ngồi ì ra đó. Nhất định phải làm cho được việc gì đó.”

Sau một thời gian quan sát, cô phát hiện ra các đồng nghiệp ở các phòng ban rất bận rộn, không có thời gian để ăn trưa, đến lúc bận bịu mong muốn đi ăn thì tiệm cơm đã quá giờ ship đồ, thời gian nghỉ trưa cũng cạn rồi. Thế là hầu hết mọi người nhịn ăn, hoặc úp tạm bát mì ăn liền, qua quýt cho xong.

Mỗi ngày khi sắp đến giờ ăn, cô T sẽ đến các phòng ban để đếm số người đặt món và cung cấp một bữa ăn phù hợp cho từng người. “Kế hoạch đặt đồ ăn” của cô rất dụng tâm và cũng rất thành công. Các đồng nghiệp đều cưng cô là một nhân viên tốt. Tuy nhiên, một số đồng nghiệp vẫn chê cười cô ấy và bảo rằng làm mấy việc vặt này sao có thể ghi được thành tích gì chứ?

Nghe thế, cô chỉ mỉm cười cho qua. Dần dần, “cán bộ trù bị” này bắt đầu được mọi người nhớ đến. Một cách tự nhiên, cô T trở thành nhân viên mới thể hiện thích nghi và tiến bộ nhanh nhất trong công ty.

Đối với người mới bước vào môi trường làm việc, ai sẽ mang tới cho bạn cơ hội “bom tấn”? Hơn nữa, cơ hội không có một thước cố định nào. Vì vậy, nắm bắt được cơ hội như cô T, đó mới là bản lĩnh.

Ngày sau đó, cô được bộ phận hành chính coi trọng và được thăng chức làm trợ lí hành chính. Sau khi thăng chức, công việc của cô T không còn đơn giản là đặt món ăn nữa, mà là hàng loạt những công việc phức tạp và không có tuần tự. Một số người không muốn làm, cứ để đó rồi làm những việc khác, nhưng cô ấy sẽ làm tất cả. Nhiều người thấy thương cảm

và thuyết phục cô ấy rằng: “Đừng cố sức quá như vậy, ngay cả khi không làm mấy việc đó, cũng không ai nói gì về cô đâu.”

Cô lại nói rằng: “Những việc này cũng là trách nhiệm của bộ phận chúng tôi, tôi sẽ thử làm trước, nếu không được thì sẽ giao lại cho người khác.” Bởi vì không quen với những công việc này nên cô thường mắc phải sai sót, không ít lần bị cấp trên chỉ trích, cấp trên đều nói rằng cô T đúng là không thể ngồi yên một chỗ, cứ lo chuyện bao đồng khắp nơi.

Tuy nhiên, cô T thấy vui với điều đó. Dần dần, mọi công việc nhỏ nhặt hay bất ngờ phát sinh trong công ty, cô đều có thể nhanh chóng xử lý. Lúc này, công ty phát hiện ra rằng cô T là một nhân tài. Chẳng bao lâu sau, công ty thăng chức cho cô làm giám đốc hành chính.

Ở một số công ty, có rất nhiều người giống như cô T. Khi mới bước vào nơi làm việc, điều duy nhất mà họ có thể làm là khiến cho mình ngày càng hữu ích hơn, cố hết sức để làm những gì có thể. Trong mắt những người này, họ cho rằng: Khi mọi người làm một điều gì đó, có thể cơ hội của mình sẽ không nhiều, khi mọi người không làm điều gì đó, chỉ cần mình làm thì cơ hội chắc chắn là của mình. Do đó, họ sẵn sàng nắm bắt một tia cơ hội trước mắt.

Tương tự như vậy, ở quanh tôi cũng có những người hoàn toàn trái ngược với cô T. Những điều mà họ muốn, hoặc là họ sẽ tìm kiếm một cách mù quáng, hoặc là họ sẽ buông xuôi, không nỗ lực thêm nữa.

Cô Phương cảm thấy mệt mỏi với cuộc sống từ nhà đến công ty rồi lại từ công ty về nhà của mình. Tỉnh dậy mỗi ngày, cô ấy có thể thấy trước lịch trình một ngày, chẳng có gì thay đổi hay đột phá. Cô ấy nói với tôi nhiều lần rằng cô ấy muốn theo đuổi một cái gì đó của riêng mình. Tôi hỏi thử mà cô ấy muốn theo đuổi là gì. Cô đáp rằng không biết. Tuy nhiên, cuộc sống hiện không phải là những gì cô ấy thích hay những gì cô ấy muốn.

Cuối cùng, cô bỏ công việc hiện tại và bắt đầu cuộc hành trình của mình. Status của cô ấy trên mạng khiến tôi gần như tin rằng đó là sự thật: “Miễn là dám nhìn vào nó, mọi thứ đều có thể thay đổi. Tạm biệt nhé, những ngày nhảm chán của tôi.”

Một tháng sau, cô ấy quay lại và than thở với tôi rằng: “Thực ra, thế giới không tốt đẹp đến vậy. Tớ cũng chưa tìm thấy thứ mình đang tìm kiếm.” Rồi cô ấy xóa status kia đi và đăng một cái khác: “Thì ra du lịch không thể thay đổi được cuộc sống, giống như căn phòng trọ cũ nát chẳng có bất cứ sự thay đổi nào của tôi.”

Sau đó, cô bắt đầu tìm kiếm một công việc mới và đi làm trở lại, tiếp tục nhịp sống đi đi về về như xưa.

Tôi kể câu chuyện này là muốn bạn biết rằng: Khi bạn nghĩ rằng bạn không thể có được thứ mà mình muốn, hay cảm thấy cuộc sống buồn tẻ, hãy suy nghĩ và nhìn nhận lại chính mình. Bạn đã từng nỗ lực, đã từng dốc hết tâm sức, đã từng “hỗn chổ nào bù đắp chổ đó” như cô T chưa? Không phải là cuộc sống nhảm chán, cũng không phải là cuộc sống hay công việc không thể thay đổi, mà là bạn không muốn thay đổi. Những gì bạn muốn, chỉ có thể tự mình tìm kiếm.

Còn nhớ thời đại học, tôi tham gia một khóa liên quan đến tâm lí học. Một lần, thầy giáo hỏi tất cả mọi người trong lớp: “Bạn của bạn luôn cảm thấy rằng cuộc đời của mình rất gập ghềnh, rất bất hạnh, tâm trạng vô cùng chán nản, vậy các bạn sẽ khai sáng cho cậu ấy ra sao? Một cậu bạn nghĩ ngợi rồi phát biểu rằng: “Đưa cậu ấy đến gặp những người còn bất hạnh hơn.”

Vào lúc đó, tôi nghĩ rằng nếu tâm trạng của tôi đang chán nản mà mọi người lại kể với tôi về những điều chán nản hơn, thì tôi chắc sẽ đi tự tử mất. Sau đó, thầy giáo nói những gì, tôi không còn nhớ rõ nữa, bởi vì những suy nghĩ của tôi đã trôi đi. Nhưng tôi nghĩ rằng giải pháp cho vấn đề là: Hãy sử dụng một thái độ tích cực, hãy để họ tin rằng “mọi thứ sẽ qua đi” và nói với họ rằng “miễn là bạn có thể làm được...” Động viên họ, tin tưởng họ, và giúp họ tin tưởng vào chính mình.

Trong cuộc sống, nhiều người luôn nghĩ rằng họ thật bất hạnh và nghĩ rằng mình không gặp thời, hễ gặp chuyện gì không hay là lại đổ cho xã hội không công bằng. Trong lúc đó, họ không muốn thực sự nhìn ra xung quanh, nhìn vào thế giới này, và xem những người giỏi giang hơn mình đang làm việc chăm chỉ như thế nào.

Nhiều người cười khẩy khi đọc những điều này và nghĩ rằng đó chỉ là trò giải trí cho tâm hồn mà thôi. Xét cho cùng, thành công đều sẽ thuộc về người khác mà thôi. Nhiều năm trước, tôi cũng không tin, cho rằng có rất nhiều điều phi lí bên trong, và thậm chí là do các biên rập viên bịa ra để câu view mà thôi. Sau đó, tôi dần tin tưởng vào ý nghĩa của nỗ lực, tôi tin rằng chủ cần bạn muốn, bạn sẽ chiến đấu vì nó, và chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi.

Vì vậy, trước khi phàn nàn về điều gì đó, tốt hơn là nên nghĩ xem: Mình đã cố gắng và nỗ lực hay chưa? Bản thân đã hi sinh cho công việc này chưa? Khi những người khác đang nhọc tâm khổ trí, vùi đầu học tập dưới ánh đèn, thì mình đang làm gì?

Gió không thể đánh bại ánh nắng, cũng không như thất bại không thể phát huy một người kiên cường. Trong cuộc sống, chúng ta sẽ phải đối mặt với một số thất bại, và những thất bại đó có vẻ “lấy mạnh hiếp yếu”, đè bẹp chúng ta. Nhưng không sao, khi vượt qua đoạn đường gập ghềnh đó, chúng ta sẽ phát hiện thất bại chẳng qua chỉ là một gã người lùn “giả thần quả quý”, chẳng đáng sợ chút nào.

Trong năm đó, do thiếu ba điểm nên Tiêu Vu đã không vào được trường đại học mơ ước của mình, cậu vô cùng thất vọng, chán nản. Khi nhận được thông báo, cậu cảm thấy cuộc sống không còn ý nghĩa gì nữa. Cậu cho rằng đây là trò đùa lớn nhất mà ông trời ban cho cậu.

Trước khi đăng kí vào một trường đại học khác, cha cậu lấy một chai nước rỗng và nói rằng: “Nếu cái chai này là cuộc sống của con, vậy thì khi không được nhận vào trường đại học mơ ước của mình, con cho rằng có thể chúa được bao nhiêu rượu trong đó là vừa?”

Tiêu Vu suy nghĩ, nói: “Có thể được một nửa chai ạ.”

Sau đó, cha cậu mang một chai rượu ra và bảo cậu đổ vào cái chai rỗng, cậu kho do dự đổ rượu vào nửa bình. Tiếp đến, cha cậu dùng sáp và gỗ niêm phong kín cái chai lại, và nói với cậu rằng: “Khi nào con cho rằng thất bại không ảnh hưởng đến con nữa, cha sẽ mở nửa chai rượu này ra.” Cậu gật đầu.

Sau khi đến trường đại học này, Tiêu Vu phát hiện ra “không thi đỗ trường đại học trong mơ” hóa ra không tồi tệ đến vậy. Tại đây, cậu gặp

được những người bạn cùng chí hướng, gặp một cô gái mà mình yêu thương, và cũng thích chuyên ngành mà mình chọn. Lúc này, cậu bắt đầu thấy may mắn vì đã đến ngôi trường này.

Nghỉ hè, cậu trở về nhà, người cha lấy nửa chai rượu kia ra và hỏi: “Bây giờ, thất bại của con đã trôi qua chưa?” Tiêu Vu mỉm cười ngại ngùng, gật gật đầu. Người cha mở nửa chai rượu và rót vào hai chiếc ly, cùng uống với cậu.

Cha cậu vừa uống rượu vừa cười nói: “Bây giờ, có phải cảm thấy mình đã phóng đại những khó khăn của ngày xưa không? Kì thực đó chỉ là chút va vấp nhỏ, chẳng đáng để nhắc đến.”

Cậu mỉm cười, gật đầu và nói: “Vâng, đúng là như vậy thật.”

Sang năm thứ hai đại học, Tiêu Vu và người yêu chia tay, cô gái đã thích người khác. Cậu rất buồn, nghĩ rằng nhất định do mình chưa tốt nên mới đánh mất cô ấy. Suốt hai tháng sau đó, cậu đắm mình trong nỗi đau bị bỏ rơi. Không còn chút hứng thú với thế giới nữa.

Thấy cậu suy sụp, cha cậu hỏi: “Bây giờ cha và con cùng chơi trò chơi kia nhé?” Cậu đồng ý.

“Vậy bây giờ đổ vào chai bao nhiêu rượu là vừa?”

Cậu nghĩ ngợi và nói: “Khoảng một phần ba ạ,”

Đến cuối năm về nhà ăn Tết, cậu lại một lần nữa uống hết một phần ba chai rượu kia.

Trời gian trôi qua thật nhanh, giờ cậu đã tốt nghiệp đại học. Những năm tháng đẹp đẽ, vô tư của đời sinh viên ở lại đằng sau, cậu bắt đầu hành trình đi gửi đơn xin việc, phỏng vấn. May mắn phỏng vấn thất bại, cậu lại một lần nữa chìm vào nỗi đau khổ.

Khi cậu trở về nhà trong bộ dạng chán nản, cha cậu lại lấy ra cái chai rỗng. Cậu mỉm cười tự giễu, giờ cậu đã trưởng thành rồi, không nên xem trọng thất bại nữa. Thất bại vào thời điểm này là trải nghiệm cuộc sống trong tương lai. “Có lẽ, con thực sự không nên quá đặt nặng những thất bại như vậy. Càng đặt nặng nó, nó lại càng điên cuồng hơn.” Tiêu Vu nói với cha.

Một tháng sau, Tiểu Vu tìm được một công việc lí tưởng. Sau đó nữa, Tiểu Vu đã không cần cha mình phải đổ rượu vào cái chai rỗng nữa, nhưng trong trái tim cậu, “cái chai rỗng” luôn ở đó. Trong công việc sau này, cậu cũng gặp phải những thất bại khác nhau, nhưng từ đó cậu luôn nhìn nhận thất bại cởi mở hơn.

Mọi người ai cũng như Tiểu Vu, sẽ gặp phải những trở ngại khác nhau trong học tập, tình yêu, gia đình và công việc, thậm chí cảm thấy rất khó để thoát khỏi những thất bại đó. Nếu chúng ta cũng có thể như Tiểu Vu, tự cho mình một “cái chai rỗng”, đổ những thất bại trong cuộc sống vào đó, một thời gian sau nhìn lại, thấy những thất bại đó trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Đừng bao giờ từ bỏ bản thân, hãy lạc quan, tích cực đối diện với cuộc sống!

Thất bại là điều không thể thiếu trên đường đời.

Qua thất bại, bạn lớn lên. Nhờ thất bại, bạn trưởng thành. Sau cơn mưa trời lại sáng. Đến khi trở ngại trôi qua, cuộc đời chúng ta sẽ tràn ngập ánh dương.

ĐỪNG MÙ QUÁNG SO SÁNH MÌNH VỚI NGƯỜI KHÁC

Trong cuộc sống thường ngày, so sánh là một hiện tượng rất thường thấy, nó tồn tại trong mọi góc cạnh của thế giới. Còn nhỏ thì chúng ta thường so sánh kết quả học tập, so sánh chiều cao, so xem ai đẹp trai xinh gái hơn, chữ của ai viết đẹp hơn. Lớn đại học thì so sánh xếp hạng trong trường, so sánh kinh nghiệm thực tập, so sánh gia cảnh, so sánh ăn mặc. Đến khi bước chân vào xã hội thì lại so sánh chức vị cao thấp, so sánh mức lương ít nhiều, so sánh năng lực hơn kém, so sánh nhà to nhà nhỏ,,,

Có ai đó từng nói rằng tâm lí so sánh này chính là ham hố vinh. Có người thì nói, khi chê người khác hố vinh thì thực ra chúng ta đang ngưỡng mộ, đố kị và ghét họ. Kì thực, hố vinh cũng được, so

sánh cũng chẳng sao, bởi đây là trạng thái tâm lí mà mỗi người dù ít dù nhiều đều có. So sánh một cách thích hợp sẽ trở thành động lực để khích lệ chúng ta nỗ lực hơn, còn so sánh một cách mù quáng chỉ có thể mang tới cho chúng ta những phiền toái.

Không biết từ lúc nào, Tiêu Vương bắt đầu thích so kè với người khác, hễ nhìn thấy người khác sống tốt hơn mình là trong lòng anh ta lại thấy chua chát. Ví như đồng nghiệp bỏ 2.000 tệ để mua một chiếc đồng hồ đeo tay, anh ta lập tức mua một chiếc khác oách hơn với giá 3.000 tệ. Đồng nghiệp mua một chiếc điện thoại mới, anh ta lập tức mua một chiếc khác đắt hơn. Người anh họ đổi xe, anh ta cũng có chút nóng mắt, nhưng điều kiện kinh tế không cho phép. Suốt một thời gian rất dài, tâm trạng của Tiêu Vương rất mệt mỏi, lúc nào cũng thấy không vui vẻ.

Một nhà tâm lí học nổi tiếng giải thích: Tiêu Vương đang rơi vào trạng thái “tâm lí con công”. Tại sao lại là tâm lí con công? Các nhà tâm lí học giải thích rằng: để hấp dẫn công mái, những con công đực sẽ phô ra mặt đẹp đẽ nhất của mình, chúng sẽ xòe lông đuôi, cho dù thực sự đẹp đẽ nhưng cũng là vẻ đẹp của sự khoe mẽ, ghen tị. Sau này, người ta thường dùng con công để hình dung những kẻ hiếu thắng, tranh hơn thua, thích so bì.

Trong cuốn sách *Châm ngôn Oxford* có một câu nói rất hay: “Nếu chúng ta chỉ muốn đạt được hạnh phúc thôi thì quả thực dễ rồi. Nhưng chúng ta lại cứ hi vọng mình hạnh phúc hơn người khác, thật khó làm sao. Bởi lẽ tưởng tượng của chúng ta về người khác thường vượt quá thực tế.”

Cũng giống như khi chúng ta oán thán người khác giàu có hơn chúng ta, có quyền hơn chúng ta, tự do hơn chúng ta, còn có một số người thì ngưỡng mộ các ngôi sao nổi tiếng, chỉ cần nghĩ đến vẻ ngoài long lanh, diễm lệ hoặc cuộc sống xa hoa của họ là lại cảm thấy đố kị, ghen ghét, rồi đau khổ khôn nguôi. Hết lần này đến lần khác tự hỏi bản thân, tại sao những điều đó lại không bao giờ có duyên với mình?

Thực ra, cho dù là nghề nghiệp gì, kiếm được bao nhiêu tiền, chắc chắn chúng ta cũng sẽ có những nỗi phiền não của riêng mình. Nếu người người đều so sánh một cách mù quáng, đều cảm thấy khổ sở vì người khác, thì cuộc sống há chẳng phải mất đi rất nhiều niềm vui, mất đi rất nhiều ánh sáng tươi đẹp hay sao?

Trước đây tôi rất thích một câu nói của bậc thầy phim hoạt hình Chu The Yung: “Tôi tin rằng con người cũng giống như tự nhiên, mỗi người đều có điểm ưu trội, có tài năng riêng của mình, ví như thỏ có móng vuốt sắc nhọn, thỏ thì chạy nhảy rất nhanh, thế nên chúng có thể sinh tồn trong thế giới tự nhiên. Mọi người đều hi vọng sẽ trở thành thỏ, nhưng trong đó có rất nhiều người chỉ có thể là thỏ mà thôi. Có sao chúng ta không trở thành chú thỏ tinh nhanh, giỏi giang nhất trong họ nhà thỏ, mà lại nhất định muốn trở thành thỏ - vai diễn mà chúng ta đóng rất tệ?”

Sự tồn tại của một người luôn có ý nghĩa riêng. Thành quả của một người luôn phải trả bằng nỗ lực. Cho dù bạn muốn trở thành thế nào, tôi cũng muốn khuyên rằng: Hãy so sánh một cách lí trí với người khác, đừng so bì một cách mù quáng. Làm người nên biết thế nào là đủ, cũng nên biết bản thân mình ở đâu. Nếu không chúng ta sẽ đánh mất sự đặc sắc của bản thân, chuốc lấy thêm biết bao muộn phiền.

Sáng sớm một ngày nọ, Hoàng Uy – giám đốc tiếp thị của công ty Vạn Phương đệ đơn từ chức lên tổng giám đốc. Hoàng Uy là một nhân vật hết sức tài cán trong công ty, thành tích vô cùng nổi trội, là tấm gương cho rất nhiều người noi theo. Tổng giám đốc đương nhiên không đồng ý mất đi một vị tướng tài đắc lực như vậy. Để níu kéo anh, tổng giám đốc không những chủ động tăng lương mà còn hứa hẹn sẽ thăng chức cho anh trong tương lai gần. Thấy tổng giám đốc thành tâm thành ý với mình như vậy, Hoàng Uy bèn bỏ ý định thôi việc. Người ta có câu “Trăm hay không bằng tay quen”, do đã có sẵn nền tảng ở đây, đương nhiên anh ta sẽ đồng ý ở lại tiếp tục phục vụ cho công ty.

Chưa đầy hai ngày sau, giám đốc nhân sự Lữ Đông Phong biết được chuyện này. Khi đó anh ta nghĩ rằng: Mình cũng là một giám đốc bộ phận không thể thay thế, nếu mình cũng gửi đơn xin từ chức, thì tổng giám đốc chắc chắn sẽ níu giữ, rồi tăng lương thăng chức cho mình.

Chuẩn bị tâm lí rồi, Lữ Đông Phong vẻ mặt âu sầu, bước vào phòng tổng giám đốc. Tổng giám đốc hỏi anh có việc gì? Anh ta áp a áp úng, cuối cùng nói rằng bản thân làm ở công ty đã lâu mà sự nghiệp chẳng có chút khởi sắc nào cả, có lẽ thay đổi môi trường sẽ tốt hơn. Tổng giám đốc đang định nói gì đó, anh ta lập tức ngắt lời: “Tôi biết bộ phận nhân sự là một bộ

phận tương đối quan trọng, sự ra đi của tôi nhất định sẽ gây ra không ít ảnh hưởng đối với công ty. Nhưng tôi đã quyết định từ chức rồi.”

“Vậy thì được! Nếu anh đã quyết ý, tôi cũng không làm khó nữa. Tôi chúc anh tiền đồ rộng mở! Đúng rồi, anh hãy nhanh chóng nộp đơn từ chức cho tôi nhé.” Tổng giám đốc nói với giọng sảng khoái.

Lữ Đông Phong quả thực không dám tin vào tai mình, tổng giám đốc còn chẳng buồn níu giữ lấy một câu. Mặc dù không thực lòng muốn từ chức, nhưng đã nói ra lời, biết làm sao để rút lại đây?

Trên thực tế, kết quả trong công việc của Lữ Đông Phong trước nay luôn chỉ bình bình, sở dĩ anh ta có thể ngồi ở vị trí đó lâu như vậy, hoàn toàn là bởi anh ta khá thành thực và cũng trung thành với công ty. Giờ anh ta thay lòng đổi dạ, công ty cũng không níu giữ nữa.

Anh chàng Lữ Đông Phong trong câu chuyện kia vốn dĩ muốn được như Hoàng Uy, định áp dụng chiến thuật “vu hồi” để được đài ngộ hậu hĩnh, tăng lương tăng chức. Nào ngờ cuối cùng lại thành “khôn quá hóa đại”, không chỉ chẳng được tăng lương thăng chức mà còn mất luôn cả chức vị ban đầu của mình. Đúng là mất cả chì lẫn chài, “vừa mất phu nhân lại thiệt binh! Sở dĩ anh ta có kết cục như vậy là bởi anh ta đã so bì mù quáng, cũng không ý thức và định vị chuẩn xác bản thân mình. Nếu không nhận biết rõ được hai điểm này, thì trước sau gì chúng ta cũng “gậy ông đập lưng ông” mà thôi.

Nếu thấy mình cũng có triệu chứng cả “tâm lí chim công”, nhất định bạn phải gióng lên hồi chuông cảnh tỉnh bản thân.

Chúng ta phải đánh giá bản thân và người khác
một cách khách quan, tự tin vào mình nhưng
không mù quáng, cũng không so bì. Nhìn đúng
ưu điểm và khuyết điểm của bản thân, tận dụng
ưu điểm, khắc phục khuyết điểm.

Chỉ có như vậy, chúng ta mới có thể duy trì một trạng thái tâm lí bình hòa với bất cứ điều gì trong cuộc sống.

ĐỪNG TỰ TI, HÃY TĨNH TÂM ĐI THEO CON ĐƯỜNG CỦA MÌNH

Gần đây, có một cô gái người Anh rất nổi tiếng trên mạng vì tự xưng là “super bigsize”. Điều khiến cô gái này trở nên nổi tiếng thật đặc biệt, thậm chí có chút bất ngờ. Người khác nổi trên mạng nếu không phải vì có khuôn mặt làm lay động lòng người thì cũng là sở hữu một thanh hình nóng bỏng. Cô gái nước Anh này lại nổi tiếng vì bức ảnh béo ú của mình khi đi bơi.

Cô gái đó là Jessica, nếu không đăng tải lên Facebook một bức hình chụp cùng bạn bè ở bể bơi trong kì nghỉ ở Los Angeles, cô hẳn không thể biết rằng có nhiều người ngưỡng mộ việc tự giấu bản thân của cô đến vậy. Trong bức ảnh, Jessica nở nụ cười rạng rỡ, mặc dù trên người cô ấy là vô số mỡ thừa, nhưng điều đó không thể ngăn cản tình yêu đối với cuộc sống, sự tự tin đối với bản thân của cô. Bên cạnh bức ảnh, cô còn ghi chú thêm một câu: “Như thế này có tính là dũng cảm không nhỉ?”

Rất nhanh sau đó, bức ảnh này được 60.000 like, hơn 50.000 lượt share trên mạng.

Khi bản thân bất ngờ nổi tiếng như vậy, Jessica nói: “Có không ít người dành lời khen ngợi cho sự dũng cảm của tôi, họ nói rằng tôi không hề che giấu đồng mỡ thừa trên cơ thể mình. Tôi thì không nghĩ nhiều như vậy. Khi đến với bờ cát vàng tuyệt đẹp này, tôi chỉ cần thả lỏng tâm trí nằm ườn tắm nắng là được. Nếu cứ để ý đến ánh mắt của người khác thì tôi đã không dám ra khỏi cửa rồi. Việc gì phải để ý chứ, tôi chỉ muốn sống thật vui vẻ.”

Sau khi Jessica nói câu này, một “tràng pháo tay” rộ lên. Cộng đồng mạng thi nhau comment: “Nhìn cô thật tuyệt! Hãy tận hưởng khoảnh thời gian trên bờ cát trắng, đừng để ý đến người khác nói gì”, “Chỉ cần mình vui là được”, “Đây chẳng phải là một người phụ nữ vừa tự tin lại vừa xinh đẹp hay sao.”...

Nếu câu chuyện này xảy ra ở xung quanh chúng ta thì rất dễ suy diễn

rằng “đã xấu còn hay làm điều kỳ quái”, người bị xì xào bàn tán như vậy hẵn cũng không thể thở nổi với áp lực của dư luận.

Đương nhiên, những người có thể tự tin, khoát đạt như Jessica quả thực rất hiếm gặp, chí ít là ở quanh tôi. Những người béo phì luôn bị coi là “lạc loài”, bọn họ không chỉ bị người đi đường ngoài nhìn, người thân lo phiền, mà thậm chí còn bị “nghi ngờ” trong hôn nhân và môi trường công sở. Đương nhiên, ngoài việc béo phì ra, vẫn còn rất nhiều phương diện có thể gây ra sự tự ti cho một người, ví dụ như tướng mạo, tính cách, gia cảnh, v.v..

L mới chuyển trường từ nông thôn lên thành thị, cậu biết rằng nếu không có sự ủng hộ giúp đỡ của người cậu thì mình đã không thể sống được trên thành phố, huống chi là học hành ở đây.

Cậu rất chăm chỉ, rất lạc quan, mỗi lần lên lớp đều tích cực phát biểu, thầy chủ nhiệm rất thích những học sinh yêu thích việc học hành như vậy. Một ngày nọ, đôi mắt cậu đỏ hoe, nhìn là biết ngay vừa mới khóc xong. Thầy chủ nhiệm cảm thấy kì lạ bèn hỏi cậu là do bị bạn bè nạt hay bị nhó nhà.

Cậu lắc đầu không dám nói. Thầy chủ nhiệm vẫn ân cần hỏi, cuối cùng cậu đành thú thực: Trong thời gian sống trên thành phố, cậu cảm thấy không thể thích ứng, cản bản không thể hòa nhập với bạn bè trong lớp. Bất luận là về cách ăn mặc hay về mặt kiến thức, đều cảm thấy mình hoàn toàn thua thiệt. Cuối cùng, cậu còn nói, vì nuôi nấng chăm lo cho L mà cậu của cậu đã phải tốn biết bao tiền của. L chỉ sợ sẽ khiến cậu mình thất vọng.

Thầy chủ nhiệm hiểu nỗi lòng của L, thì ra cậu bé này có đôi chút tự ti. Thầy rất muốn nói với cậu rằng, chớ nên tự ti, đừng để ý đến ánh mắt của người khác, cứ là chính mình là được. Nhưng xét cho cùng L vẫn chỉ là một cậu bé, có lẽ sự an ủi của thầy chủ nhiệm đối với L mà nói chẳng hề tác dụng.

Sau đó, thầy chủ nhiệm bèn kể cho cậu nghe câu chuyện về Susan.

Ở một thị trấn nhỏ của Anh, để tiến hành quyên góp, nhà trường chuẩn bị diễn một vở kịch nói tên là “Đêm trước Lễ giáng sinh.” Sau khi biết tin, Susan cô cùng hào hứng đi báo danh, cô rất muốn được nhận vai cô gái trong vở kịch. Đến khi sắp xếp vai diễn, thầy giáo lại nói rằng hình

tượng của cô không phù hợp với cô gái trong vở kịch, muốn xếp cô sang vai khác.

Susan hồi hộp chờ đợi đến ngày nhận vai diễn, đâu ngờ thầy giáo xếp cô đóng vai một chú chó.

“Ôi, tớ đóng vai cô gái trong vở kịch đấy nhé!”

“Ồ, còn tớ cũng đồng một vai quan trọng đó!”

“Susan, cậu sống vai gì vậy?”

Susan đâu thể ngờ rằng cuối cùng mình lại phải đóng vai một chú chó, thật mất mặt chết đi được! Ai hỏi cô cũng không trả lời. Về nhà, cô hết chê món bít-tết quá mặn, lại than thở khoai tây quá nhạt, khiến cho cả nhà chẳng còn tâm trạng đâu mà dùng bữa. Ăn cơm xong, cha Susan gọi cô và thư phòng và nói chuyện với cô rất lâu. Buổi tập diễn ngày hôm sau, cô bé Susan vui vẻ đã quay trở lại, cô không chỉ không còn cảm thấy diễn vai chú chó thật mất mặt, mà còn chuẩn bị sẵn hai chiếc băng bảo vệ đầu gối để diễn cho thật tốt.

Ngày vở kịch diễn ra, Susan mặc bộ đồ hóa trang toàn lông lá, bò cả hai tay hai chân, động tác vô cùng đáng yêu, thu hút rất nhiều sự chú ý của khán giả. Có thể diễn vai chú chó chẳng được nói năng gì mà vẫn hay như vậy, thực khiến người khác ngưỡng mộ.

L vô cùng thắc mắc, hỏi thầy chủ nghiệm: “Thưa thầy, cha của Susan đã nói những gì với cậu ấy vậy?”

“Cha của cô bé nói rằng: “Nếu con diễn vai chú chó bằng thái độ khi diễn viên chính, vậy thì vai diễn chú chó cũng sẽ trở thành vai chính.”

Nói đến đây, thầy chủ nhiệm mỉm cười nói: “Vận mệnh mang tới cho chúng ta những vai diễn khác nhau, nếu than thân trách phận, chẳng thà hãy cố hết sức mình, diễn sao cho tốt vai diễn của mình, nỗ lực để chứng tỏ bản thân. Em biết không? Dù vai diễn nhỏ đến mấy cũng có thể trở thành vai chính, cho dù em chẳng hề nói một câu thoại nào cả.”

L ngộ ra, gật đầu nói: “Thưa thầy, em hiểu rồi.”

Trên vũ đài của cuộc sống, có rất nhiều người giống như L, không thể lựa chọn được gia cảnh của mình, không thể quyết định được mình sẽ

sinh ra ở nông thôn hay thành thị. Nhưng tất cả những điều này đều không quan trọng. Chỉ cần chúng ta nghiêm túc diễn “vai chính” trên sân khấu cuộc đời mình, thì cho dù cuộc đời không được hoàn hảo, chúng ta cũng có thể tiệm cận sự hoàn hảo.

Nếu bạn cũng là một người luôn cảm thấy tự ti với bản thân, chớ nên lo lắng. Ở một mức độ nhất định, tự ti có thể chuyển hóa thành động lực để bạn bước về phía trước. Khi bạn biến tự ti trở thành động lực để tiến lên phía trước chẳng phải tự ti sẽ trở thành một dạng tự tin hay sao?

Để giúp bạn nhanh chóng thoát khỏi cảm giác tự ti, tôi còn có một mẹo nhỏ, bạn hãy thử xem sao nhé. Ví dụ như hãy tiếp xúc với người khác nhiều hơn, chịu khó hòa vào tập thể. Các nhà tâm lí học cho rằng, khi ở một mình, hoạt động tâm lí của con người sẽ chuyển vào bên trong, tập trung vào chính mình. Điều đó cũng có nghĩa là khi một người tự ti càng sống trong thế giới của chính mình, họ sẽ càng không muốn tiếp xúc với người khác. Vậy thì phạm vi hoạt động tâm lí của họ sẽ ngày càng thu hẹp, kéo theo đó là lảng quên những ưu thế của mình, chìm đắm trong hố sâu tự ti không đáy.

*Chúng ta nên thường xuyên tự khích lệ bản thân.
tập trung nhiều hơn vào sở trường của mình. Khi
tâm lí của chúng ta dần dần chuyển hóa, nhất định
chúng ta sẽ cảm thấy tự hào về chính mình.*

HÃY BIẾT ƠN NHỮNG NGÀY THÁNG ĐÃ QUA VÀ NHỮNG NGƯỜI ĐÃ MẤT ĐI

Thuở thơ áu, tôi luôn cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm, lúc nào cũng mong mình được lớn nhanh hơn nữa, để có thể tùy ý làm những điều mà trẻ con không được phép làm giống như người lớn. Mỗi lần nhìn thấy ai lớn tuổi hơn mình, tôi luôn bất giác cảm thấy ngưỡng mộ. Lớn lên rồi,

bắt đầu tự kiếm tiền, tôi có thể mua những thứ mà mình muốn, có tư tưởng của riêng mình, có chủ kiến của riêng mình, cuộc sống của riêng mình.

Nhưng đến khi trưởng thành rồi, tôi lại phát hiện ra cuộc sống hoàn toàn không giống như mình tưởng tượng. Xã hội này phát triển quá nhanh, nhanh đến nỗi khiến con người không kịp thích ứng.

Những bạn bè hôm nay còn hàn thuyên đủ chuyện trên trời dưới biển, ngày mai đã bỏ bạn mà đi.

Vốn dĩ được thăng chức là chuyện chắc như đinh đóng cột, nhưng không biết lí do vì sao, thăng chức trở thành điều viễn vông.

Người yêu lúc nào cũng nói những lời mật ngọt, hứa hẹn bền lâu, vậy khi bạn không hề phòng bị, lại biến mất không bao giờ gặp lại.

Những việc đã hẹn trước, vậy mà cuối cùng lại bị leo cây...

Trong quá trình “trưởng thành” này, chúng ta luôn có được rồi mất đi, nỗ lực rồi thỏa hiệp.

Năm 2013, có một bộ phim rất nổi tiếng tên là *Gửi tuổi thanh xuân sắp mất đi*, tôi ngồi trong rạp cảm thụ câu chuyện mà bộ phim truyền tải, bất giác tưởng đến những gì đã qua trong cuộc đời của mình.

Tôi tin rằng trong tuổi thanh xuân của mỗi người, đều có những ngày tháng chìm trong nỗi đau hay hạnh phúc, trống rỗng hay tiếc nuối. Chỉ là chúng đều mãi mãi biến mất, chỉ lưu lại trong tâm trí chúng ta những tấm hình tĩnh tại như một bức ảnh cũ.

Sau này, chúng ta bắt đầu muốn níu giữ, không muốn để cho mình phải nuối tiếc điều gì. Chúng ta dốc toàn lực để nắm bắt “cái đuôi” của người, của việc, của sự. Nhưng cố đến mấy cũng vô ích.

Có người nói rằng thanh xuân là gì, chẳng phải chỉ là những kí ức mà khi về già chúng ta ngẫm lại hay sao?

Có người thì nói quá khứ thì cứ để nó trôi qua đi, chúng ta không cần cố gắng lưu giữ, suy nghĩ phóng khoáng một chút, thản nhiên một chút.

Cũng có người nói rằng những ngày tháng tuổi xuân chính là vị khách lướt qua trong cuộc đời mỗi người, nó đến cũng chỉ để nói với bạn rằng “Tôi đã từng đến đây”...

Có khi, chúng ta hoài nghi sự xuất hiện của một số người và việc, cũng có thể sẽ cảm nhận sự xuất hiện của một số người và việc, bởi lẽ sự xuất hiện của họ đã làm đảo lộn cuộc đời của chúng ta. Thế nhưng, nếu như không có sự xuất hiện của một số “người và việc”, thì cuộc đời của chúng ta chẳng phải sẽ thiếu vắng điều gì đó hay sao?

Cho dù thế nào, chúng ta cũng không thể tóm được cái đuôi của ông già thời gian, không thể ngăn cản sự biến mất của một số người và việc.

Vẫn nói rằng “có được át sẽ có mất”. nhưng con người ta rốt cuộc vẫn không thể đạt tới cảnh giới đó. Khi đạt được thì vui sướng vô cùng. Đến lúc mất đi, lại than thở khôn nguôi.

Lúc này đây, tôi rất muốn nói một câu: Hãy thản nhiên đối diện với những điều đã mất. Hãy rộng mở trái tim hơn nữa, đôi mắt này nhìn xa hơn nữa, như vậy mới có thể tập trung sức lực để làm những điều có ý nghĩa hơn ở hiện tại.

Trên chuyến tàu tốc hành, chiếc găng tay mà cụ già vừa mới mua chǎng may bị thổi bay mất một chiếc. Đôi găng tay đó được làm từ da bò, vô cùng tinh tế, phía trên còn in tên của ông và lời chúc phúc. Đôi găng tay đó do chính tay con gái ông làm tặng. Khi những người khác đang tiếc thay cho ông, cụ già lại lảng lặng ném nốt chiếc găng tay còn lại ra ngoài cửa sổ.

Những người xung quanh ngạc nhiên kêu lên: “Ông điên rồi sao?”

“Trời ơi, đúng là tiếc đôi găng tay đó quá!”

Cụ già mỉm cười nói: “Cho dù đôi găng tay đó có quý giá đến đâu, có giá trị kỉ niệm đến mấy, nhưng nó chỉ còn lại một chiếc. Chỉ có một chiếc thì còn ý nghĩa gì với tôi? Tôi ném nốt chiếc còn lại, chẳng phải người nhặt được sẽ có trọn một đôi găng tay hay sao?

Lúc này, mọi người mới gật gù tán thưởng.

Trong cuộc đời chúng ta, chẳng phải đang thiêu mất cái tâm thái khoáng đạt ấy hay sao? Khi mất đi thứ gì đó, chúng ta thường không chấp nhận sự thực, rồi thử đủ mọi cách để níu giữ. Bất luận là tình cảm hay là sự nghiệp, chúng ta đều muốn nắm giữ thật chặt trong lòng bàn tay.

Nhưng cuộc sống vốn có quá nhiều điều không như ý nguyện, có quá nhiều nhân tố bất định, có quá nhiều vui khổ hợp tan. Cũng giống như một chiếc tủ quần áo, trong đó có chứa rất nhiều đồ đạc, khi chúng ta mua thêm quần áo thì trong tủ sẽ không còn chỗ chứa nữa. Trong khi đó, điều chúng ta cần làm là hiểu được đạo lí “nâng lên được bỏ xuống được”, dám bỏ đi những thứ không còn phù hợp với chúng ta, hay những thứ chúng ta không còn cần nữa.

Làm người cũng chẳng phải vậy hay sao? Chỉ khi vứt bỏ những tâm trạng tiêu cực, điều chỉnh lại tâm thái của bản thân, cuộc sống của chúng ta mới tràn đầy ánh dương.

Đối với những người hoặc những điều đã mất đi, chúng ta nên nhìn nhận như lời bài hát đó.

Không chút phòng bị

Cũng chẳng hề toan tính suy tư

Và cứ thế anh xuất hiện trong cuộc đời em

Mang cho em những hạnh phúc ngập tràn

Nhưng cuối cùng khi em chẳng hay biết

Anh sẽ lại dần dần biến mất

Trong thế giới của em

Không có tin tức gì, chỉ còn lại hồi ức

Anh tồn tại nơi đó

Thẳm sâu trong đại dương tâm trí em

Trong giấc mơ của em, trong trái tim của em

Trong tiếng hát của em

Anh tồn tại nơi đó

Sâu trong đại dương tâm trí em

...

*Cho dù ngày hôm qua, ngày hôm nay bạn gặp
phải điều gì, những người và việc gì đã bỏ
bạn mà đi, bạn cần hiểu rằng: cuộc sống vẫn
đang tiếp diễn, bạn phải tính toán và chuẩn
bị cho tương lai của mình.*

NGÀY MAI

MỘT HÀNH TRÌNH MỚI

SẼ LẠI BẮT ĐẦU

Trust

“Muốn trưởng thành, bạn cần biết đi qua những gian khó cuộc đời;
Muốn thành công, bạn cần biết vượt lên chính mình, để có được
những gì xứng đáng.

Ai cũng mong có cuộc sống hạnh phúc, như ý;

Nhưng liệu có mấy ai dám bước qua những thử thách, khó khăn, có
mấy ai dám theo đuổi những đam mê, nhiệt huyết, sống thật đúng với
chính mình. Đích đến không phải mục tiêu cuối cùng.

Bởi cuối cùng là bạn có thật sự hạnh phúc và hài lòng hay không.
Hãy thắp lên nhiệt huyết nơi trái tim;

Hãy ươm trồng nên những hạt mầm sự sống, giúp bạn thêm tin yêu
và vững chãi trong cuộc đời này.”

THÔNG ĐIỆP GỬI ĐẾN CÁC BẠN

Trong độ thanh xuân phơi phới ngày ấy, bạn không dám mạo hiểm, không dám nỗ lực để kiểm học bỗng, không chịu tìm tòi những thử thách trong công việc, không phấn đấu hướng đến ước mơ của mình. Bạn mơ mộng rằng tốt nghiệp xong sẽ vào làm ở một công ty nổi tiếng, làm một thời gian sẽ được thăng quan tiến chức. Mơ mộng rằng khởi nghiệp xong sẽ lập tức nhận được tiền đầu tư, cầm được tiền đầu tư là sẽ niêm yết trên sàn chứng khoán. Mơ mộng rằng muốn gì sẽ có đó, không thiếu tiền cũng chẳng thiếu tình, an hưởng những năm tháng êm đềm trong cuộc đời mình.

Nhưng dựa vào gì mà bạn cho rằng chẳng cần bỏ ra chút công sức nào, cuộc sống sẽ dâng đến tận miệng những thứ mà bạn muốn? Bạn cần phải hiểu rằng: Con đường đi đến thành công có vô số trở ngại và khó khăn. Hấp tấp muốn mau chóng thành công rất dễ khiến chúng ta đi vào mê lộ. Thanh xuân là khoảng thời gian đẹp đẽ nhất trong đời, cũng là những năm tháng then chốt có thể quyết định tương lai của một người. Nếu bạn lựa chọn an nhàn trong 10 năm, tương lai sẽ buộc bạn phải vất vả trong 50 năm để bù đắp lại. Nếu bạn bươn chải vất vả trong 10 năm, thử mà bạn chắc chắn có được là 50 năm hạnh phúc. Điều quý giá nhất không phải là tiền bạc mà là thời gian.

Thế nên, bạn à:

ĐÙNG LỰA CHỌN AN NHÀN KHI CON TRẺ